XVII. évfolyam 50. szám. **Ára: 1 forint** *1961. december 14*

Ludas Matyi

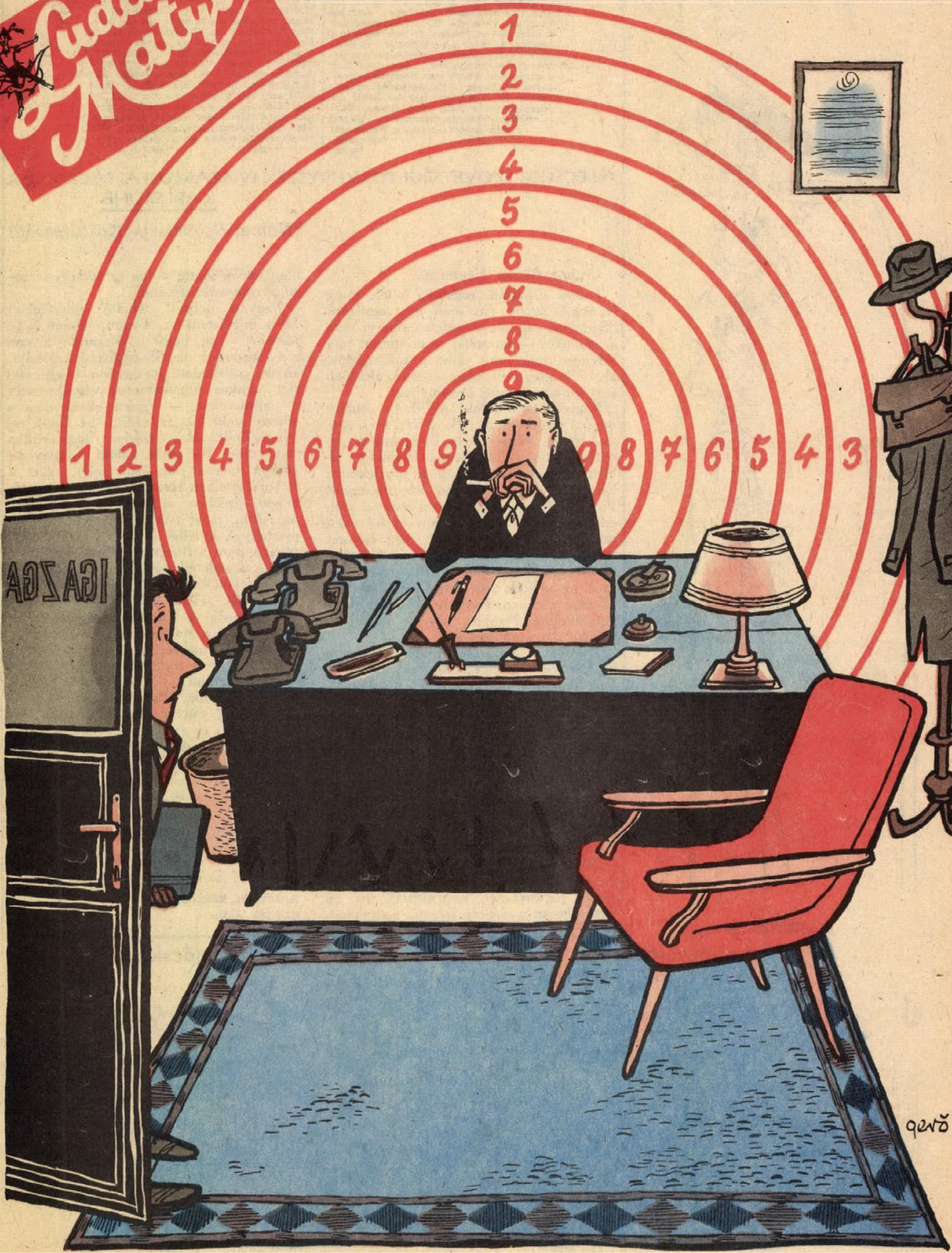
1
2
3
4
5
6
7
8
9
1 2 3 4 5 6 7 8 9 9 8 7 6 5 4 3
IGAZGA
gerő

Gerő Sándor rajza

— Megkönnyítettem azoknak a dolgát, akik belém akarnak lőni!

Társadalmi összefogás

Pusztai Pál rajza

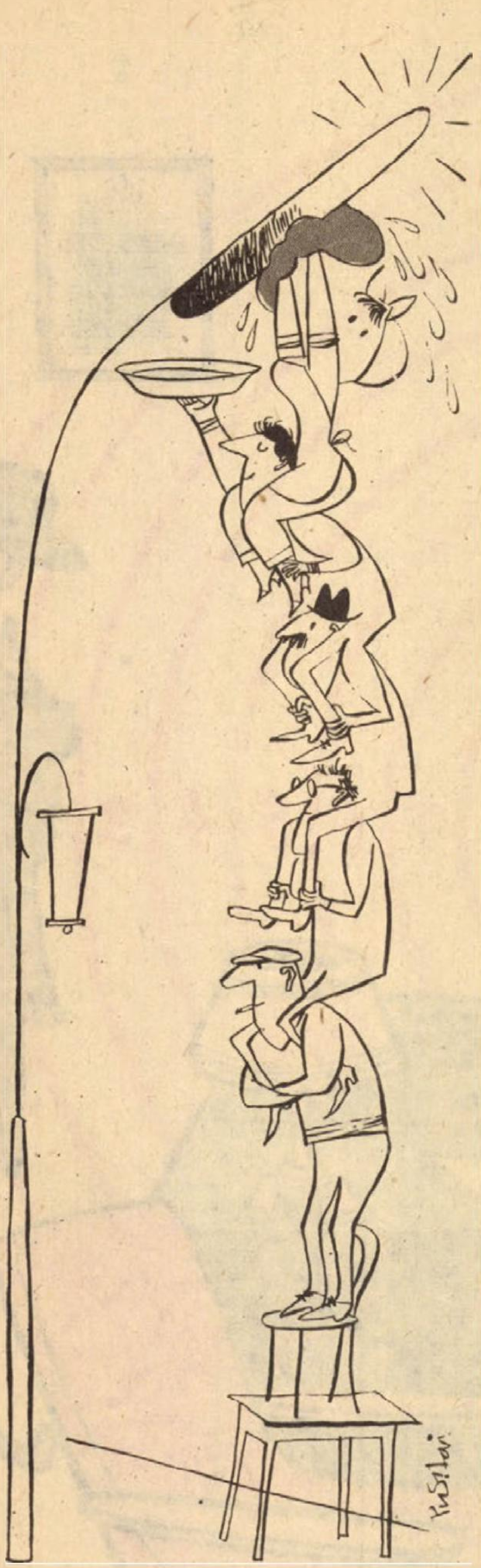

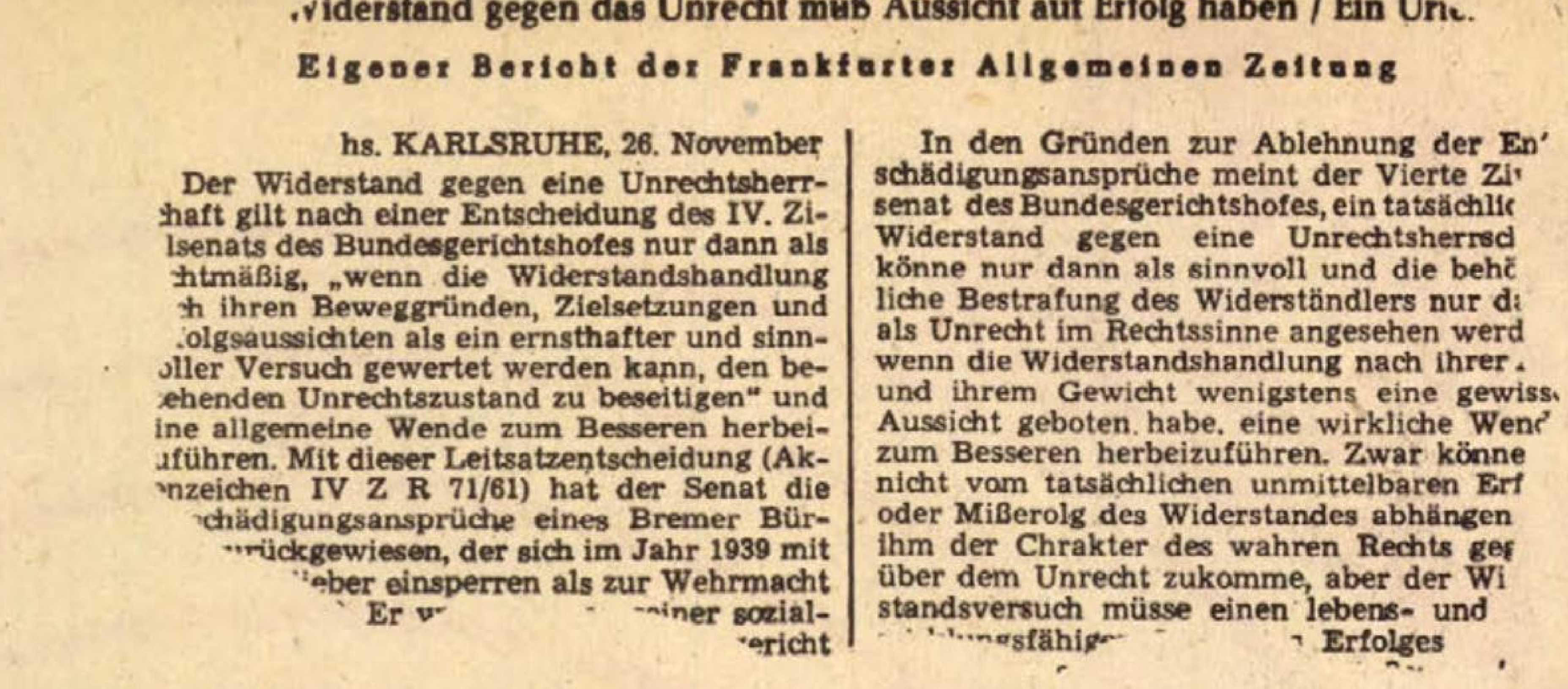

Widerstand gegen das Unrecht muß Aussicht auf Erfolg haben / Ein Un

Eigener Bericht der Frankfurter Allgemeinen Zeitung

hs. KARLSRUHE, 26. November

Der Widerstand gegen eine Unrechtsherr-haft gilt nach einer Entscheidung des IV. Zi-lsenats des Bundesgerichtshofes nur dann als htmäßig, „wenn die Widerstandshandlung h ihren Beweggründen, Zielsetzungen und olgsaussichten als ein ernsthafter und sinn-oller Versuch gewertet werden kann, den be-ehenden Unrechtszustand zu beseitigen" und ine allgemeine Wende zum Besseren herbei-uführen. Mit dieser Leitsatzentscheidung (Ak-nzeichen IV Z R 71/61) hat der Senat die chädigungsansprüche eines Bremer Bür-rückgewiesen, der sich im Jahr 1939 mit eber einsperren als zur Wehrmacht Er v [illegible] einer sozial- ericht

In den Gründen zur Ablehnung der En schädigungsansprüche meint der Vierte Zi senat des Bundesgerichtshofes, ein tatsächli Widerstand gegen eine Unrechtsherrs könne nur dann als sinnvoll und die beh liche Bestrafung des Widerständlers nur d als Unrecht im Rechtssinne angesehen werd wenn die Widerstandshandlung nach ihrer und ihrem Gewicht wenigstens eine gewiss Aussicht geboten habe, eine wirkliche Wen zum Besseren herbeizuführen. Zwar könne nicht vom tatsächlichen unmittelbaren Erf oder Mißerolg des Widerstandes abhängen ihm der Chrakter des wahren Rechts ge über dem Unrecht zukomme, aber der Wi standsversuch müsse einen lebens- und [illegible]ungsfähigen [illegible] Erfolges

A LEGFŐBB SZÖVETSÉGI TÖRVÉNYSZÉK IV. SZÁMÚ TANÁCSANAK
KARLSRUHE

(Német Szövetségi Köztársaság)

Uraim! Német Néptársak!

Lelkes örömmel ragadok tollat, hogy Önöknek írjak. Én csak egy egyszerű SS-ember vagyok, a tettek embere, nem a szavaké — ha tehát nem tudom úgy kifejezni magamat, mint a tollforgatók, akkor is meg kell, hogy érezzék akadozó szavaimból őszinte érzelmeimet.

Végre! Gratulálok! Az Önök néhány nappal ezelőtt hozott *IV. Z R 71/61.* számú ítélete végre tiszta vizet önt a pohárba! Önök igazi német férfiakhoz illően elutasították annak a gazfickónak keresetét, aki 1939-ben szembeszegült Führerünkkel, megtagadta a katonai szolgálatot, kapott ezért három és fél évet, majd büntetőtábort, aztán még egyszer megtagadta az engedelmességet, ezért újabb másfél esztendőt sóztak rá, — és most ez az alak nem átall kártérítést kérni azon a címen, hogy az egészsége megrongálódott. Nagyon helyes, hogy kirúgták a szemtelenkedőt!

De nem is csak maga az ítélet váltotta ki lelkesedésemet, hanem remekül megfogalmazott, néptársakhoz illő indokolása. Önök ugyanis elvi jelentőségű döntésükben leszögezték, hogy egykori Führerünk uralmával szemben az ellenállás csak akkor lett volna jogszerű (rechtmässig), ha... szószerint idézem: *„ha az ellenállás cselekményét inditóokai, céljai és sikerre való kilátásai alapján komoly és értelmes kísérletnek lehet tekinteni a fennálló állapotok megváltoztatására"*. S a továbbiakban Önök még azt is kifejtették, hogy *„az ellenállóval szemben alkalmazott hatósági megtorlás csak akkor lenne jogsértésnek minősíthető, ha az ellenállás mértéke oly jelentős lett volna, hogy előidézhette volna az akkori viszonyok megváltoztatását"*.

Nagyon helyes! Kiváló indokolás! Mert mit jelent ez, Uraim, német Néptársaim? Azt, hogy a magamfajta szerény kisember, az SS egyszerű katonája, akkor cselekedett jogszerűen (rechtmässig), amikor engedelmesen végrehajtotta a parancsokat, — hiszen ellenkezése a sikerre való kilátás nélkül, az Önök ragyogó indokolása szerint, jogszerűtlen lett volna. Ha tehát valaki mégegyszer görbén merne rámnézni azért, mert a háború éveiben résztvettem pár tucat tömegkivégzésben, és hasonló hadicselekményben, mert néhányszáz embert géppisztollyal, kötéllel és egyéb eszközökkel elhárítottam a Harmadik Birodalom útjából —, annak egyszerűen a pofájába vágom az Önök történelmi jelentőségű IV. Z R 71/61. számú ítéletét.

Ami pedig a katonai szolgálatot annakidején megtagadó fickó lecsukását, csontjainak megropogtatását, egészségének máig tartó megrongálását és alapos elintézését illeti — nem történt jogsértés! De nem ám. Hiszen kicsinálása Führerünk szellemében, és az ő akarata szerint történt; és ezt Önök most nagyszerű ítélet-indokolásukban szentesítik is. Fogadják ezért, Uraim és német Néptársaim, szerény személyem és sok ezer SS-társam elismerését és hálóját.

Német üdvözlettel: Heil Hitler!

Horst Pifke,
az SS egykori hű katonája

A levelet közzéteszi:
Erdődy János

TV-filmközvetítés

Balázs-Piri Balázs rajza

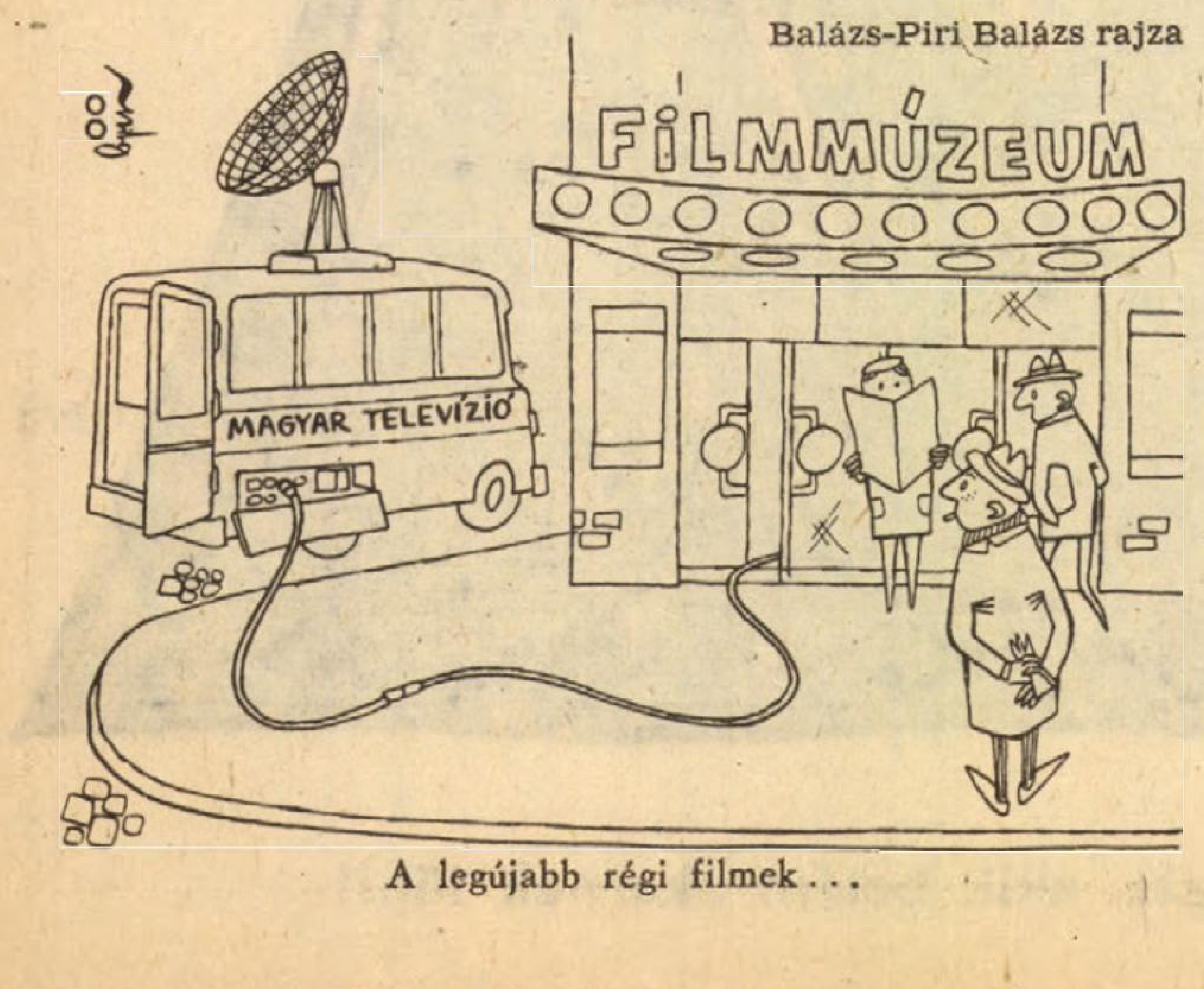

A legújabb régi filmek...

Hajnali bújócska

Toncz Tibor rajza

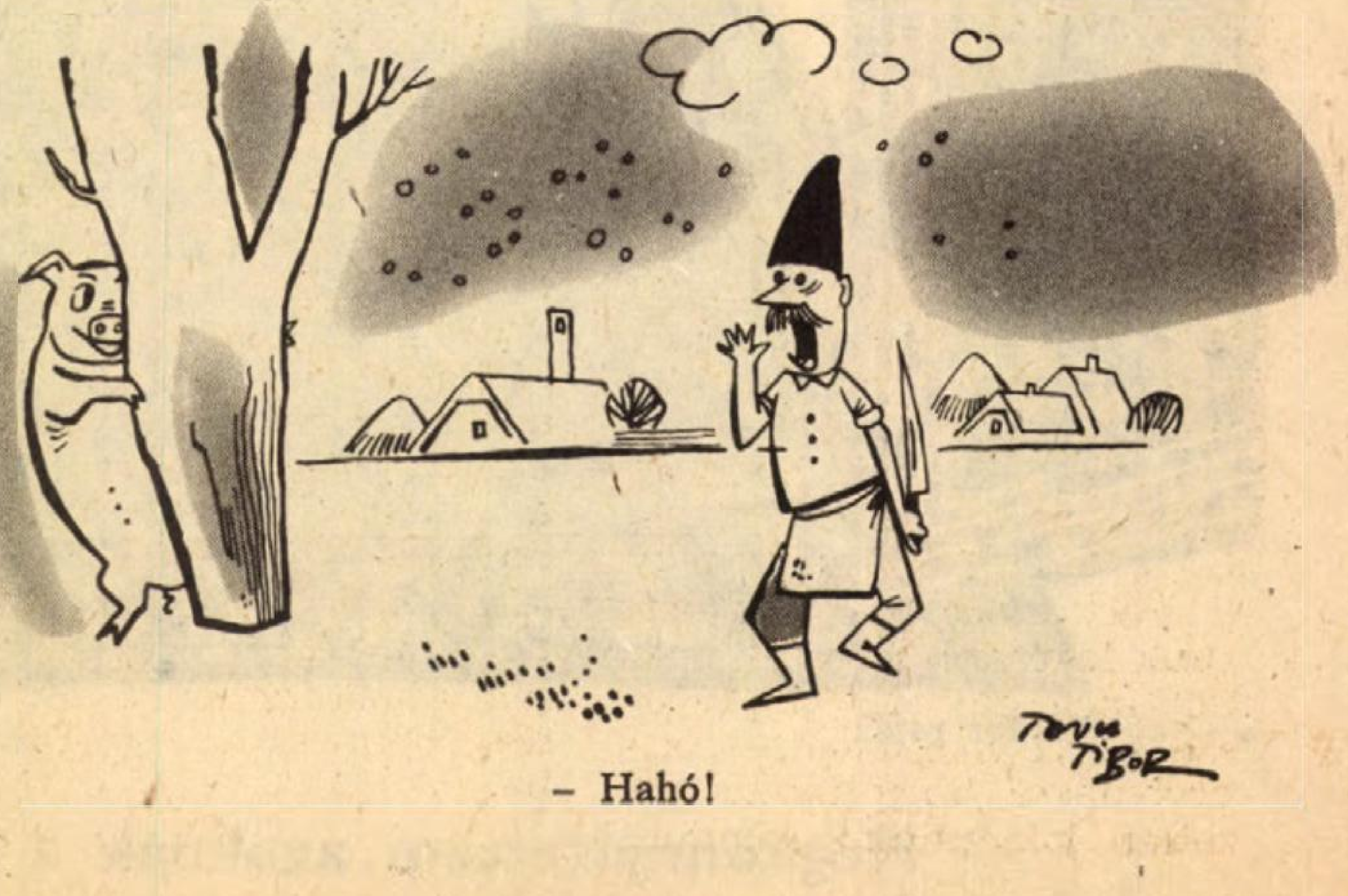

– Hahó!

Algériai helyzet

Gerő Sándor rajza

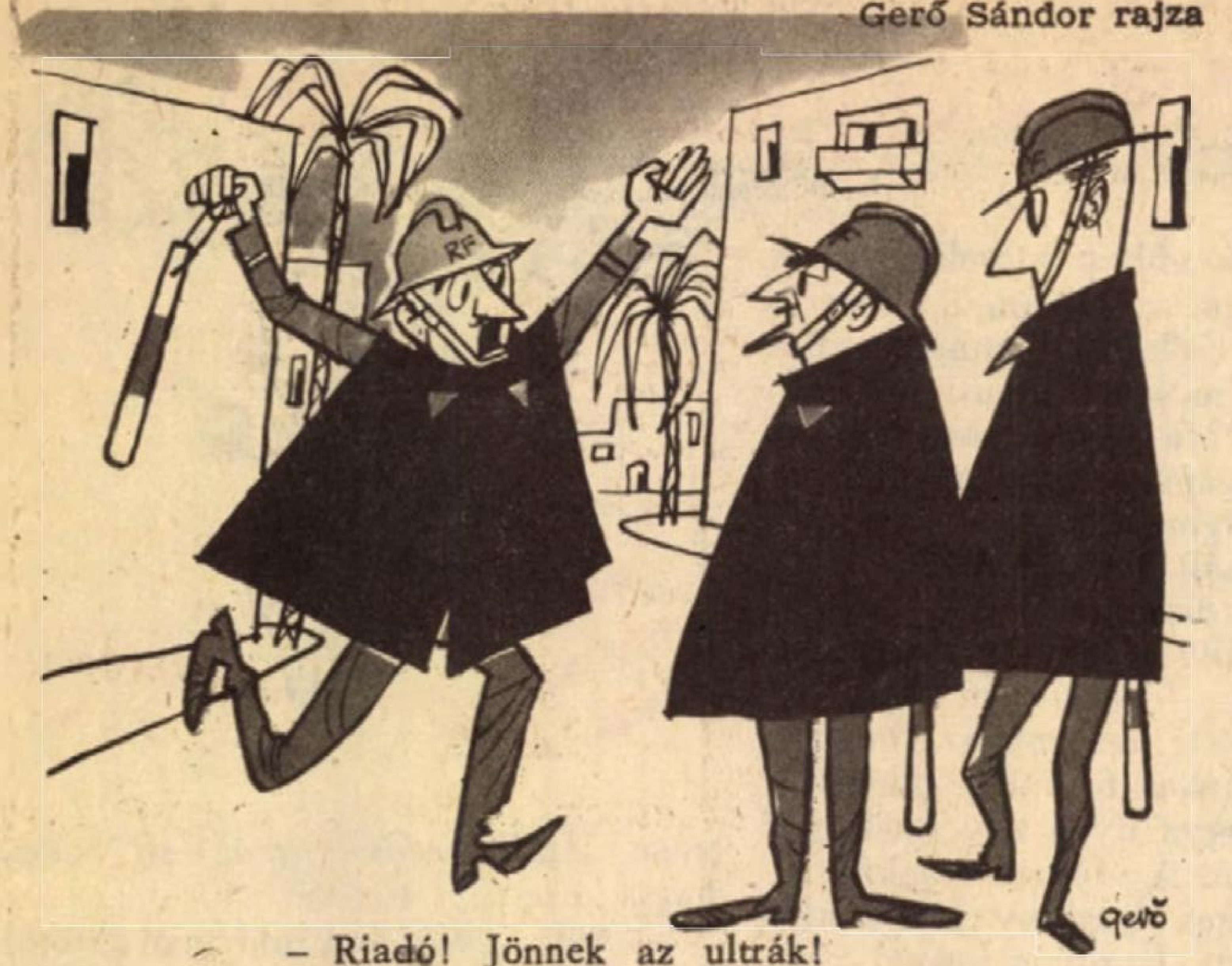

– Riadó! Jönnek az ultrák!
– Merre megyünk?
– Az ellenkező irányba!

ÖNZETLEN ajánlat

Ruházati iparunk az egyes készítmények tartósságát úgy próbálja ki, hogy a foglalkozásuknál fogva sokat mozgó pincéreknek és postásoknak ad ki ruhát és cipőt hordásra; s e cikkek elhasználódási fokát időnként ellenőrzi.

Kitűnő kezdeményezés!

Arra gondoltam, hogy az akció kiszélesítése céljából

felajánlom a segítségemet. Minthogy a straparuhák kipróbálása már folyamatban van, én készséggel vállalnám a jobb minőségű és kényesebb ruházati cikkek próbaviselését. Gondolok elsősorban egy kétsoros sötétszürke kamgarn-öltönyre, amelyet inkább télen viselnék, míg a melegebb időszakban egy halványzöld börberi-ruha tartósságát próbálnám ki. Lábbeliben a varrott talpú, kakaóbarna borjúboksz félcipő hordásával sietnék cipőiparunk segítségére.

Ám az se lehet közömbös a vásárlóközönség számára, hogy az újabban gyártott modern lakásberendezési tárgyak mennyiben válnak be a használatban. Hajlandó vagyok tehát lakásom egész berendezését áruba bocsátani, csak azért, hogy helyet adhassak bútoriparunk legújabb termékeinek. Sőt még egy Lehel hűtőszekrényt is elfogadnék kipróbálásra, hogy a gyár önzetlen közreműködésemmel bizonyságot szerezhessen arról, hány évtizedig állja a sarat, illetve a fagyot a magyar frizsider.

Tudom, hogy sokakat visszatart a gépkocsi-vásárlástól az a tájékozatlanság, ami egy-egy személyautó tartóssága tekintetében a közönség körében még fennáll. Nos, a magam részéről szívesen vállalkozom annak kipuhatolására is, hogy hány kilométert fut egy Skoda Felicia generáljavítás nélkül. Ennek érdekében kötelezem magam arra is, hogy fáradságot nem kímélve, a nyári hónapokban minden hétvéget a Balatonon vagy más hazai üdülőhelyen töltöm a kocsival. A főjavítás bekövetkeztével természetesen más márkájú személykocsik kipróbálását is vállalom, azonos feltételek mellett.

De számíthat közérdekű támogatásomra az IBUSZ is. Hányan és hányan vannak, akik csak nehezen tudnak válogatni a külföldi társasutazási lehetőségek között. Hát én készséggel vállalkozom arra, hogy minden ilyen utat kipróbálok az IBUSZ számlájára, még a hosszú földközi-tengeri hajóúttól se riadnék vissza. Majd aztán lelkiismeretesen beszámolok róla, hogy melyik utazás élménye maradt meg bennem a legtartósabban.

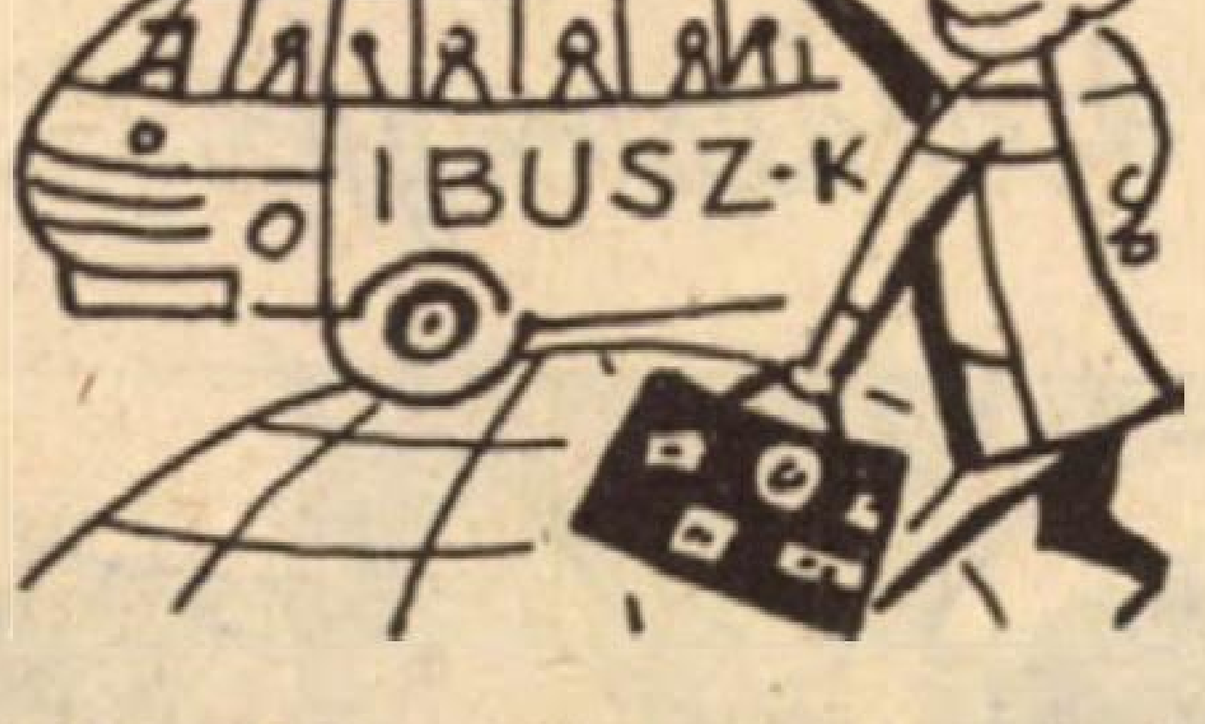

Heves Ferenc

Szigorú vizsgálat

Kaján Tibor rajza

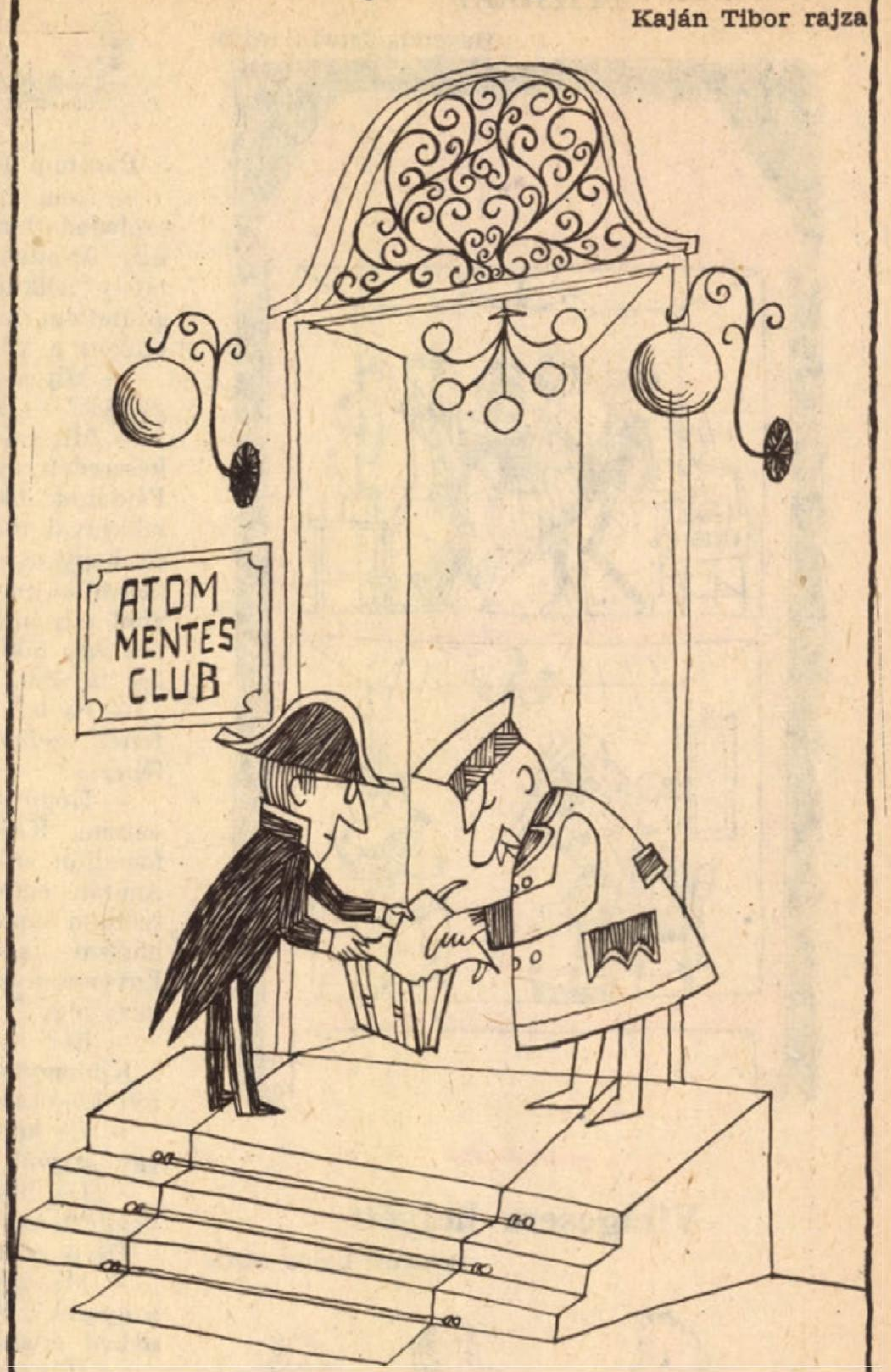

Az árnyék

Szűr-Szabó József rajza

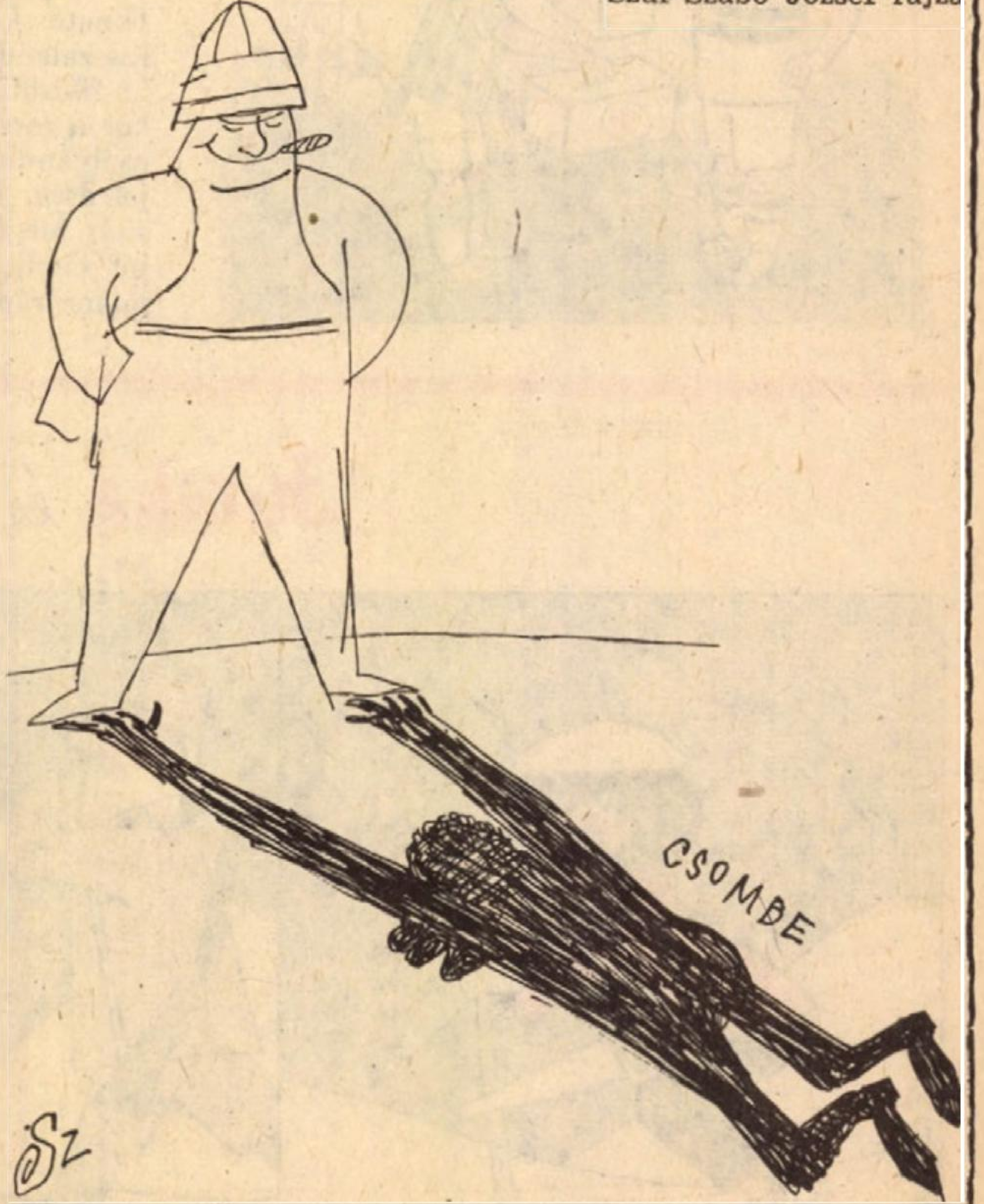

Házibuli

Hegedűs István rajza

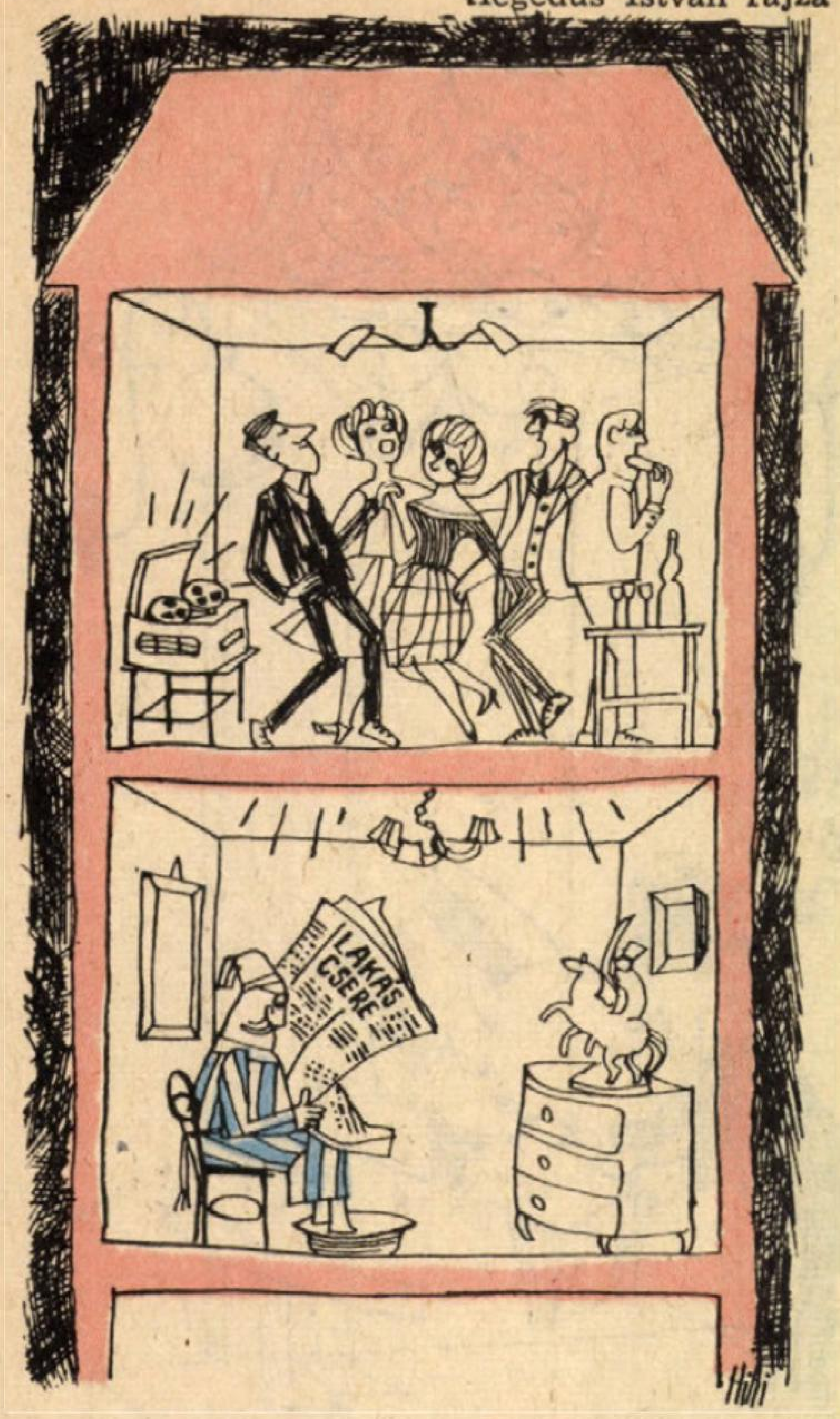

Virágcsere helyett

Schwott Lajos rajza

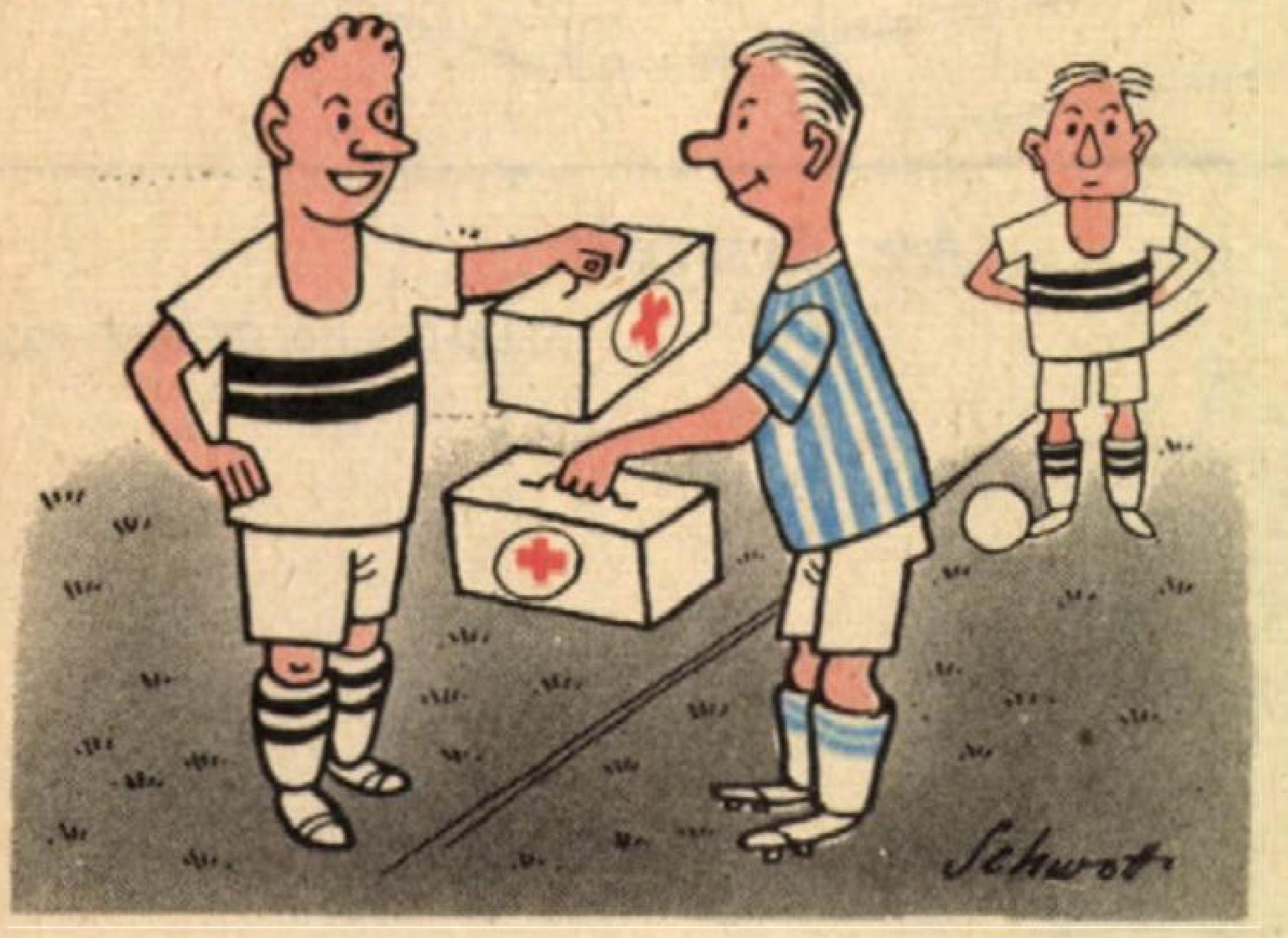

A Rosszaság filozófiája

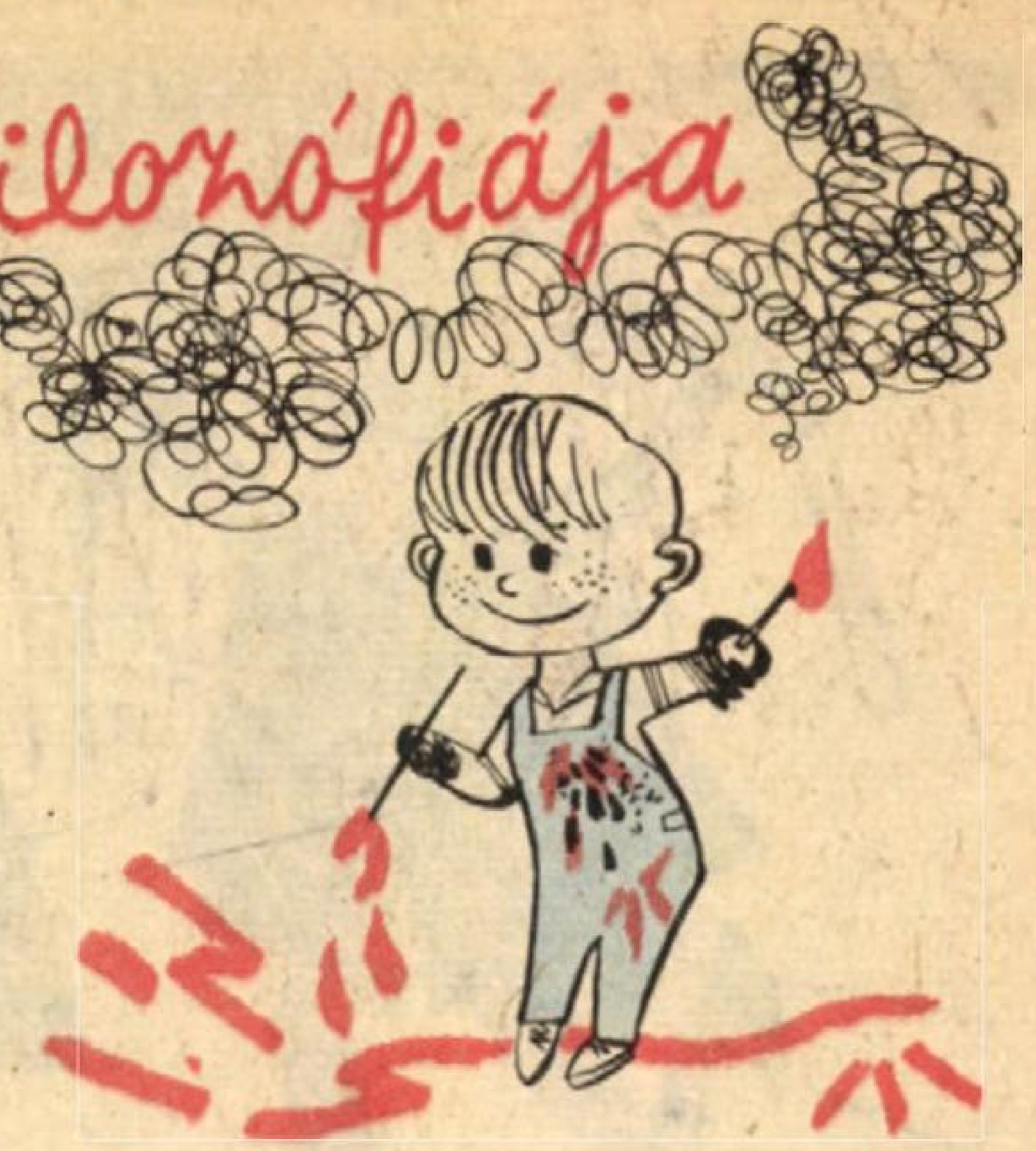

Barátom felhevülten mesélte:

— Nem bírok a fiammal. Rossz, szófogadatlan, csökönyös, mint a szamár. Mindent megpróbáltam — eredmény nélkül. Ma is annyira felidegesítettem magam vele, hogy 180-ra szökött a vérnyomásom.

— Mit csinált tulajdonképpen a gyerek? — kérdeztem.

— Mit csinált? — sziszegett az elkeseredett apa. — Mit nem csinált? Példának okáért: az anyja körömlakkjával mintákat festett a parkettre, hogy aszongya ilyen egy modern, absztrakt padló. A szomszéd lakásra, ahol egy mérges öreglány lakik, kitett egy táblát: „Harapós kutya!” és így tovább.

— És te? — kérdeztem. — Te mit tettél ezellen? Nem próbáltad megfékezni?

— Hogy nem-e?... Mindent elkövettem. Kértem, könyörögtem, hogy fogadjon szót. Tovább komiszkodott. Azután eszembe jutott valami. Így szóltam hozzá: „Fiam, most egy óra hosszat kedvedre komiszkodhatsz. Egyenesen megparancsolom, hogy komisz légy!”

— És?

Kibuggyantak szeméből az öklömnyi könnyek:

— És képzeld el, olyan lett, mint egy angyal.

— De hiszen ez nagyszerű — örvendeztem. — Szívből gratulálok.

De ő csak itatta az egereket:

— Mi nagyszerű?... Hogy jó lett a gyerek? Mi ebben a nagyszerű? Ez neked eredmény?!

— Hát nem azt akartad, hogy jó legyen, hogy abbahagyja a rosszalkodást?

— Igen! — csuklott fel, és zokogva temette kezébe az arcát. — De mi a rosszalkodás? kérdem én... Mert ha filozófiailag a mélyére nézünk, akkor a rosszaság nem egy pozitív megnyilvánulás, hanem *a priori* negatív jelenség. A rosszalkodás a szülői utasítás megtagadása. Igaz, hogy a fiam jól viselkedett, de csak attól kezdve, mikor ráparancsoltam, hogy rossz legyen. *Attól kezdve azzal lett rossz, hogy jó lett*... Érted?

— Ahá... kezdem már nem érteni!

— Hát idehallgass... Az az átkozott kölyök tovább gyötört. Csak ült akár egy mintagyerek, és kezesbárány módján szelíden bámult rám — a gazember.

— Hát akkor minden rendben van, nem?

Barátom öklével verte az asztalt:

— Rendben? Mit képzelsz? Nekem nem látszateredmények kellenek, barátom! Nem kirakatpolitika! A gyermek fogadjon szót. Ha azt mondom, hogy jó legyen — legyen jó. Ha azt mondom, hogy rossz legyen, legyen rossz. Engem ne akarjon megvesztegetni azzal, hogy illedelmes. Nem fogom tűrni a jóságát, illetve a rosszaságát. Holnaptól ráncbaszedem azt a gyereket...

*

Néhány nap múlva barátom ragyogó arccal állított be.

— Minden rendben. Sikerülni fog. Eddig 50. százalékos eredmény!

— Jól viselkedik?

— Azt még nem. De ha azt parancsolom, hogy rossz legyen, úgy szótfogad, mint a pinty... Például egyszer kellett csak mondanom, és felrobbantotta a propán-bután palackot. A konyha leégett, de édes barátom, én olyan, de olyan boldog vagyok!

Novobáczky Sándor

Jucika és a karácsonyfa

Pusztai Pál rajza

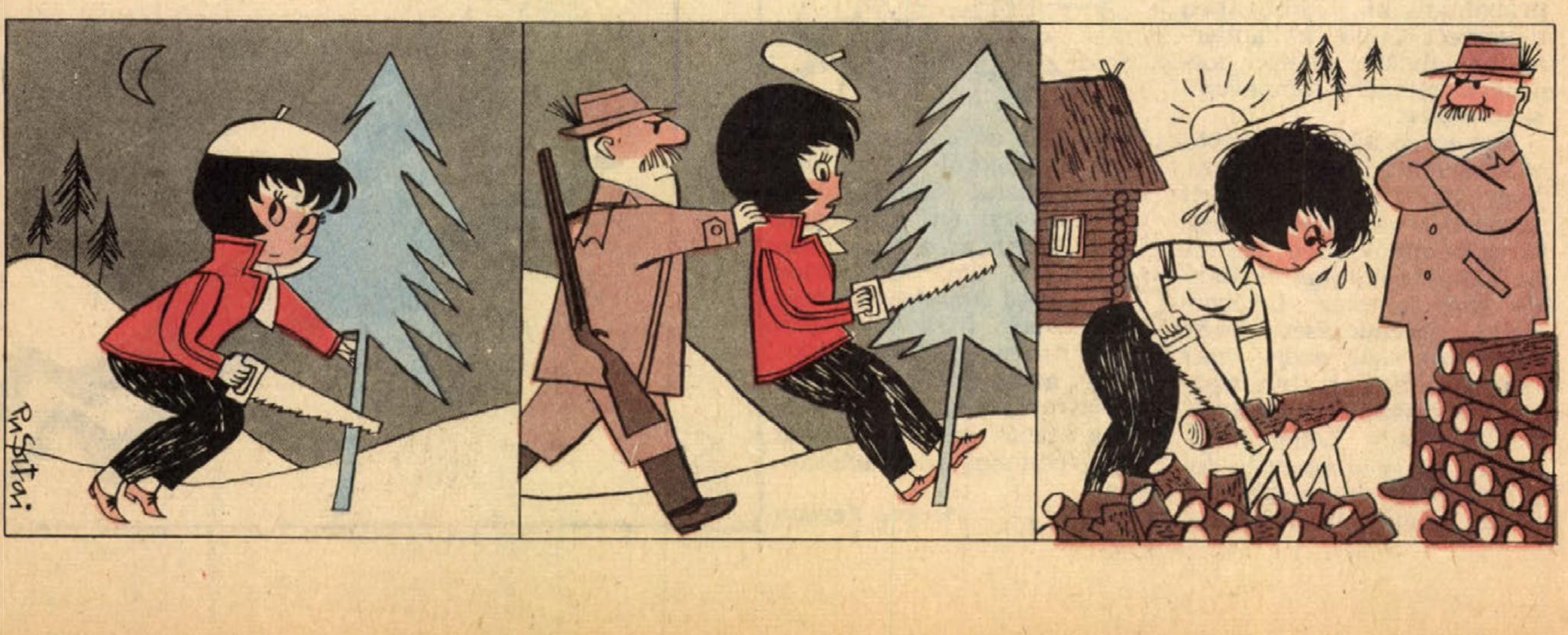

A siker kulcsa

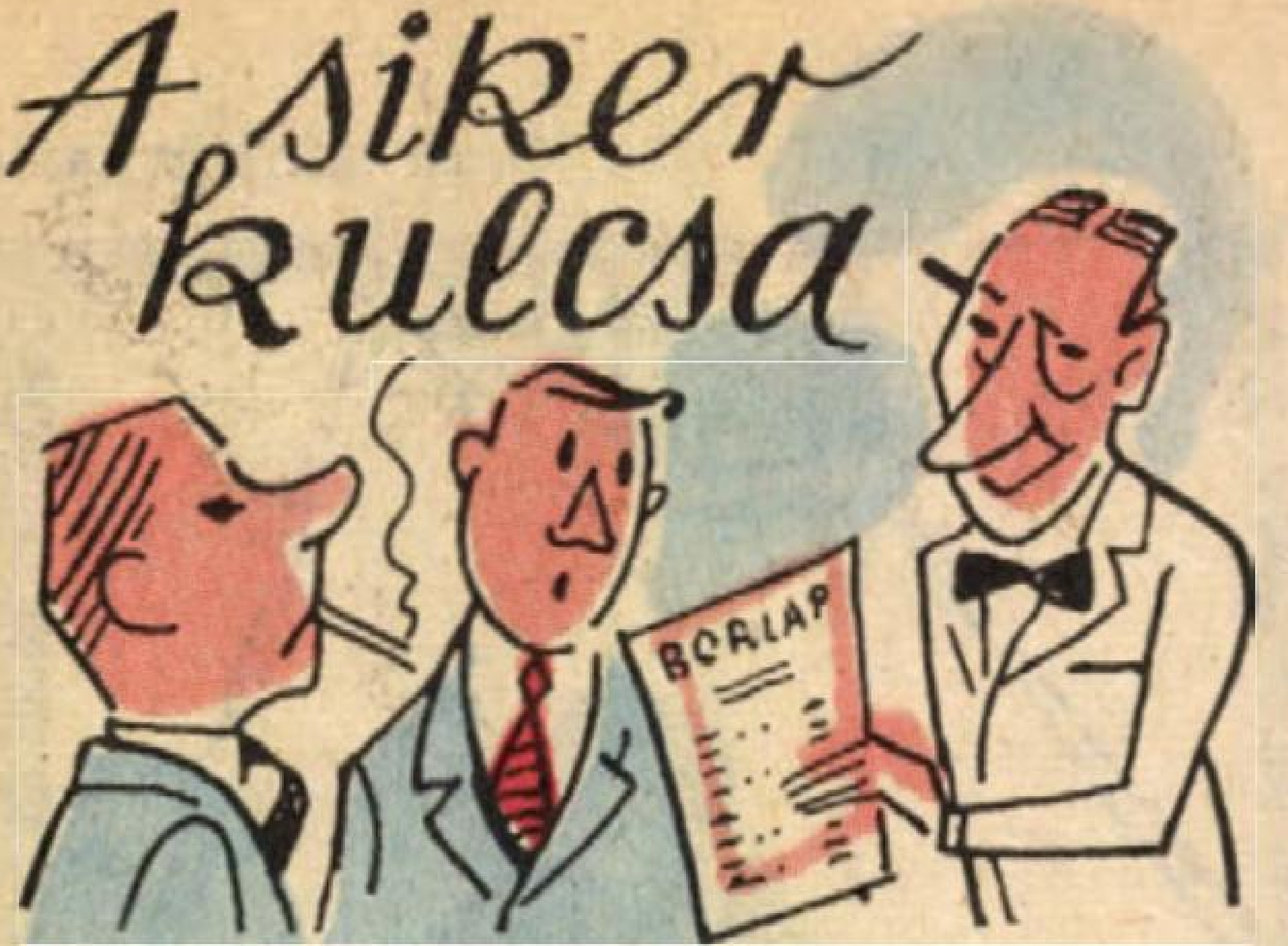

A két fiatalember leszállt a zsúfolt villamosról. A pesti „Broadway” fényei vidáman csillogtak az éjszakában.

— Beülünk valahova egy kávéra — mondotta Péter szelíden.

Géza, a barátja, rámutatott egy sziporkázó neonra:

— Inkább lokálba menjünk! Danszolhatunk is.

— Nincs nekem arra egy ötvenesem!

— Micsoda ötvenes? Málnaszörpöt fogunk inni!

Péter a fejét rázta.

— Kinézik az embert, ha nem rendel drágább italt. A múltkor benn voltam egy lánnyal, kértünk két feketét, a pincér komoly arccal jegyezte a rendelést, majd elém tette az itallapot, és megkérdezte: „Utána mit hozzak?”

Géza nagyot nevetett.

— Ne törődj semmivel, gyere be velem, limonádét fogunk rendelni, és a legnagyobb tisztelettel fogadnak.

— Idegen nyelven beszélsz? Hogy külföldieknek nézzenek?

— Ócska trükk. Gyere csak be.

Helyet foglaltak a kellemes félhomályra hangolt helyiségben. Szólt a zenekar, a szakszofon búgott, a hegedű sírt, a dob pergett, mindegyik a maga reszortja szerint.

— Parancsolnak? — kérdezte az elegáns őszhajú pincér, és eléjük tette az aranybetűkkel nyomott borlapot.

Géza tanulmányozta a vastag füzetet, és nagyot sóhajtott:

— Milyen jó volna egy korty viszki! Sajnos, nem ihatunk alkoholt, mindketten kocsival vagyunk.

Könnyedén rámutatott a két kulcspárra, amit előzőleg az asztalra helyezett.

— Két limonádét hozzon.

— Bizony, nem is szabad kockáztatni a hajtási igazolványt — mondta a pincér, és mély meghajlással távozott.

(s. a.)

Laoszi helyzetkép

Várnai György rajza

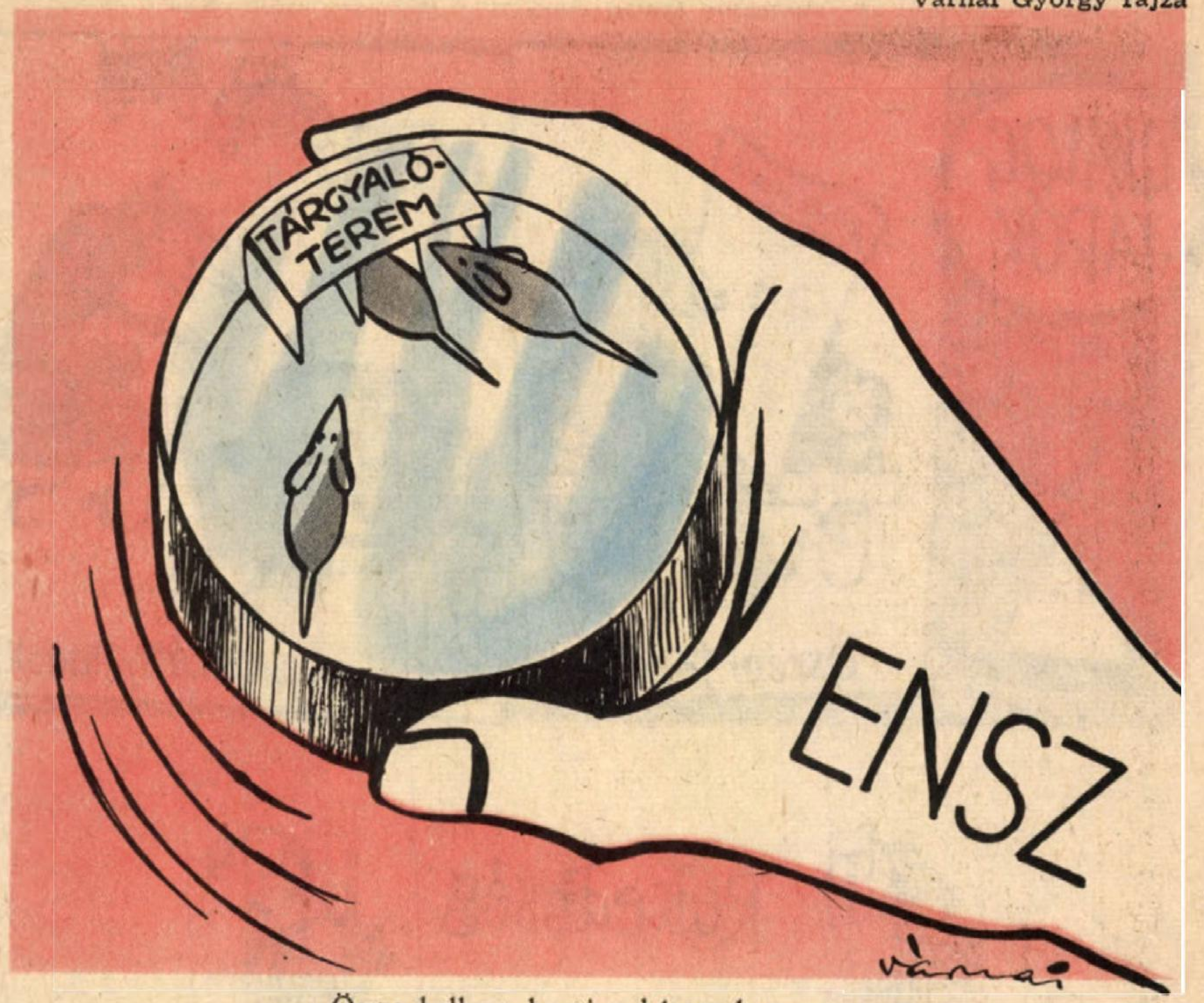

Össze kellene hozni a három herceget...

Irka — firka

Tiszteletre méltó az a szemérem, ahogy a vállalati és iskolai rendezvények beléptidíját kezelik.

Jegyet sehol sem kell váltani, csupán a „Meghívó” kötelező, — amelynek ára minimum 8 forint.

*

Megnéztem az Esterina című, egyébként minden szempontból érdektelen clasz filmet, amelynek Domenico Modugno, a világhírű komponista és slágerénekes az egyik főszereplője. Nos, képzeljék el, a huncut Modugno egész idő alatt csak autót vezetett vagy handabandázott, de annyit sem énekelt, hogy kukk.

Rég láttam már ilyen raffinált tal- jánt...

*

Egyre ritkábban írok vagy olvasok említésre méltó verset.

Nos, a minap olvastam végre egyet, valamelyik Lehel úti ház falán:

„Kis fuvar, nagy fuvar,
11-es TEFU-val!”

Tehetséges.

*

A villamoson böngészgetem az ablakárjegyzéket:

„Viszonylatjelző üveg: 109,70 Ft.
Peron oldalablak: 66,30 Ft.
Szélfogó, szilánkmentes: 61,90 Ft.”

Gondolatban ripityává török egy viszonylatjelző üveget, s azután szemrebbenés nélkül kifizetem.

Így mulat egy magyar úr.

(Dalmáth)

Szövetkezeti Télapó

Szűr-Szabó József rajza

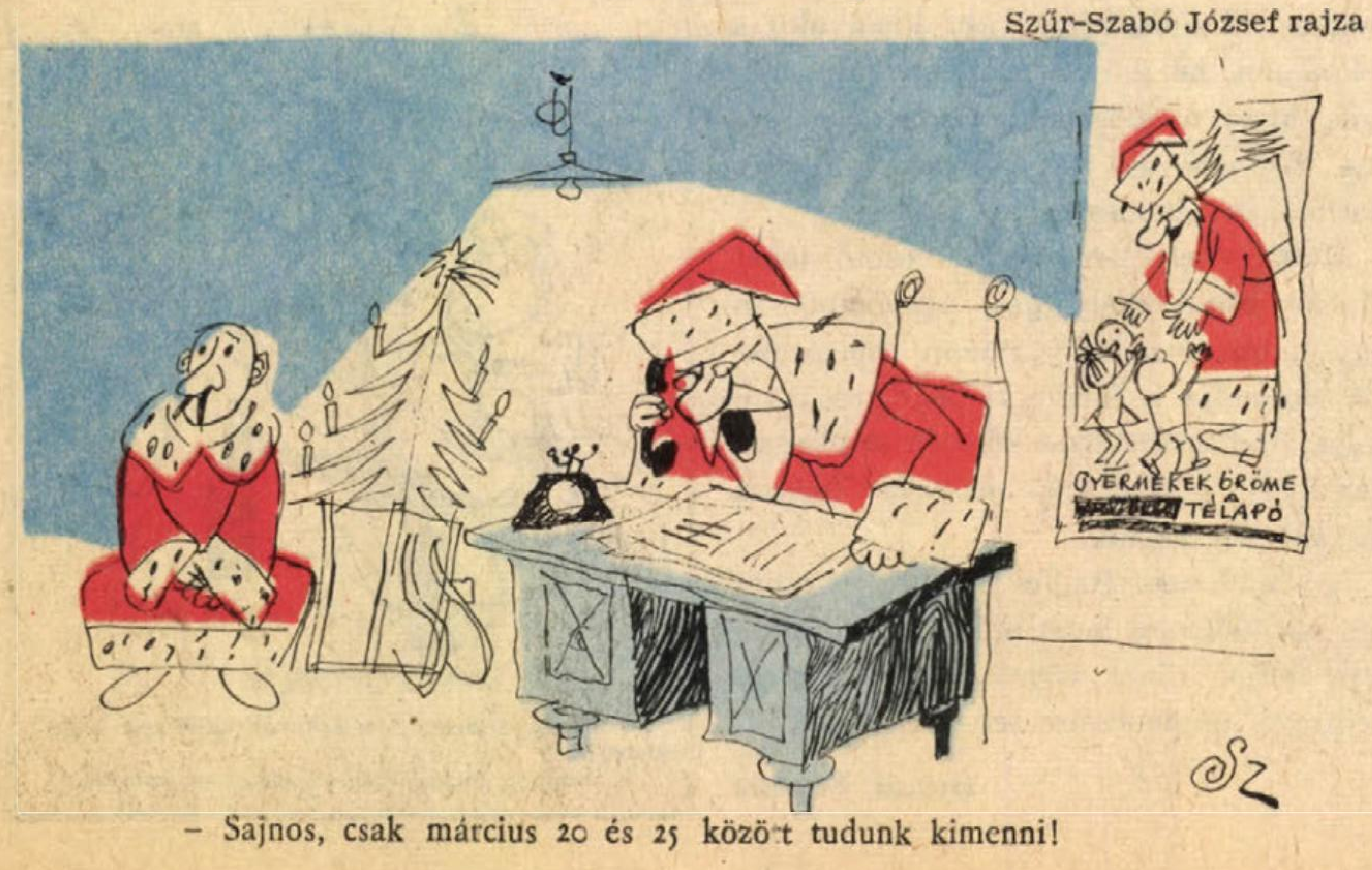

– Sajnos, csak március 20 és 25 között tudunk kimenni!

Bemutató után

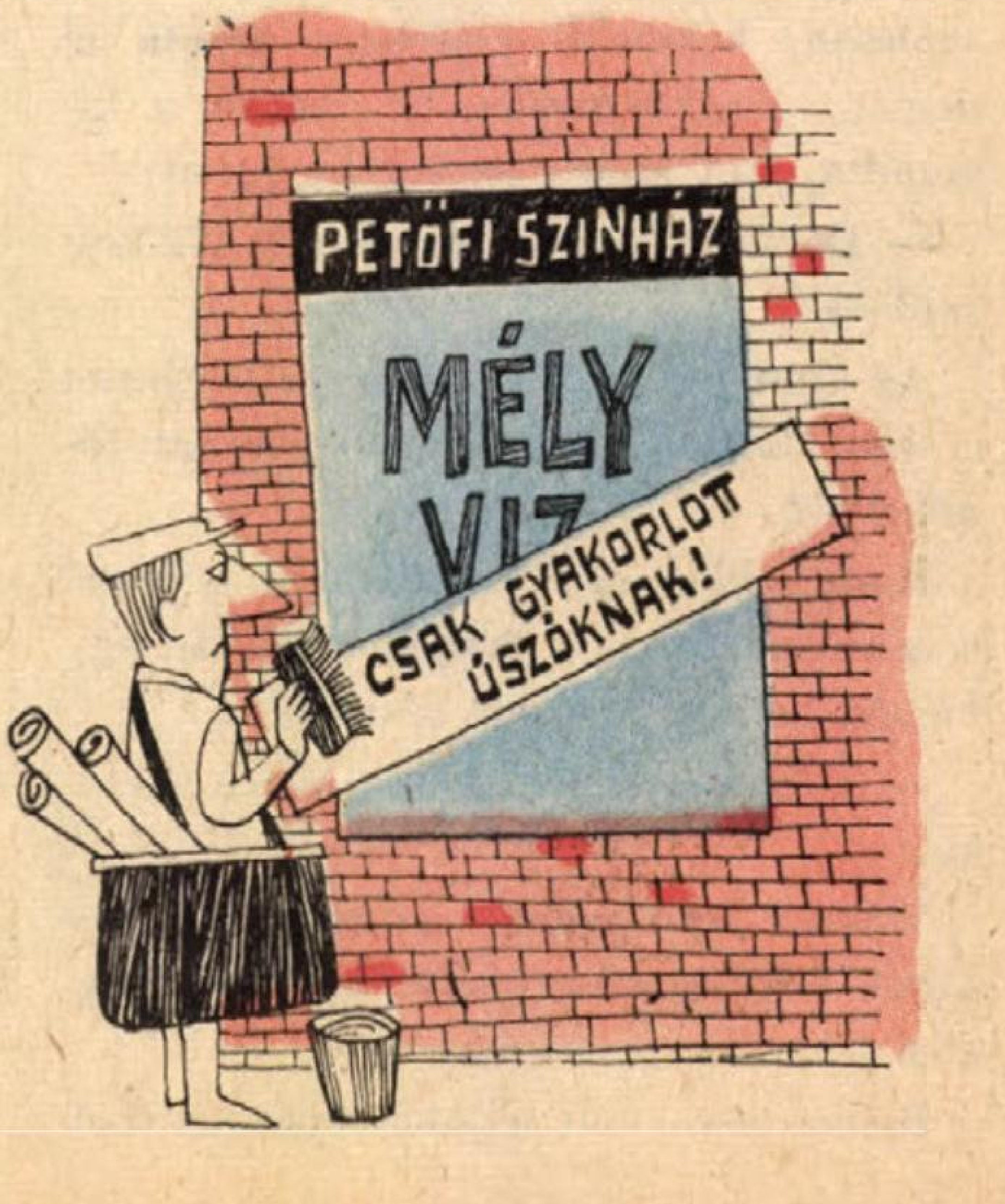

Gerő Sándor rajza

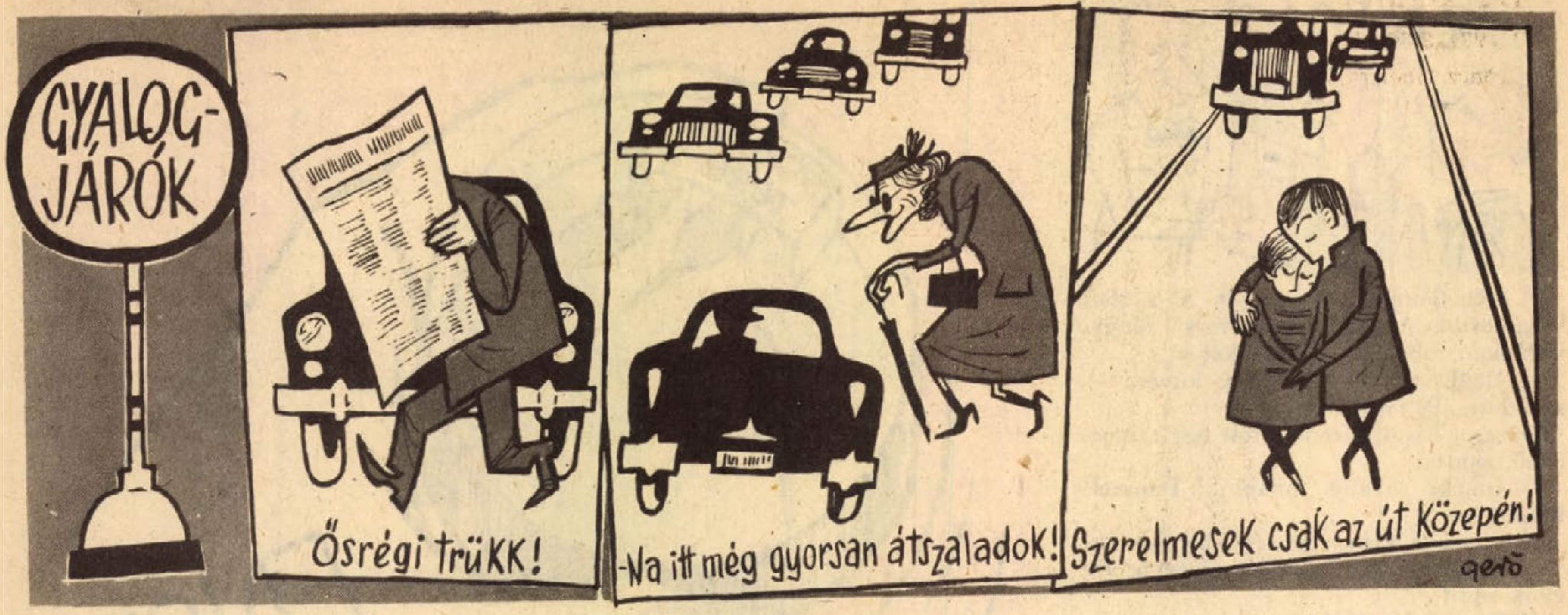
GYALOG-
JÁRÓK
Ősrégi trükk!
-Na itt még gyorsan átszaladok!
Szerelmesek csak az út Közepén!
gerő

Rekedtség

Reggel, munkába indulás előtt, Radics Elemér inhalált egyszer, s remélte, hogy torokfájása, valamint az ehhez csatlakozó rekedtsége, amivel három nap óta bajlódik, ettől végképp elmúlik. Tizenkét óra felé járt, amidőn felállt kissé nyújtózkodni, s ekkor újra eszébe jutott a torka. Mivel egész délelőtt nem nyitott be hozzá senki, és véletlenül még telefonon sem kellett beszélnie, nem volt alkalma megtudni, hogy torokfájásával együtt rekedtsége is teljesen elmúlott-e. Ezért hát megköszörülte torkát és kísérletképpen fennhangon kimondott két szót:

— Lássuk csak!

A félig nyitott ajtón Molnár kartárs, a helyettese, éppen ebben a pillanatban dugta be a fejét, s földbegyökeredzett lábbal, némán bámult magában beszélő főnöke hátára.

Radics Elemér ugyanis nem tudott végleges következtetést levonni a kiejtett kevés szóból, ezért, nagyon természetesen, hosszabb kísérletre szánta el magát. Megköszörülte a torkát, s kimondta, ami éppen az eszébe jutott:

— Délután föl kell mennem a főkönyvelőhöz.

Az ajtóban Molnár kartárs a lélegzetét is visszatartotta. Mi történt szeretett főnökével?

Radics kibámult az ablakon, s mivel a szemben levő ház tetején meglátott egy kéményseprőt, még ezt is mondta:

— A kéményseprő a ház tetején mászkál.

Molnár kartársnak szeretett főnöke iránti mélységes aggodalmában leesett az álla.

Radics nem volt teljesen megelégedve. Ha nem is rekedtség, mintha valami fátyolozottság bujkálna még hangjában! Ezért, hogy minden figyelmét a hang színére fordíthassa, gondolkozás nélkül formált új mondatot a még tudatában visszhangzó előbbi szavakból:

— A főkönyvelő nem mászkál a ház tetején!

És valamivel magasabb tónusú hanggal próbálkozva:

— A főkönyvelő nem söpör kéményt!

Majd:

— A főkönyvelő nem söpör kéményt, (még magasabban:) nem söpör kéményt, (mélyebben:) nem, az istennek sem söpör.

Molnár kartárs ekkor óvatosan, hogy zajt ne üssön, helyreigazította állkapcsát, és visszahúzódott a folyosóra. Ott egy percig zavartan eltűnődött. Kétségtelen, hogy szeretve tisztelt főnöke az utóbbi időben sokat dolgozott, elsősorban neki köszönhető, hogy immár bürokráciamentes adminisztráció kezd kialakulni a vállalaton belül. Ez azonban, úgy látszik, kissé megviselhette a mégoly acélos idegrendszert is... Igen, Radics kartársnak pihenésre van szüksége.

Molnár helyettes osztályvezető tehát főnöke iránti mélységes aggodalmában úgy határozott, hogy iménti tapasztalatát elmondja a főkönyvelőnek, és javasolja, Radics kartársat küldjék el pihenni pár hétre valami szép magaslati helyre, igazán megérdemli.

Így tölthetett Radics Elemér váratlanul két kellemes hetet a Mátrában. Máig sem tudja, minek köszönhette, de a rekedtsége mindenesetre teljesen elmúlt...

Dunai Ferenc

Már ez se az Apák boltja?

Három férfi találkozott
A trafikban este.
Szólt az egyik: — Gyufát viszek,
Nincs a háznál egy se.
Minden gyufát zsebre vág a
Kedves feleségem.
Jómagam a dohányzásról
Leszoktam már régen...

Szólt a másik: — Az ilyesmi
Bevett szokás már ma.
Minálunk a kedves lányom
Kapott a dohányra.
Ő küldött le a trafikba,
Mondván: — Apa ráér,
Nem hagyom a tévét félbe
Menjen le dohányér'!...

Harmadik szólt: — Nálunk meg a
Lányunokám rendez
Házibulit, s én kapok ki,
Hogyha dohány nem lesz.
Én futkosok vásárolni,
Küldenek és hívnak.
Nőuralom van itt, kérem.
Ki nem látja, színvak!

K. Tóth Lenke

A FÜLES 1962-i évkönyvéből

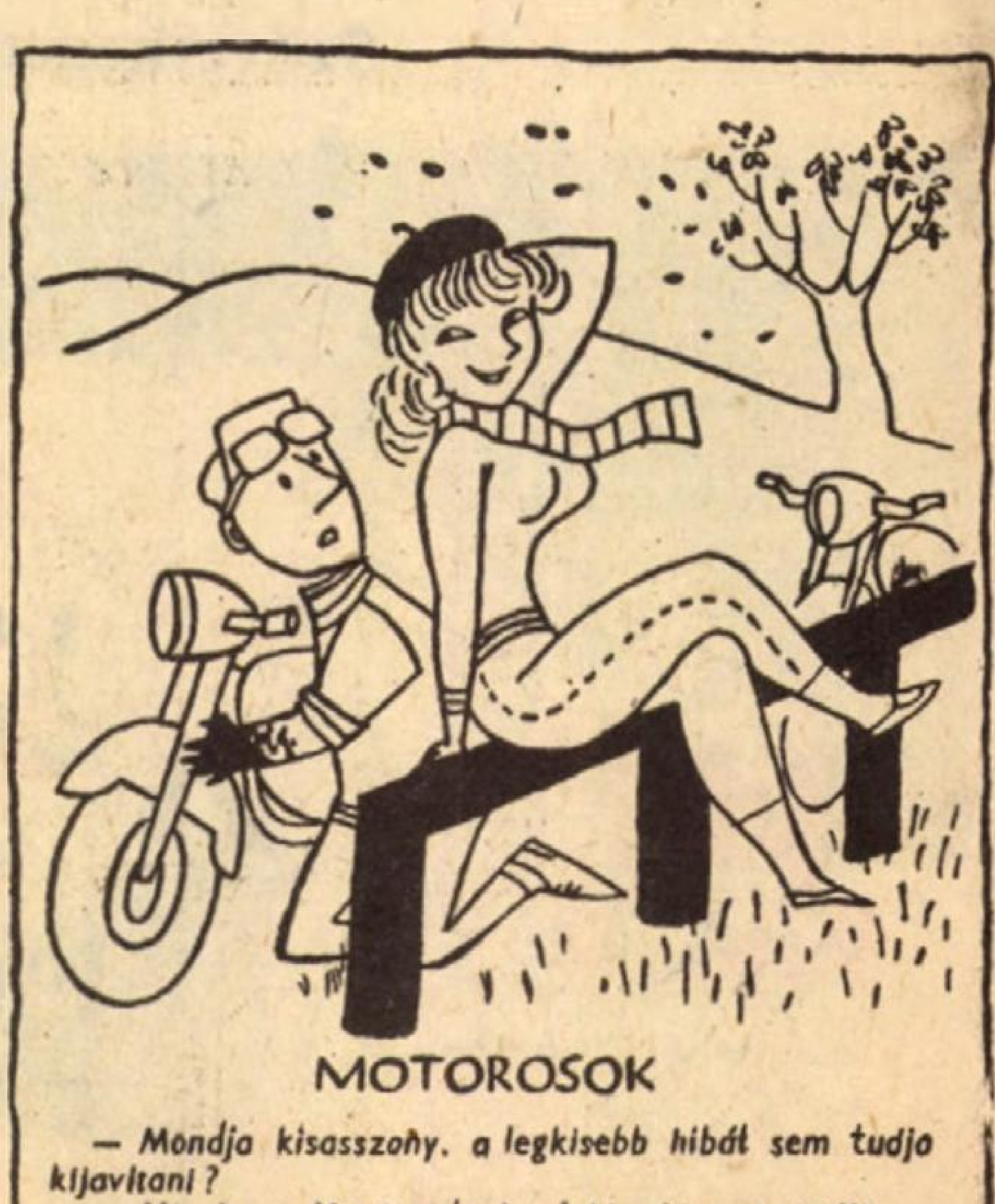

MOTOROSOK

— Mondja kisasszony, a legkisebb hibát sem tudja kijavítani?
— Minek az. Mindig akad valaki, aki megcsinálja.

De Gaulle a viharban

Toncz Tibor rajza

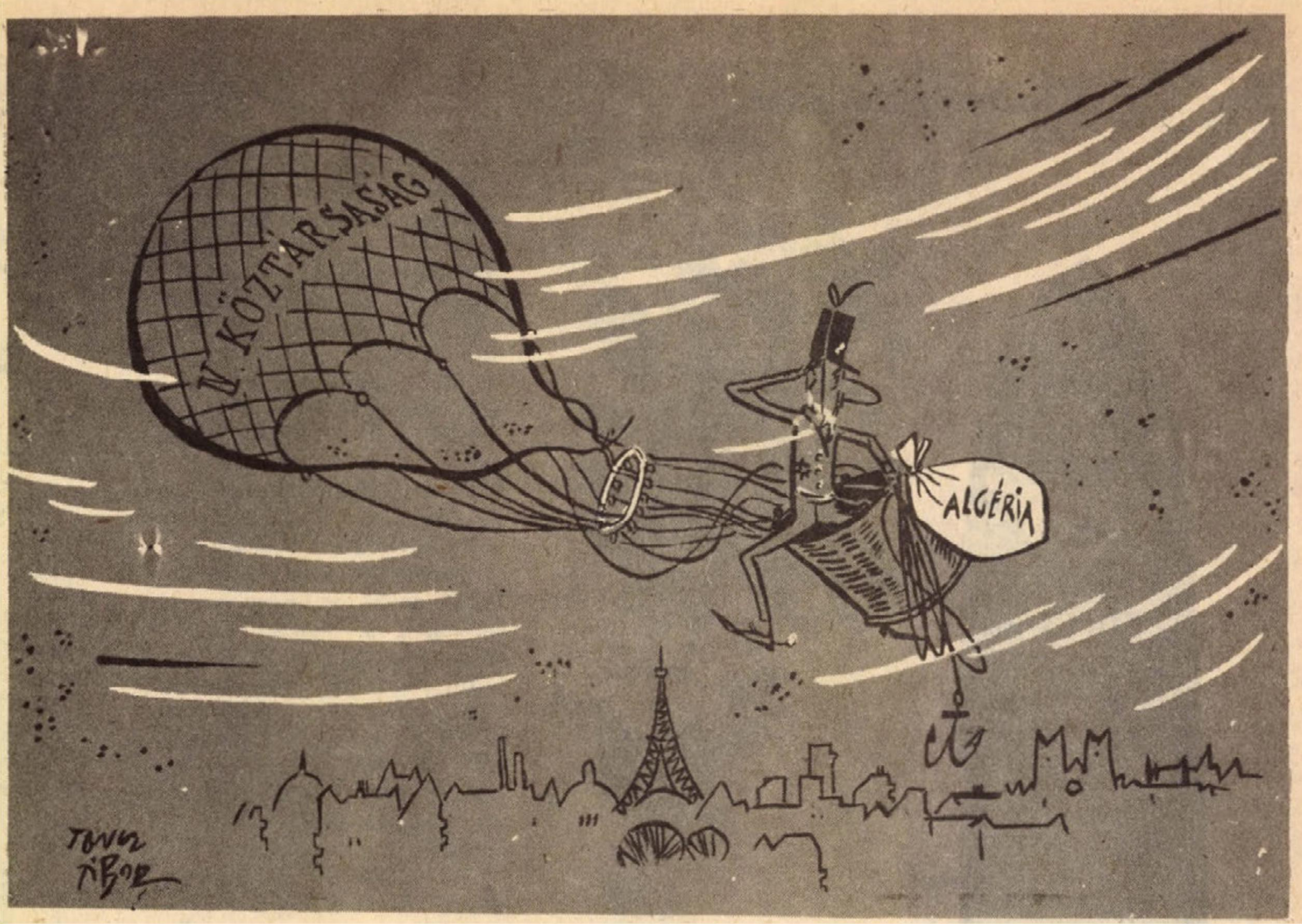

– Nincs szívem megválni a kedvenc ballasztomtól!

UTÓSZÓ

Azért írtam ezt a cikket, hogy kétezerben majd azt mondhassák:

— Fantasztikus! Mikes már ezerkilencszázhatvanegyben megírta!

Véleményem szerint kétezerre az utószó önálló, független műfaj lesz. Akkor már nem az utószót fogják megírni a regényhez, hanem fordítva: a regényt írják meg az utószóhoz.

Tegyük fel, hogy kétezerben X., a neves kritikus utószót ír Z. Simóczi Dezső regényéhez. Ha az utószó megvan, akkor már csak a regényt kell megíratni hozzá. Ez a következőképpen történik: A könyvkiadó lektorai addig járják az országot, amíg rá nem akadnak egy Z. Simóczi Dezsőre, aki aláír egy szerződést, amelyben kötelezi magát: záros határidőn belül egy fiút nemz az irodalomtörténetnek, aki majdan megírja a regényt az utószóhoz.

Ez a fejlődés útja.

Nem is lehet más. Hiszen már ezerkilencszázhatvanegyben látható, hogy az utószó szerzője mindig okosabb, műveltebb, politikailag tájékozottabb, mint a mű írója. Az utószó szerzője mindig tudja, hogy mit akart az író, miért, minek az érdekében szállt síkra, mi volt a koncepciója, mi a mű alapeszméje, mi a figurák társadalompolitikai funkciója, satöbbi, satöbbi. Az író nem mindig tudja.

Az utószó-szerzők négy-öt oldalon ki tudják fejteni azt, amit az írók csak több száz oldalon képesek eldadogni, akkor se mindig érthetően, világosan.

A későbbiek folyamán a mű és az utószó egyre jobban elválik egymástól. Az utószó-szerzők rájönnek arra, hogy a mű — a mese, a stílus — túlságosan befolyásolja őket. Rájönnek arra is, hogy az író határt szab a fantáziájuknak: nem írhatják azt egy afgán regényről, amely a XIV. században játszódik, hogy leleplezi a Habsburg-monarchia nemzetiségi viszonyait. Nem írhatják azt egy regényről, hogy az az amerikai néger-kérdés problémáját feszegeti, amikor a regény Magyarországon játszódik, valamikor a X. században.

Kétezerben az utószó teljesen le fog szakadni a műről, és önálló lesz, mint a regény, novella vagy a vers.

A természetes kiválasztódás folytán az írók lassan kivesznek, kipusztulnak, mert az utószó-szerzők — mint mondottam — sokkal értelmesebbek, műveltebbek, politikailag tájékozottabbak, életrevalóbbak, mint az írók, és nem is puhultak el annyira, nem ültek évszámra az íróasztal mellett.

Kétezerben az írók rövid, néhány oldalas előregényeket fognak írni az utószavakhoz, és nem lesz ritka a több ezer oldalas utószó-trilógia sem.

Ha nem így lesz, akkor tévedtem. Kétezerben kiderül.

(mikes)

Elromlott a vállalati kocsi

Kaján Tibor rajza

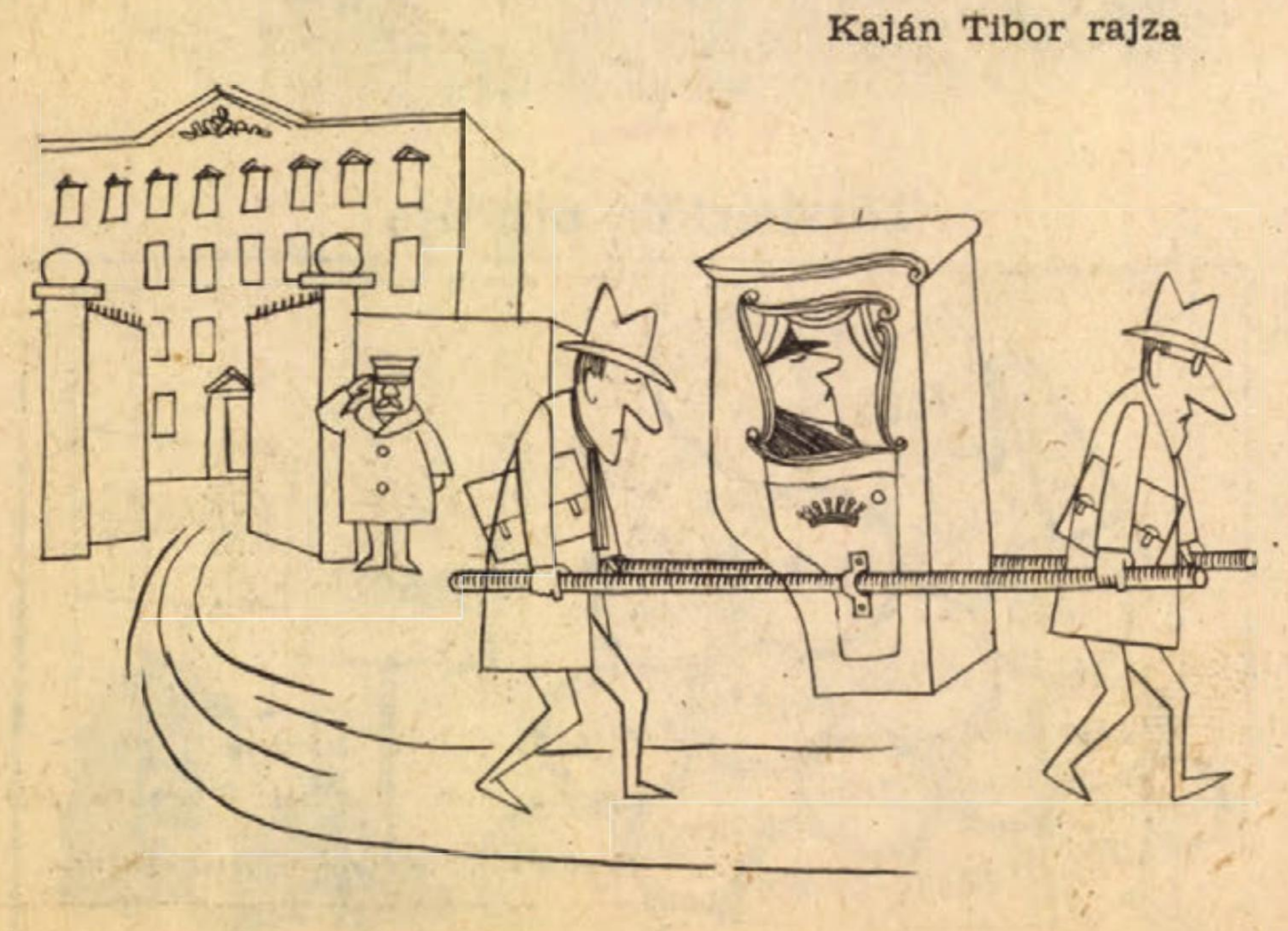

A törzsvendég

Mészáros András rajza

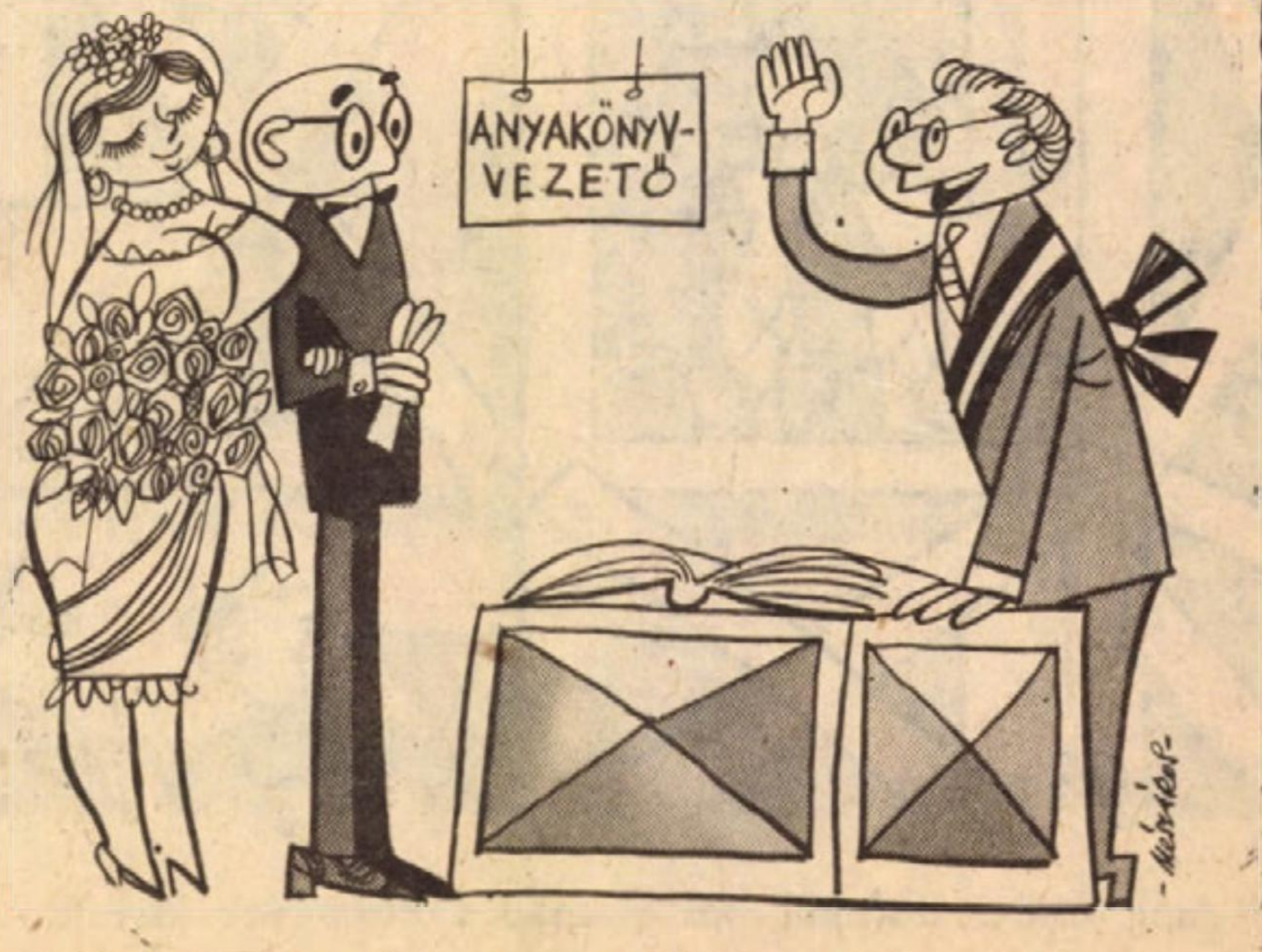

– Csókolom, Annuska, de régen tetszett már itt járni!

Közönségszolgálat

Kaján Tibor rajza

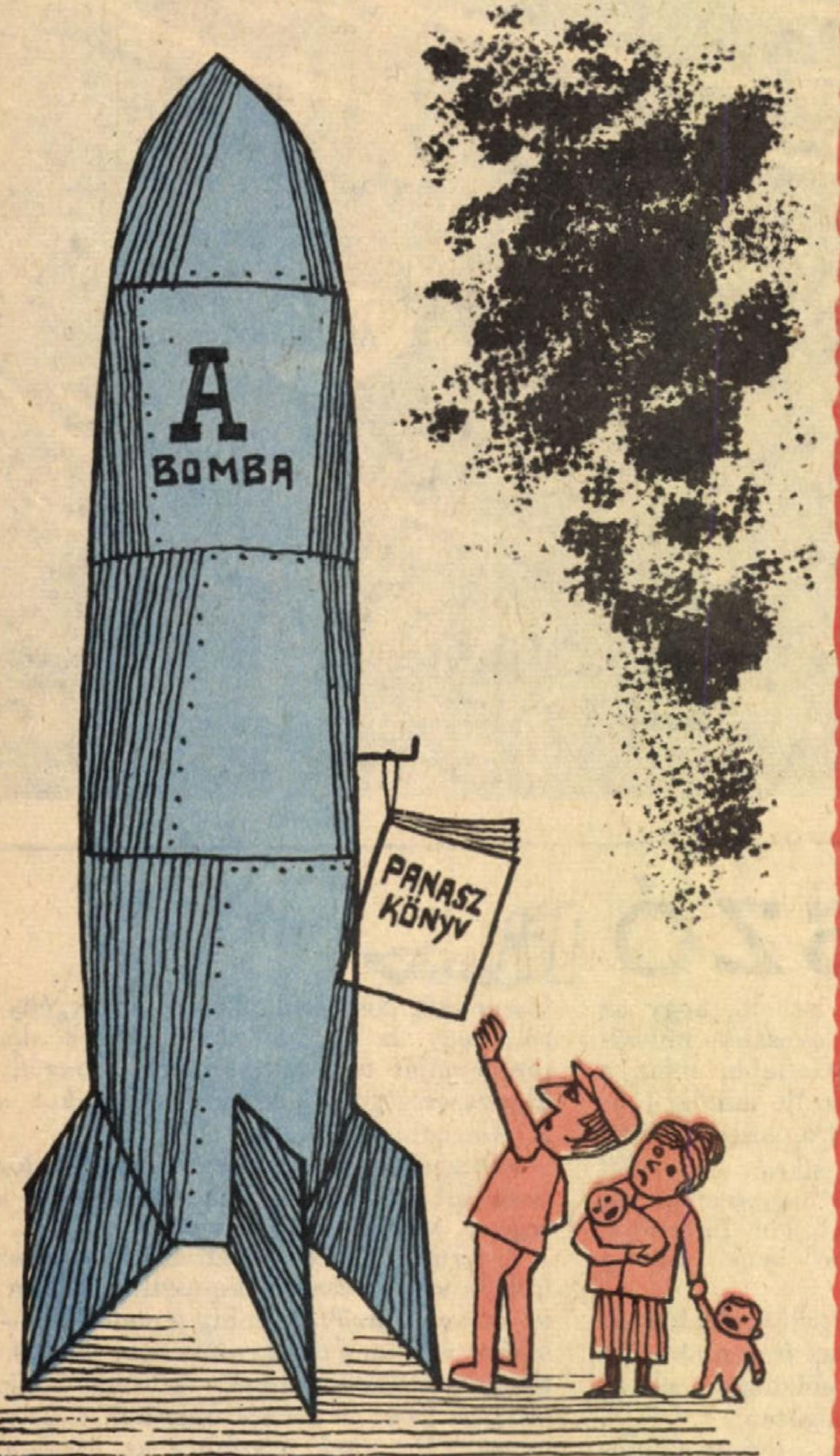
A
BOMBA
PANASZ KÖNYV

Mai Sziszifusz

Szegő Gizi rajzai

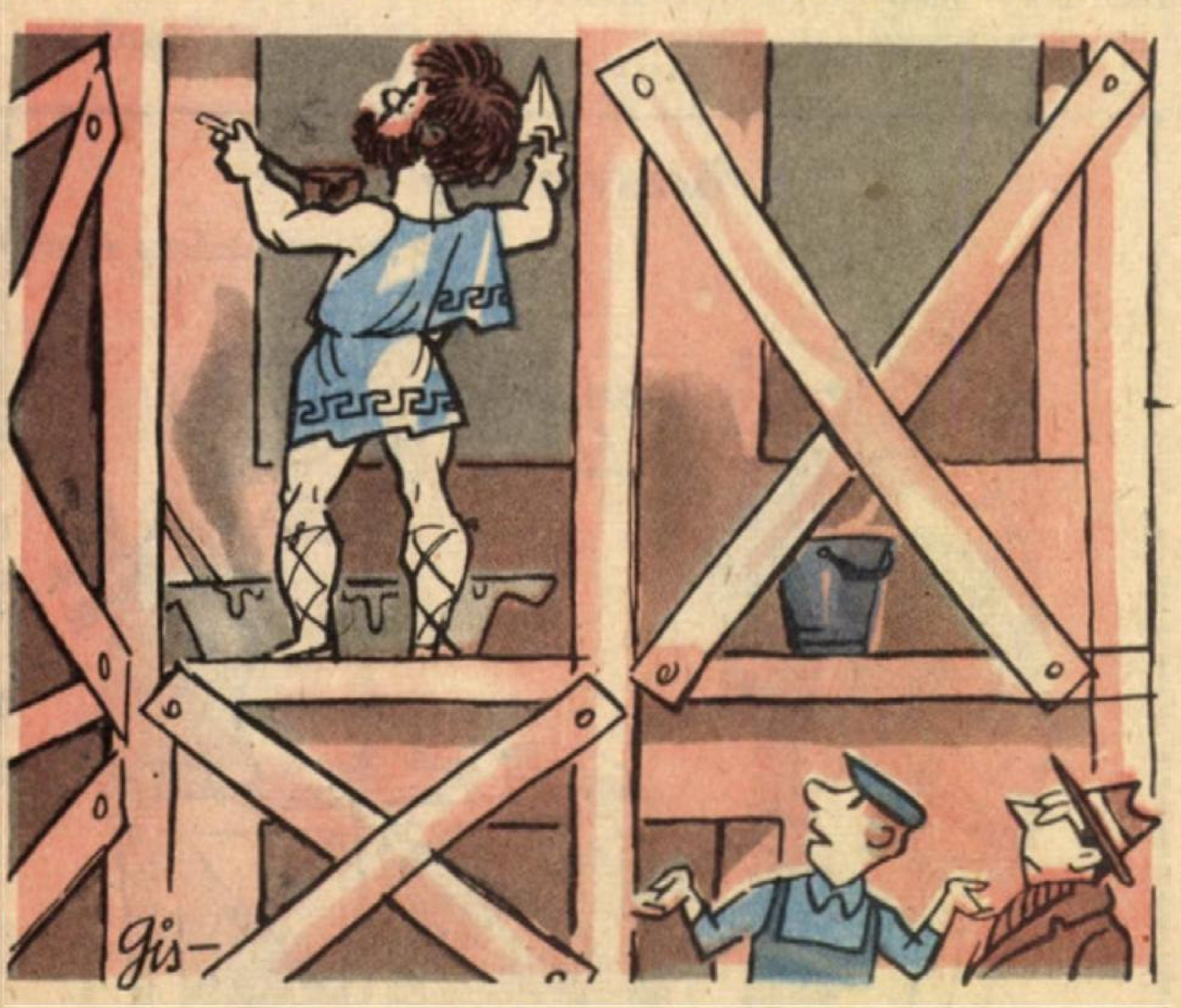

Amit estére bevakol, azt másnap a közművek kivésik...

a Ludas Matyi emlékkönyvébe

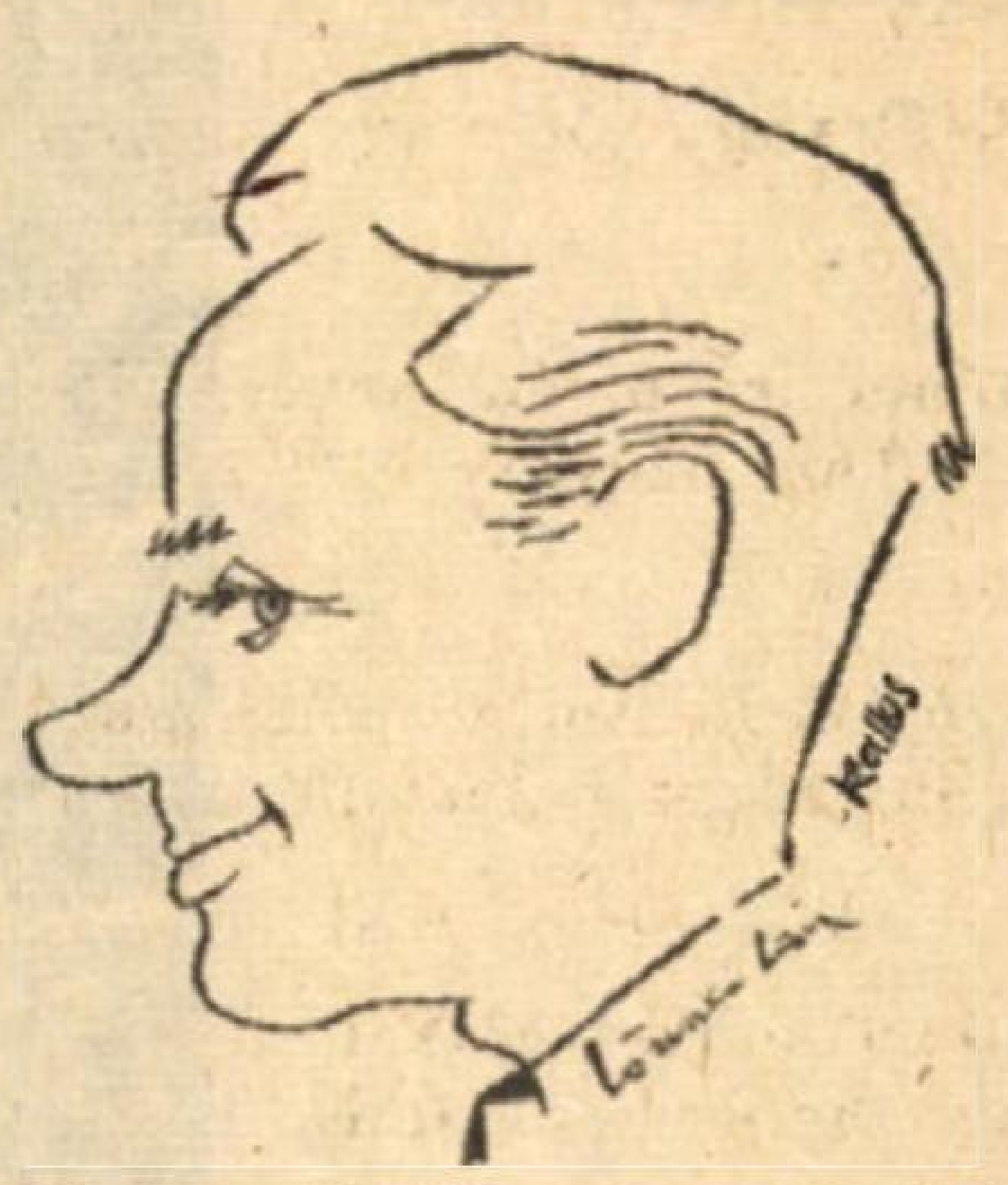
Kallus
Lőrincze Lajos

Szeretem a Ludas Matyit, mert nemcsak szórakoztat, hanem bírál és nevel is: életünk apróbb-nagyobb fonákságait bátran és szellemesen figurázza ki. — Tulajdonképpen ennyi elég is lenne az emlékkönyvbe, de — minthogy ez a vallomás lényegében a szerkesztőségnek szól — valami humorosat az olvasók kedvéért hozzá kell még fűznöm, hogy ezért az ide nem illő komolykodásért bocsánatot nyerjek.

Sokszor és sokan megállapították már, mennyire másként beszéltek a régiek, mint mi, mennyire változik a nyelv, a stílus, és hogy napjainkban is milyen más az ifjúság beszéde, mint az élemedett korosztályoké. Nos, a régi és az új stílus különbözésére nemrég egy igen frappáns példát hallottam, íme továbbadom:

Jób történetét magyarázza a gyerekeknek az egyik református lelkész. Elmondja, hogy próbálta meg az Úr a kegyes férfiút: elvette mindenét, vagyonát, gyermekeit, őrá magára meg borzalmas nyavalyákat bocsátott. De mindez nem töri meg Jób hitét. Kevésbé türelmes felesége azonban már nem tudja nézni szörnyű kínjait, s azt tanácsolja férjének, átkozza meg az Istent, s majd akkor a halál megszabadítja szenvedéseitől. Mire az istenfélő öreg így válaszol: *Úgy szólasz, asszony, mint egy a bolondok közül.*

Elérkezik a hittanóra, a számonkérés ideje. Az egyik nebuló szépen fel is mondja a leckét, egészen Jóbné mondókájáig. De itt aztán meg is akad. — Na, mit felelt erre Jób? A kisfiú küzd a szavakkal, s nem tudja reprodukálni az ódon bibliai szöveget. — Na bátran — biztatja a lelkész —, mit mondhatott az istenfélő Jób erre a tanácsra? A gyereknek egyszerre felcsillan a szeme: Azt mondta neki... azt mondta neki... *tisztára hülye vagy, anyukám!*

Lőrincze Lajos

Női dolgok

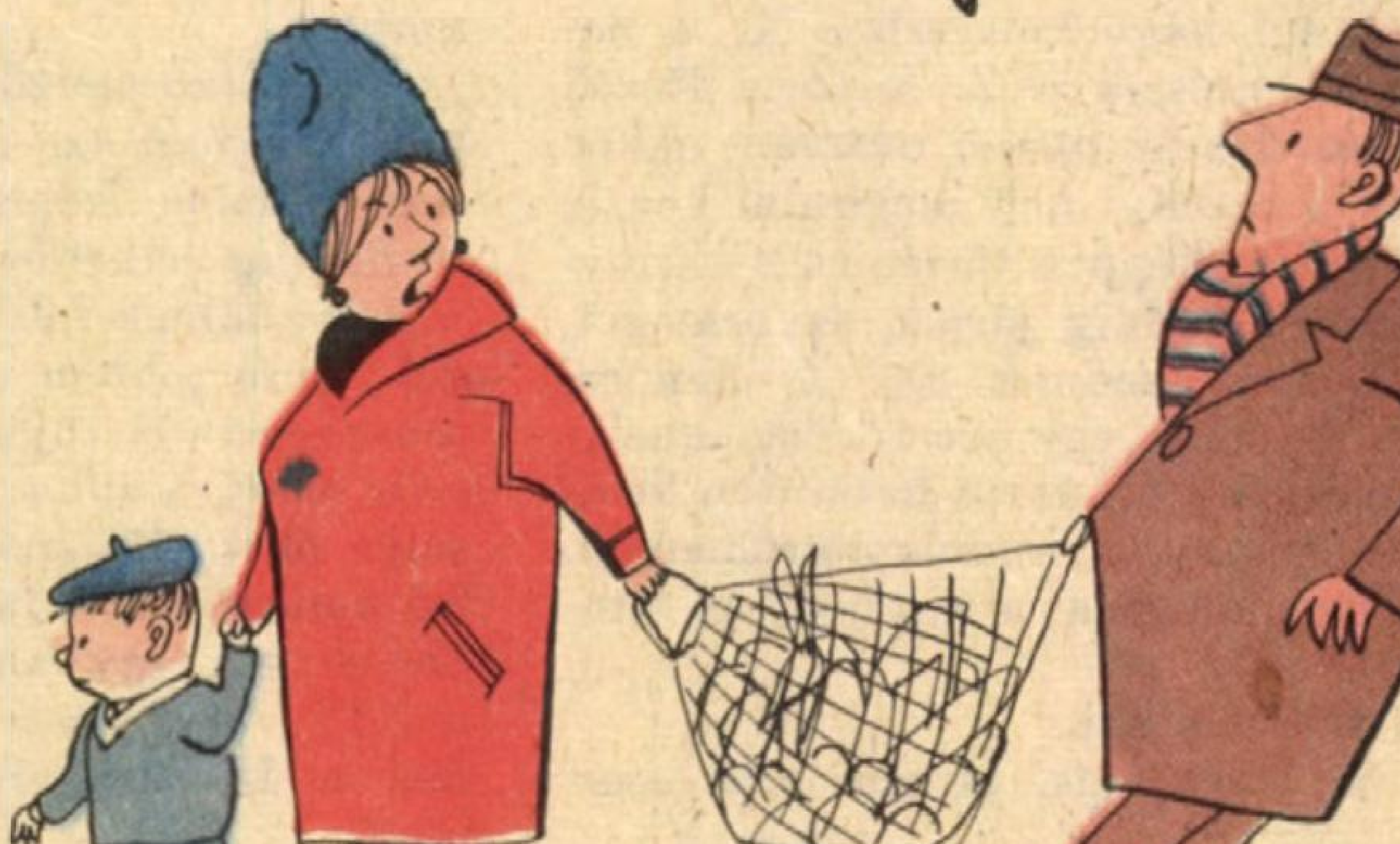

– Aszfaltbetyár!

Társbérlők pincéje

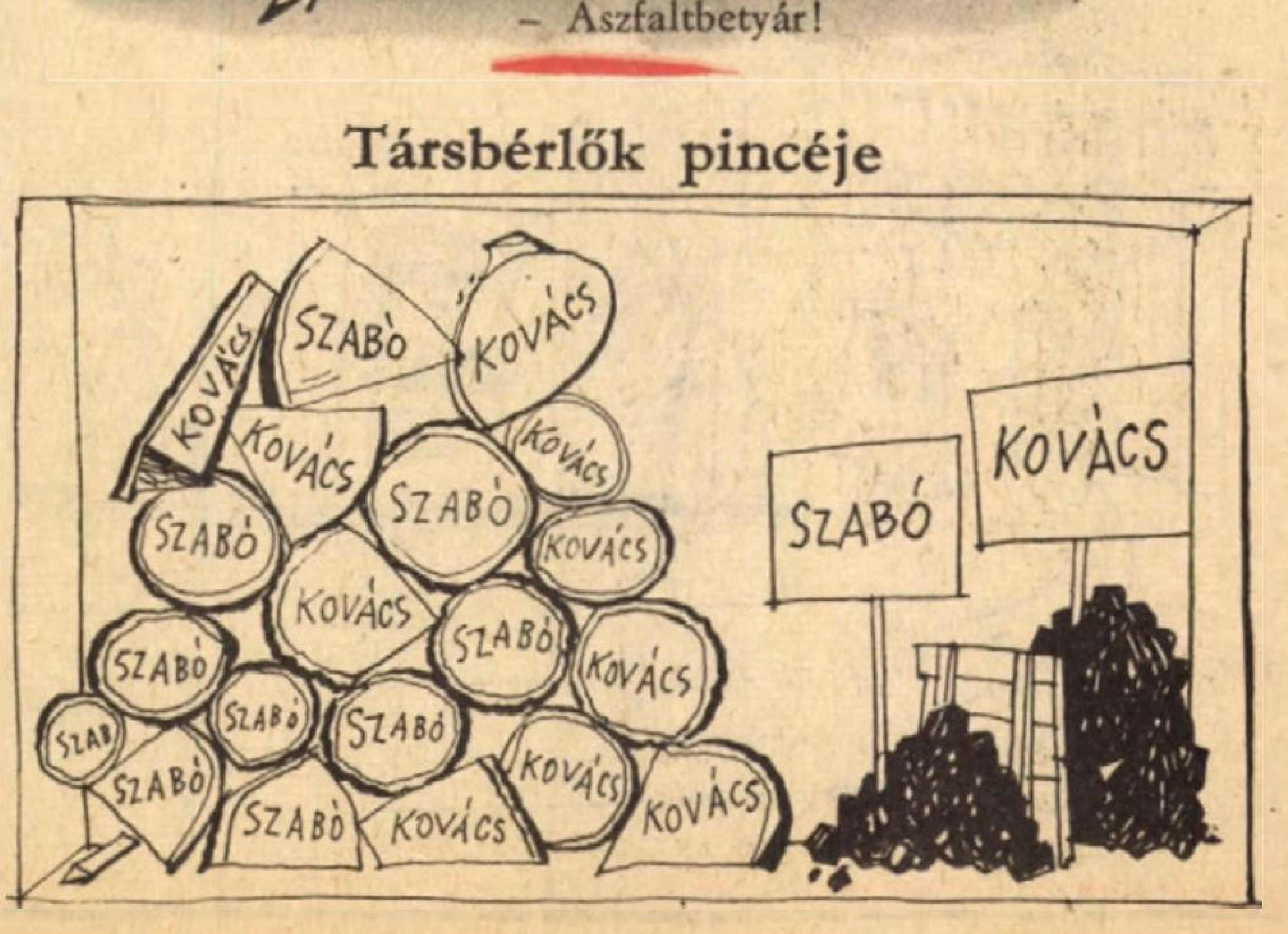
SZABÓ
KOVÁCS
KOVÁCS
SZABÓ
KOVÁCS
KOVÁCS
SZABÓ
KOVÁCS
SZABÓ
KOVÁCS
SZABÓ
SZABÓ
KOVÁCS
SZAB
SZABÓ
SZABÓ
KOVÁCS
SZABÓ
SZABÓ
KOVÁCS
KOVÁCS
SZABÓ
KOVÁCS

Mindenféle

Élőkről vagy jót, vagy semmit!

*

A téma az utcán hever. Némelyiket ott is kellene hagyni.

*

Kínzó kérdés sok művész számára: mi jobb, élni vagy halhatatlannak lenni?

*

Az önző ember csak magával törődik, az irigy ember mással is.

*

A téma megmaradásának elve: a téma nem vész el, csak átalakul.

*

A nők hosszabb életűek mint a férfiak. Megvan tehát a hosszú élet sokat emlegetett titka: nőnek kell lenni.

*

Ahol a tudomány véget ér, kezdődik a hit.

F. L.

Kíváncsi őr egy francia börtönben

Szűr-Szabó József rajza

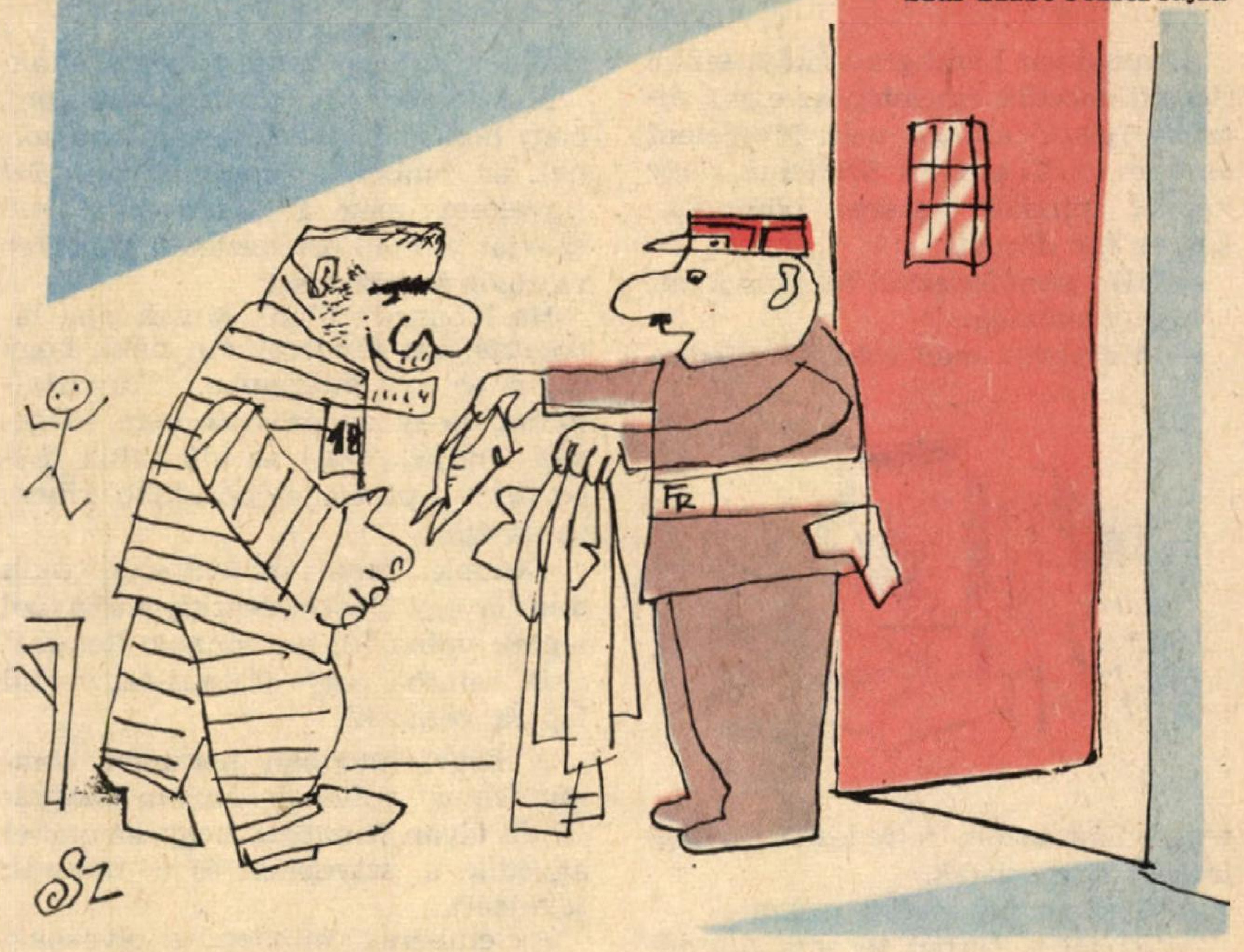

– Na? Most, hogy szabadul, a becsület útjára lép, vagy belép az OAS-ba?

Gyorskiszolgáló étterem

Balázs-Piri Balázs rajza

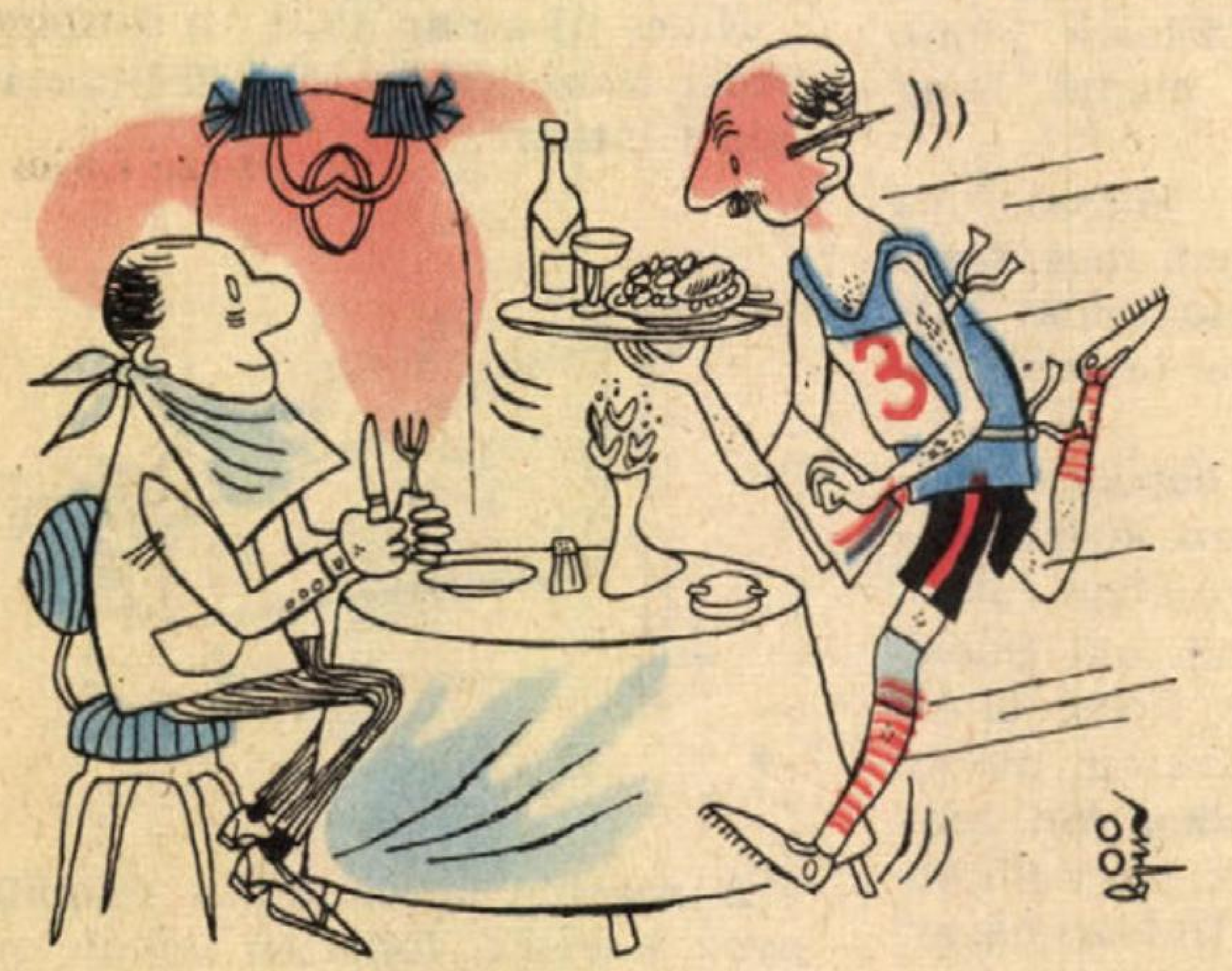

Okvetetlenkedés

Szegő Gizi rajza

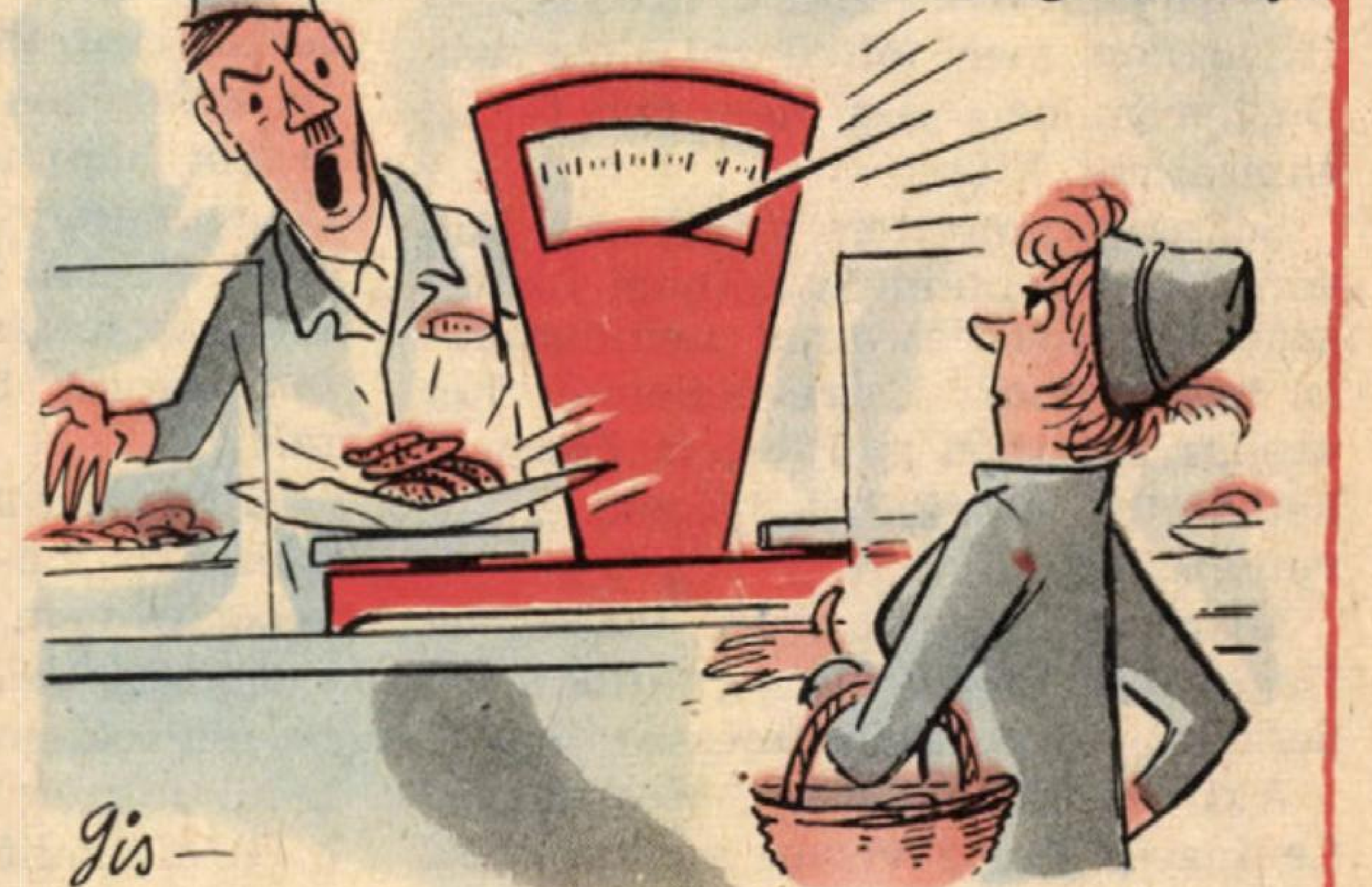

– Miből gondolja a kedves vevő, hogy túl magasról dobtam a mérlegre a felvágottat?

Munka utáni pihenés

Schwott Lajos rajza

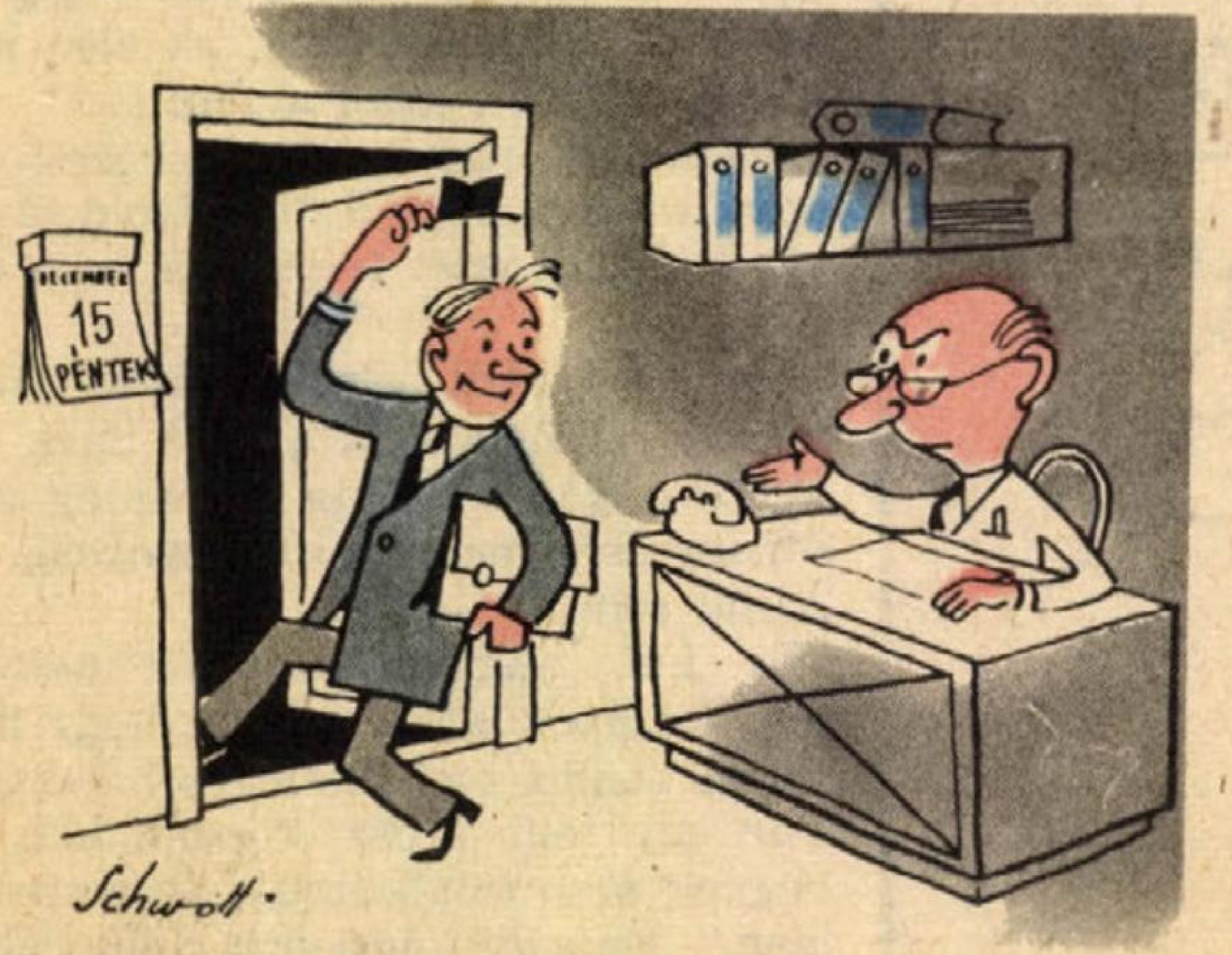

– Sietek haza a TV miatt...
– Hiszen ma nincs is adás!
– Éppen azért! Végre egy nyugodt nap!

Alaptalan féltékenység

Toncz Tibor rajza

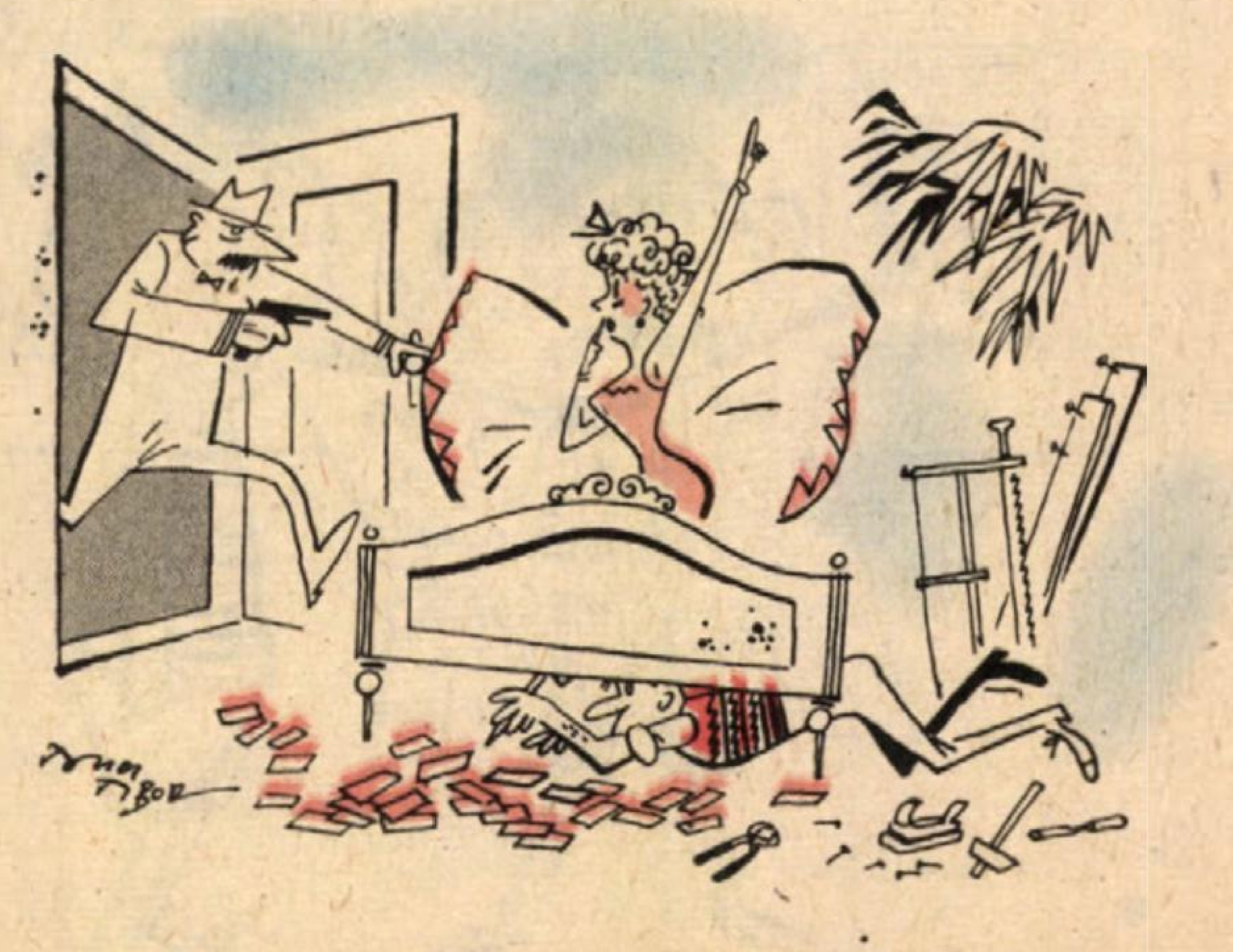

– Pszt! Végre kijöttek a parkettát megcsinálni!

Felfedezem Moszkvát és Leningrádot

A moszkvai Leningradszkája-szálló tizenkilencedik emeletén az egyik éjszaka ijesztő álmom volt. Megjelent előttem az Útleírások Szelleme, nagy képpel, mindkét kezében bőröndökkel, és így dörgött:

— Még nem fedezted fel Moszkvát!

Mentegetőztem:

— Moszkvát már sokan felfedezték, világutazók, felfedezők, újságírók és humoristák.

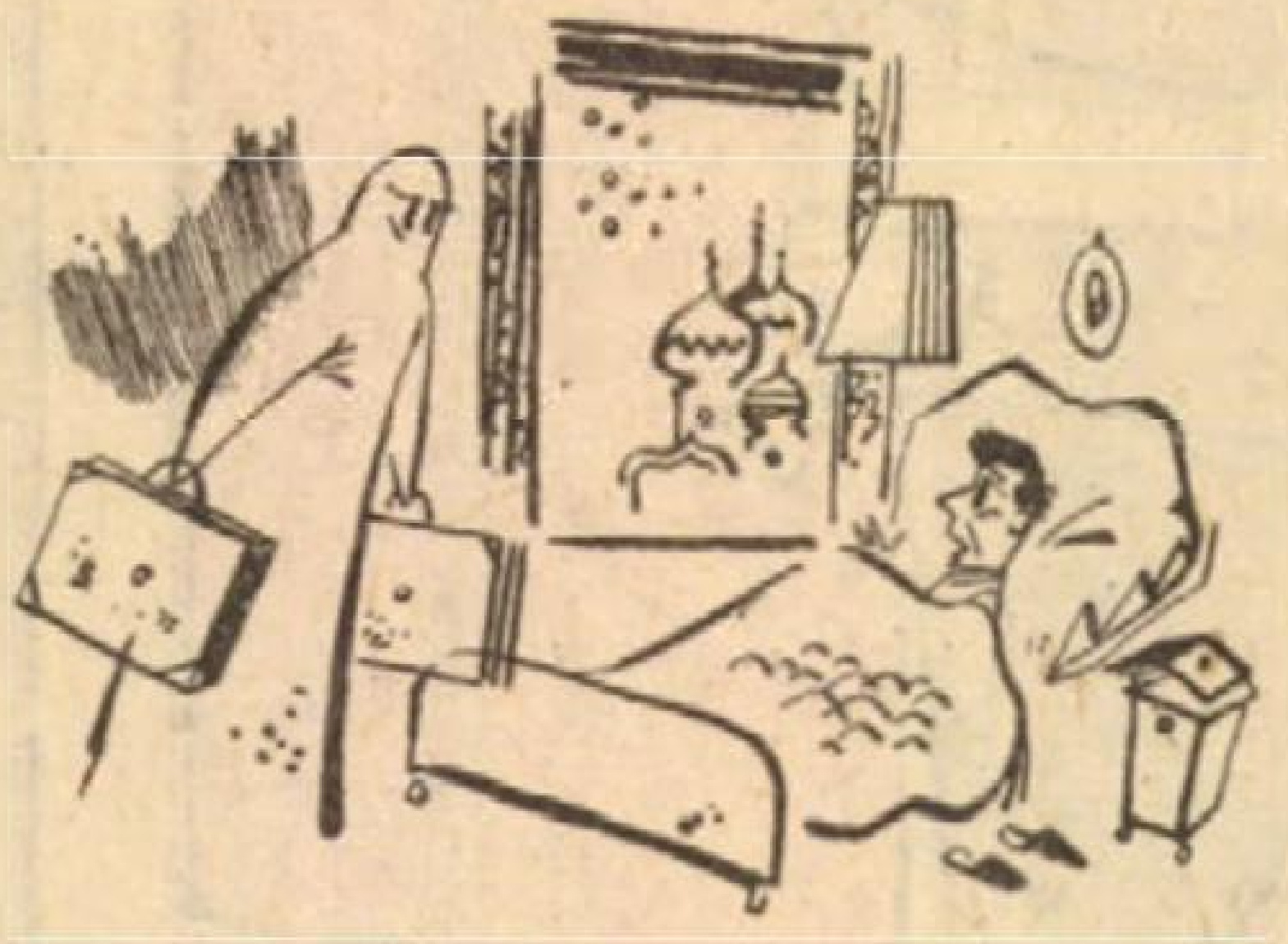

A Szellem így vágott vissza:

— Ebből a sorból te sem maradhatsz ki!

Még nem adtam fel a küzdelmet:

— Hiszen csak három napja vagyok itt!

Leintett:

— Éppen azért! Aki évtizedekig él itt, az nem meri fölfedezni Moszkvát. De három nap még nem őrli fel az önbizalmat. Előre!

Sohasem szerettem vitatkozni. Sőt, vérszemet kaptam és kétnapi Leningrádi tartózkodás után Leningrádot is felfedeztem. Észrevételeimet két vaskos kötetben gyűjtöttem össze. E kétkötetes munkából idézem a következőket:

Moszkva nagyon nagy város, de Gagarin és Tyitov óta nem illik arról beszélni, hogy valami messze van.

Aki azt állítja, hogy Moszkva és Leningrád hideg város, az ismerheti a hőmérőt, de nem ismeri a vodkát.

Moszkvában a lakosság kitűnően tud oroszul, kivéve azokat az írókat, akiknek stílusát erősen megbírálták.

Moszkvában is azt tapasztaltam, hogy hosszú értekezletek alatt rajzolnak az emberek unalmukban. Ezt figyeltem meg a „Krokodil” című szovjet vicclap értekezletén, amelyen rajzolók vettek részt.

Ha Kennedy elnök Moszkvába látogatna, azt tanácsolnám neki, hogy üljön be egy étterembe. Tapasztalhatná, hogy az oroszok nem idegesek. Tudják, hogy az idő nekik dolgozik, s a pincér előbb-utóbb kihozza az ételt.

Vannak öreg moszkvaiak, akik mintha egy Dosztojevszkij-regényből léptek volna ki, de vannak fiatalok, akik mintha egy Camus-regényből léptek volna ki.

A Szovjetunióban nemcsak kommunizmust építenek, hanem házakat is, de olyan iramban, hogy az ember aggódik a sztyeppek és a tundrák jövőjéért.

Az emberek mindenütt olvasnak, villamoson, földalattin, trolin, buszon, liftben, parkban. Olyan mértékben nő az olvasók száma, hogy maholnap túlhaladják az írók számát.

A moszkvaiak igaz hazafiak, büszkék arra, hogy moszkvaiak, s csak akkor szeretnének külföldiek lenni, ha színházba akarnak menni, hogy jegyet kapjanak.

Leningrádban most játsszák az Alba Regiát. Nem néztem meg, mert idehaza láttam, s furcsa lenne hallani, amint Szamojlova oroszul beszél.

A Szovjetunió ereje népében, iparában, mezőgazdaságában, köznevelésében és nem feketekávéjában van.

Kétféle szemlélet. Volt, aki Budapesten lelkemre kötötte, hogy föltétlenül nézzem meg a Kremlt, amely a GUM-áruházzal szemben van. Mások arra figyelmeztettek, hogy föltétlenül nézzem meg a GUM-áruházat, amely a Kremllel szemben van.

Voltam a GUM-áruházban. Rengeteg csodálatos áru van itt, csak az a baj, hogy mindenért pénzt kérnek. Ide majd a kommunizmusban jövök vissza és szükségleteim szerint elégítem ki magamat.

Nagy Péter kultusza töretlen Leningrádban. Ha ma élne, bizonyára felvennék a pártba.

Tíz fok hideg. A gyerekek felszabadultan játszanak a parkokban, amíg a nagyszülők a padokon üldögélnek. Ki kell használni a jó időt.

Óriási a forgalom mindkét nagyvárosban, de a gyalogjárók biztonságát szigorú közlekedési szabályok védik. Útkereszteződéseknél a gyalogosok csak akkor mehetnek át, ha a közlekedési lámpa zöldet, pirosat, vagy sárgát mutat. Kétségtelenül zöldben a legegyszerűbb átmenni, de a könnyű győzelem nem boldogítja a hőslelkű gyalogost.

Mivel az éttermekben, falatozókban, büfékben, kávéházakban a kenyér már ingyenes, Victor Hugo örülhet annak, hogy a Nyomorultakat már régen megírta, mert ma már nem lehet egy nagy regény kiinduló pontjául kenyérlopást választani.

Nincs új a nap alatt. A leningrádi Orosz Múzeumban több szélesvásznú képet láttam.

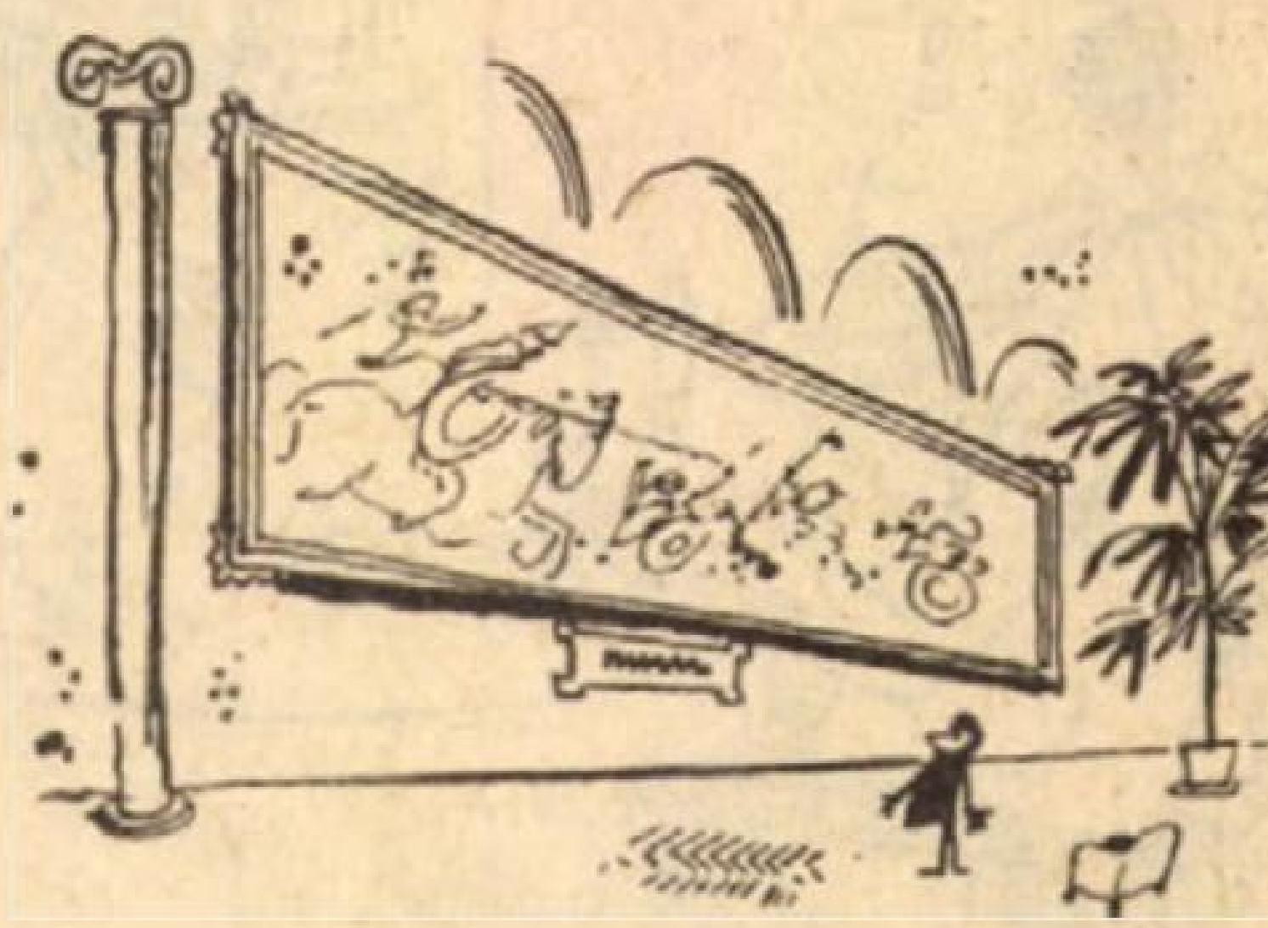

A régebbi korokban a felépítmények kevésbé fejlettek voltak, mint ma, de ugyanez nem mondható el az építményekről.

Némelyik új magasépületet kétségtelenül túlépítkezték. Amikor beléptem a Leningradszkája-szálló gigászi oszlopos előcsarnokába, az első kérdésem ez volt: „Hol a főoltár?”

Némelyik moszkvai liftkezelő kiszámíthatná, hogy a Föld-Hold távolság hányadrészét tette már meg fölfelé.

A leningrádi Sarki Múzeumban (amely az Északi és a Déli Sark nevezetességeit mutatja be) hideg van. Stílszerűség nem boszorkányság. A nátha sem.

E két nagyváros múzeumaiban annyi szépet lát az ember, hogy borzadva gondol egy esetleges háborúra. Van egy régi orosz közmondás: „A hegyek nem találkoznak, az emberek igen.” De egy nukleáris háborúban a hegyek is találkozhatnak. Jobb az ilyesmit elkerülni.

Feleki László

Az árrendezés után

Fülöp György rajza

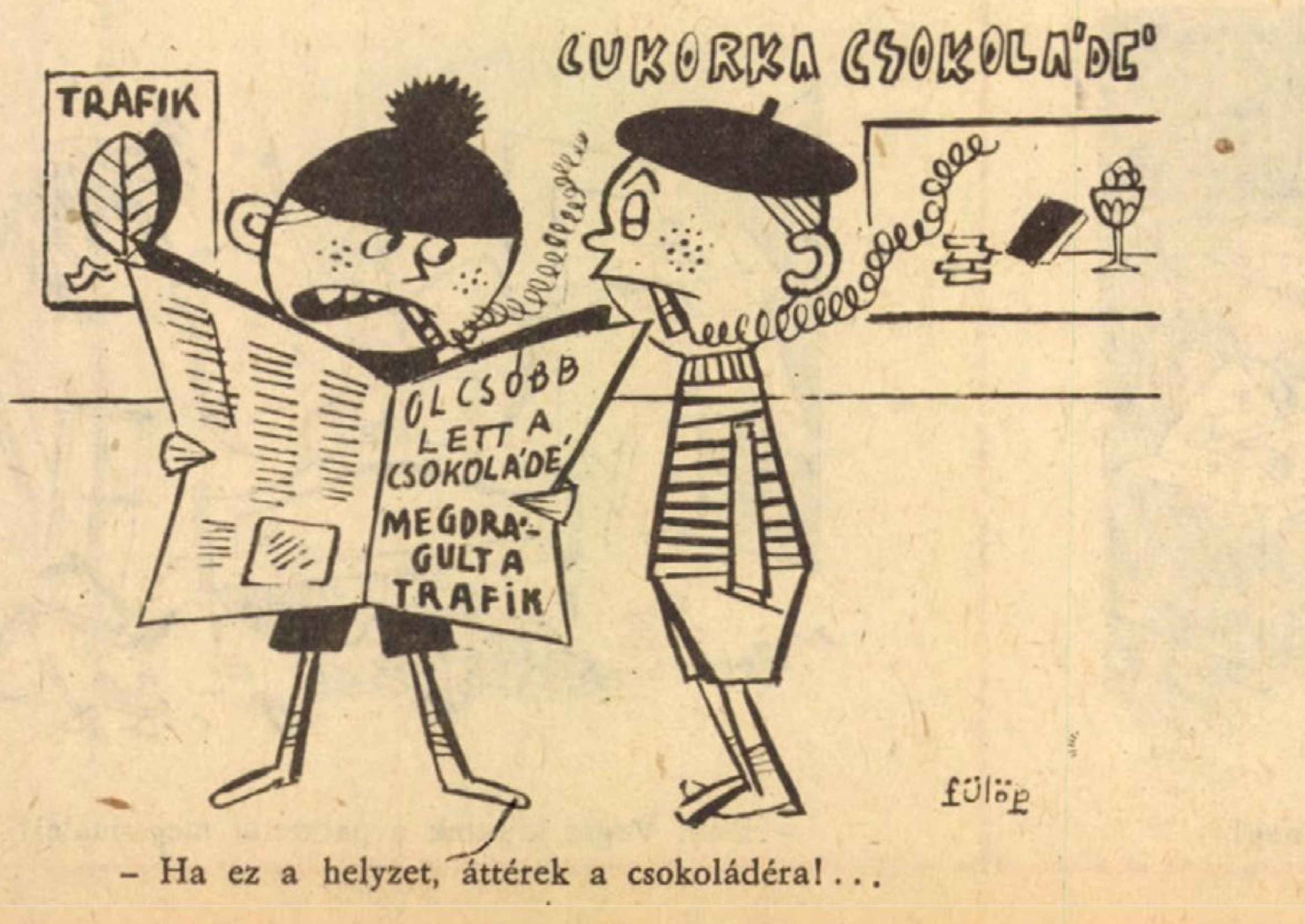

– Ha ez a helyzet, áttérek a csokoládéra! ...

Apró történetek

Finom szülők

Éjfél után kissé felindultan csengettem be a szomszédék ajtaján. Az álmából felriasztott Kovács-házaspár hunyorogva nézett rám.

— Kérem — hadartam izgatottan —, Éva nevű leánygyermeküket negyedórával ezelőtt a belvárosi mulatóban láttam. Három pohár gint ivott, aztán egy nyegle külsejű férfi karján távozott. Még csak annyit láttam, hogy taxiba szálltak és elhajtottak.

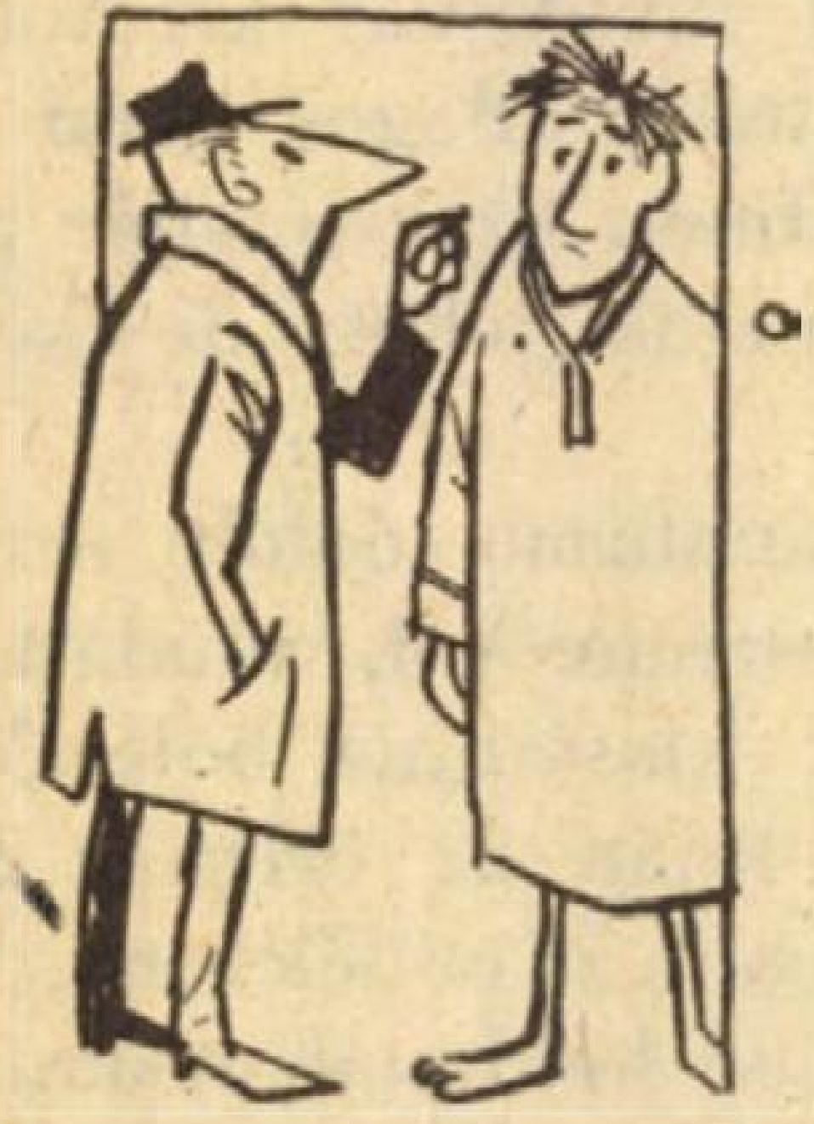

A hálóinges Kovács felháborodva fordult feleségéhez:

— Hát mit szólsz, mit művel ez a kölyök? És még nincs is kész a földrajz-leckéje...!

Helyzetkép

Délelőtt tíz óra. Benyitok a kis mellékutcai eszpresszóba. Sehol egy lélek. Csupán a fal melletti boxban ül egy szerelmespár. Időnként hevesen csókolóznak. Tenyeremből csövet formálok és felkiáltok:

— Halló, felszolgáló kartársak, van itt valaki?

Néma csend. Megismétlem:
— Hahó, van itt valaki, hahó, van itt valaki?

A szerelmespár női tagja most feláll, elrendezi kissé zilált frizuráját, és megszólal:

— Mit izgul? Jövök már!

Női dolgok

Boronkaival találkoztam a hivatal folyosóján. Alaposan hátbavágtam.

— Nem szégyelled magad? Nős ember létedre mindennap egy másik nővel sétálsz karonfogva! Hétfőn egy feketével láttalak, kedden egy szőkével, szerdán egy Tizian-vörössel.

Égnek emeli kezeit:

— Esküszöm, az mind a feleségem volt. Csak folyton festi a haját.

Nehéz ügy

Megtört tekintetű férfi botorkál az utcán. Valami nagyon nyomhatja a lelkét. Mivel humanista vagyok, odalépek hozzá, és részvéttel megkérdem, mi a baj. Tompán konganak a szavai:

— Negyvenkét éves vagyok. A menyasszonyom huszonegy, és mostanában gyakran látják együtt az ismert centercsatárral. Ha elveszem, lehet ebből boldog házasság?

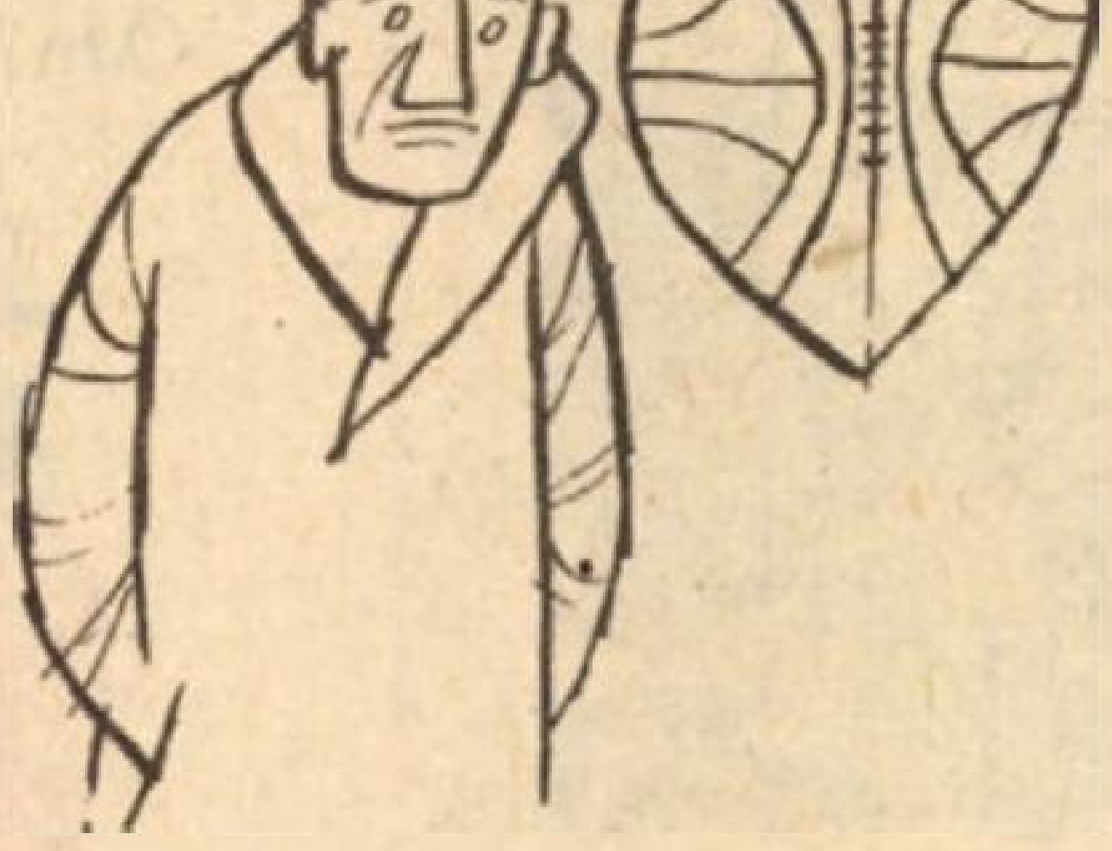

— Sajnos, nem tudok hozzászólni. De kérjen tanácsot a népszerű folyóirat Lelki Klinikájától.

Szomorúan legyint:

— Azt nem lehet.

— Miért?

— Én vagyok a rovatvezető!

Galambos Szilveszter

Emlékeztető

Fülöp György rajza

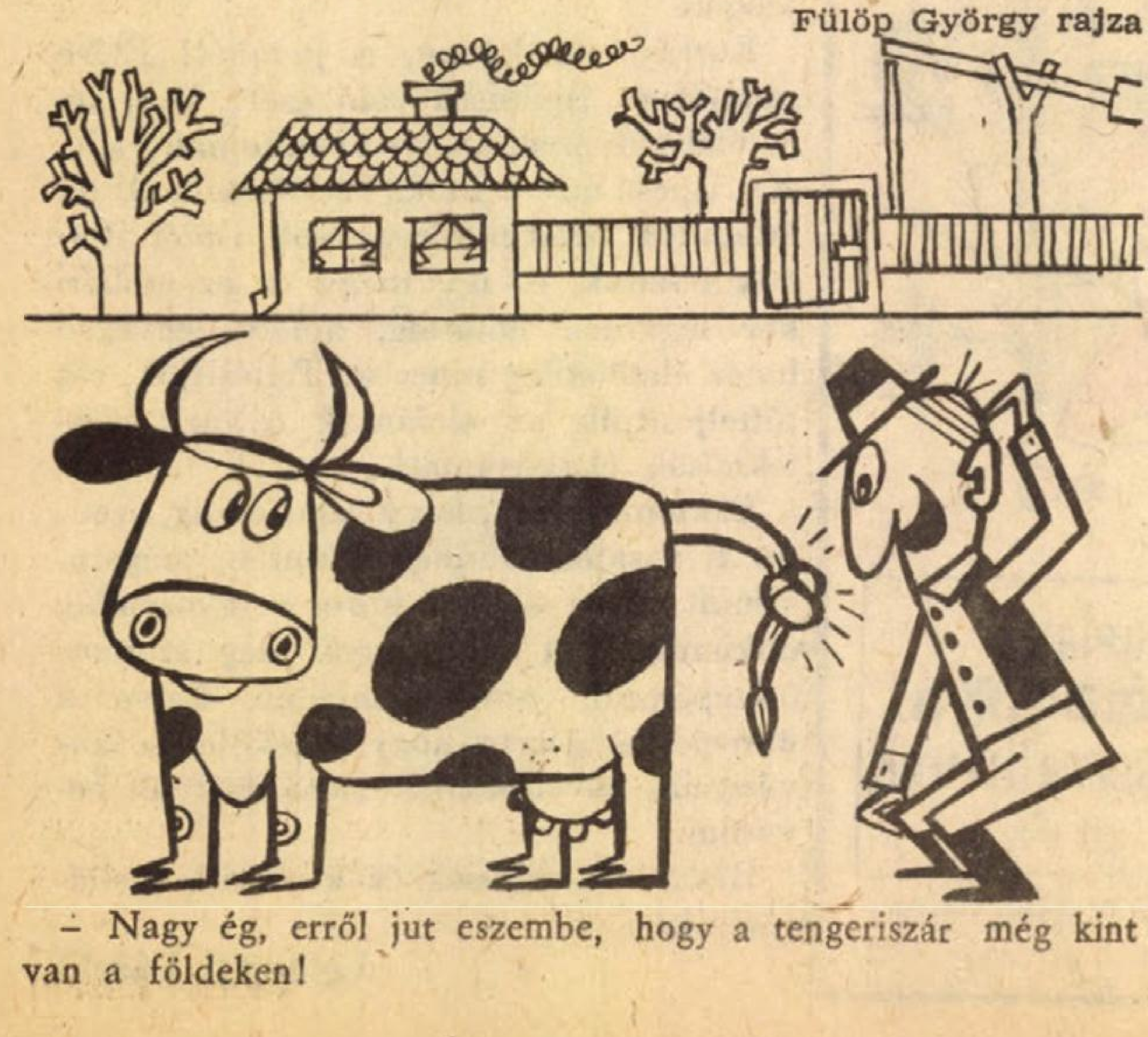

– Nagy ég, erről jut eszembe, hogy a tengeriszár még kint van a földeken!

A stréber

Várnai György rajza

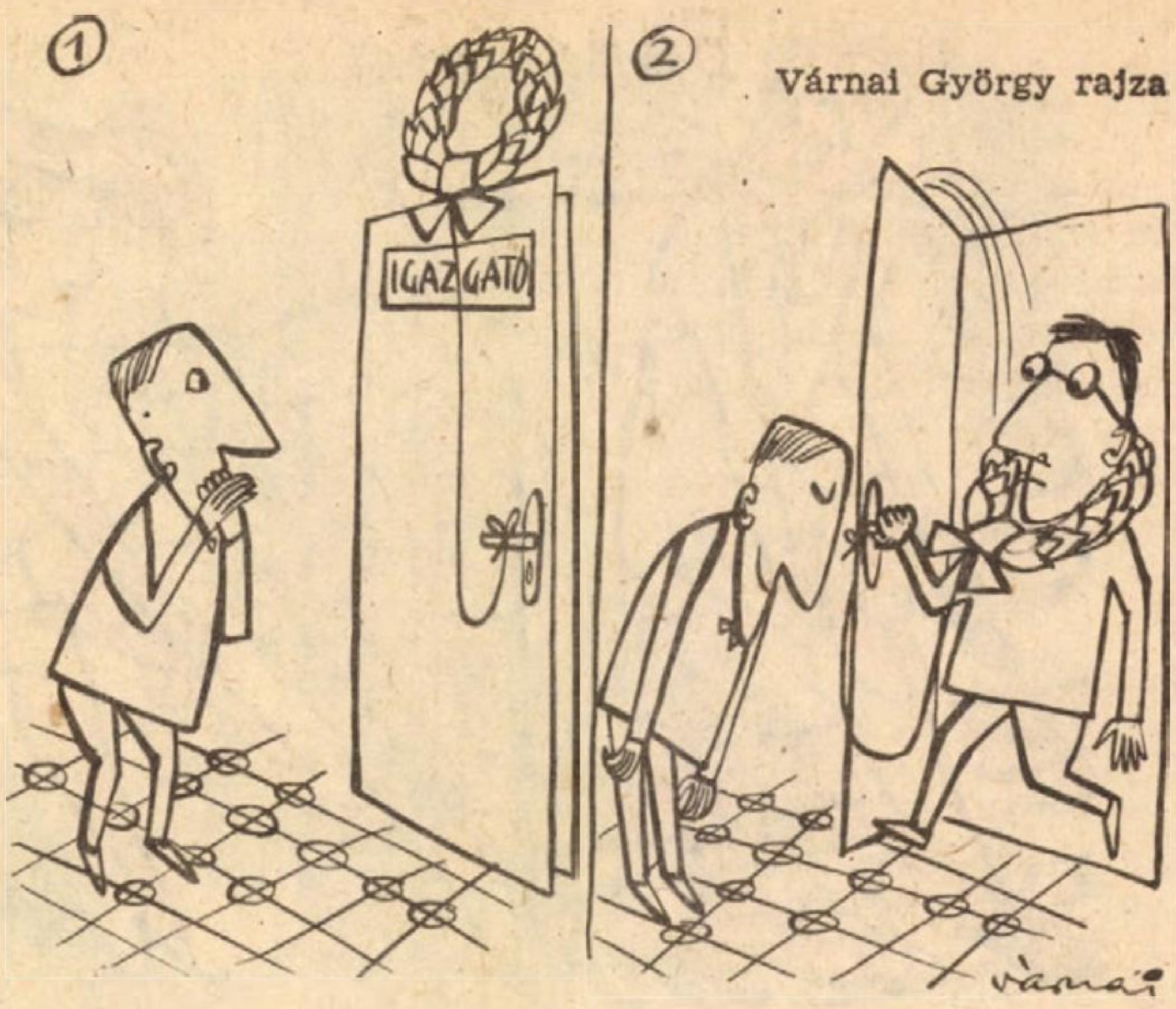

Sorozat-hízelgő

Schwott Lajos rajza

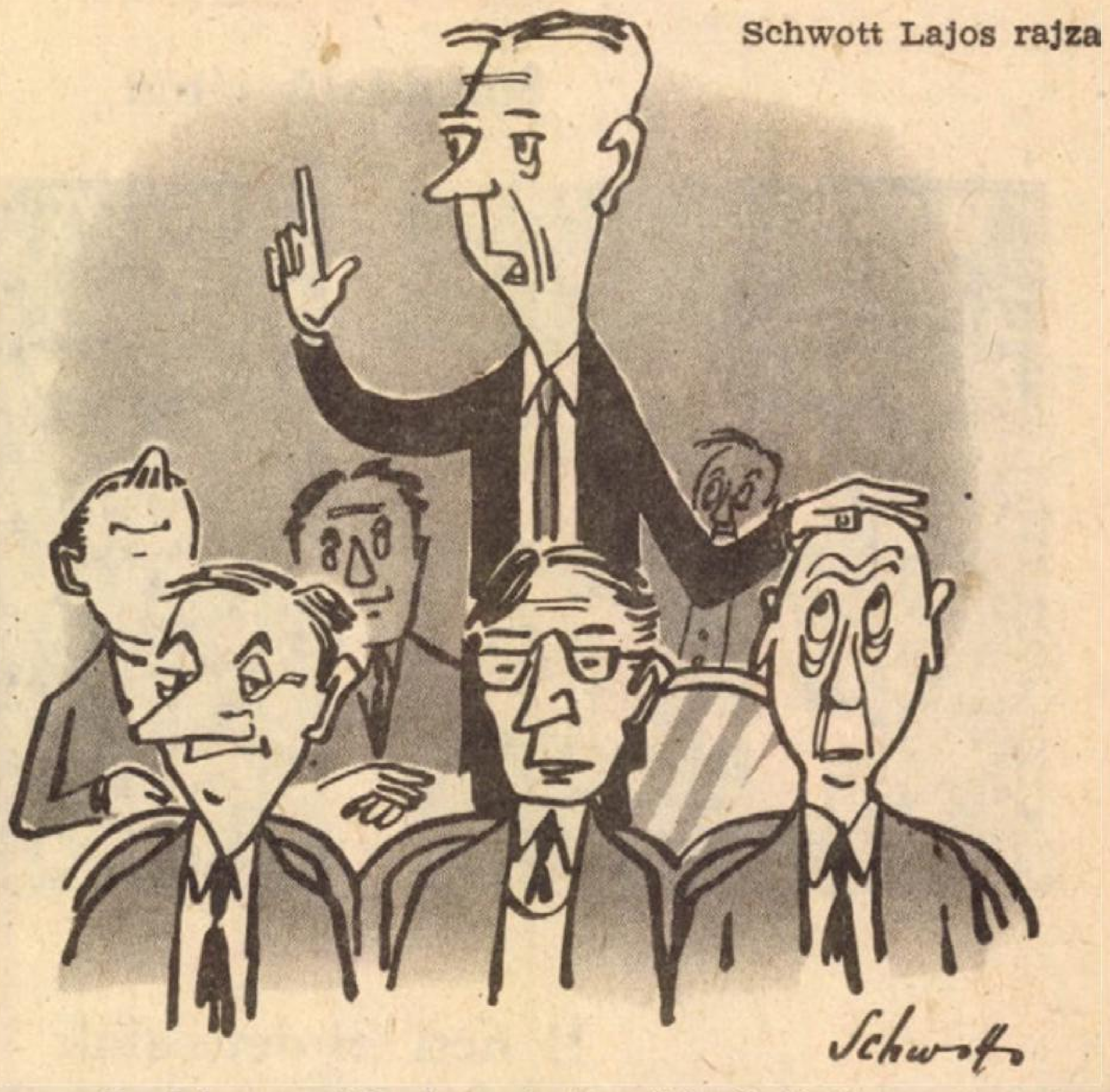

– Csatlakozom Kovács elvtárs felszólalásához, és mint ahogy Nagy és Kiss elvtársak elmondották, nagyon helyes volt Váradi elvtárs megjegyzése, amikor helyeselte Sárosi elvtárs méltatását, amit magam részéről elfogadok, Csoma elvtárs építő kiegészítésével...

Egyenjogúság

Szűr-Szabó József rajza

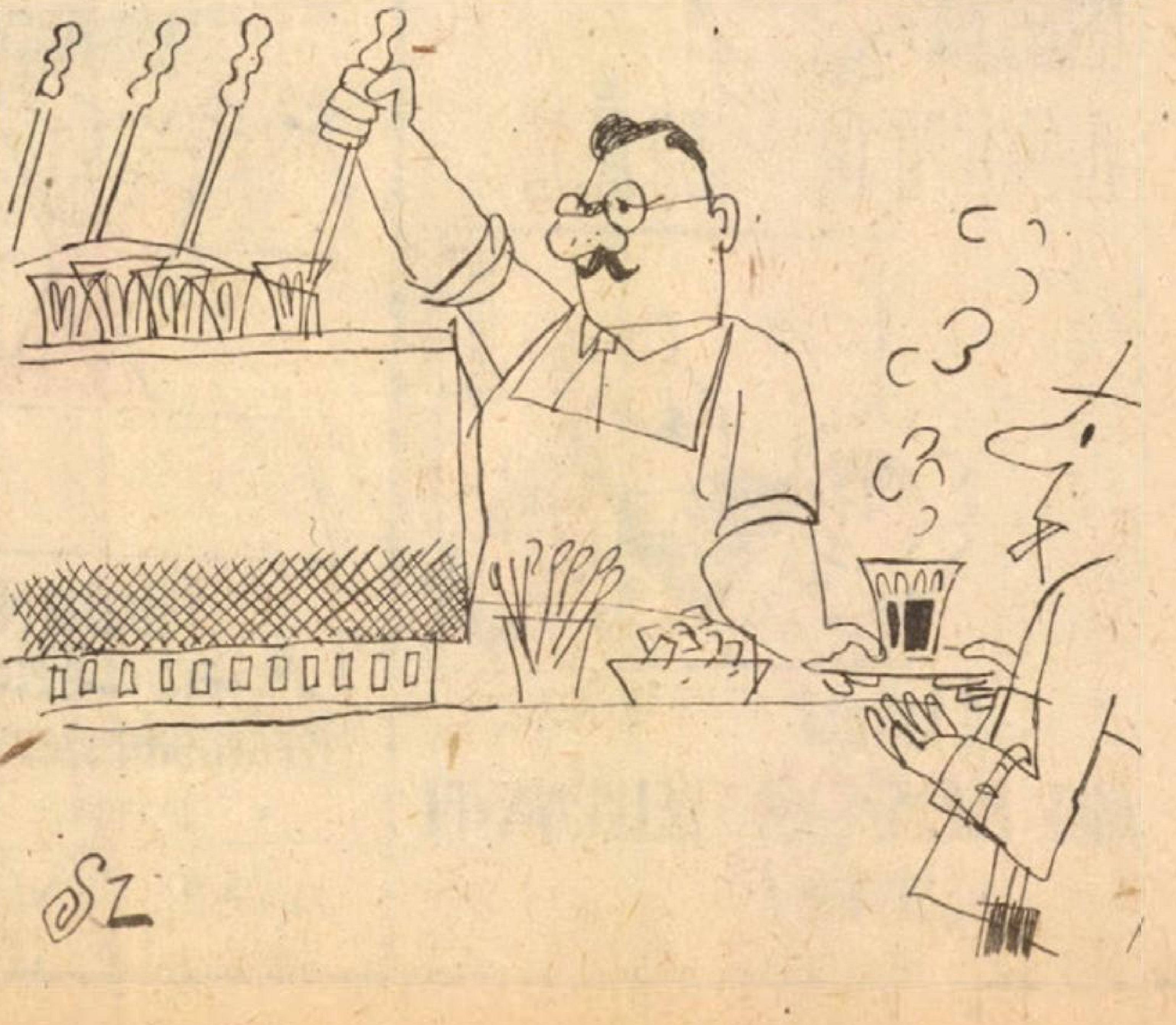

Politikus férj

Szegő Gizi rajza

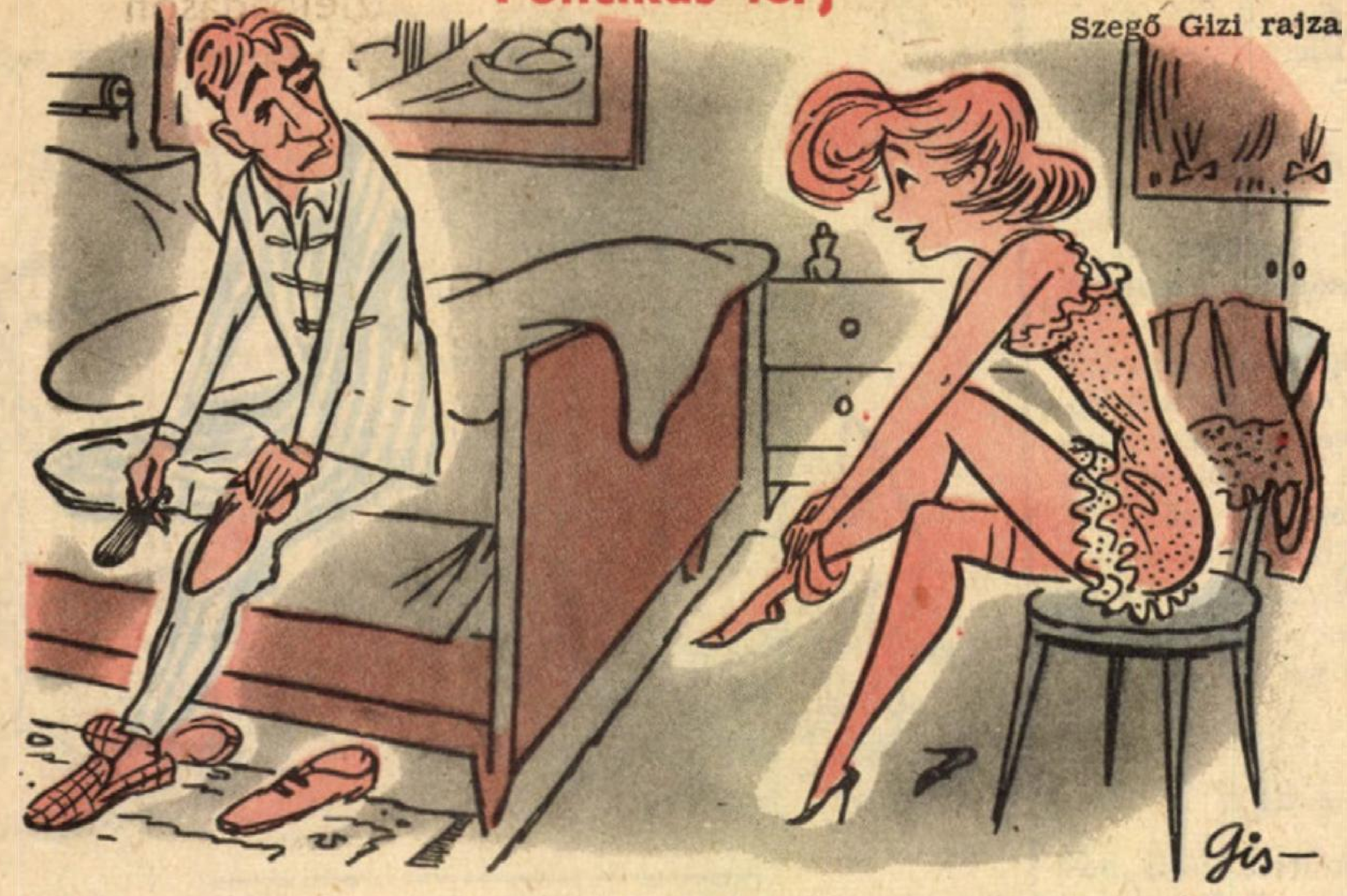

– Mondd, szívem, mit veszel a születésnapomra?
– Semmit! Elég volt a személyi kultuszból!

Sokoldalú tábla

Mészáros András rajza

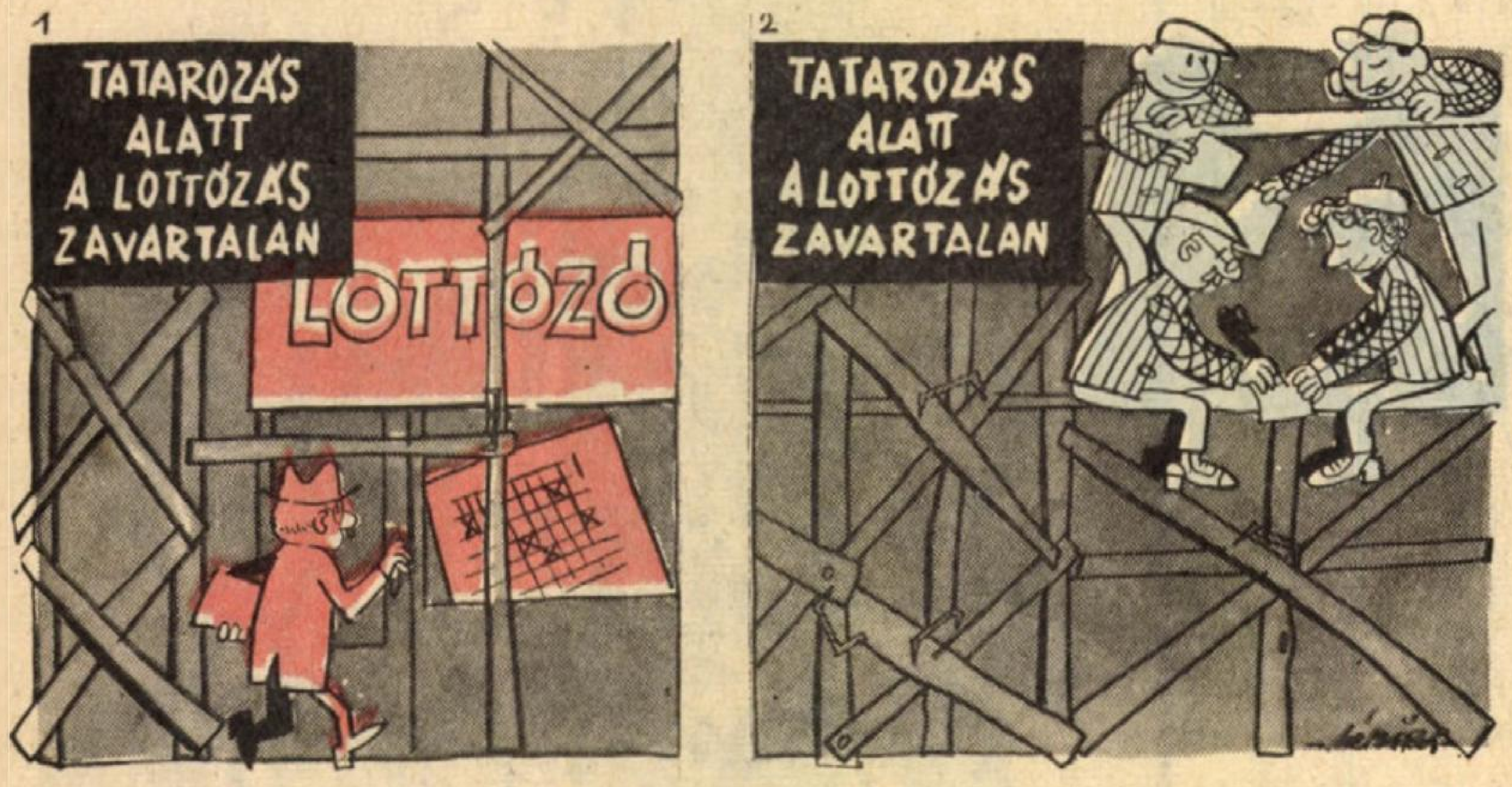
1
TATAROZÁS ALATT A LOTTÓZÁS ZAVARTALAN
LOTTÓZÓ
2
TATAROZÁS ALATT A LOTTÓZÁS ZAVARTALAN

E heti hirdetéseink

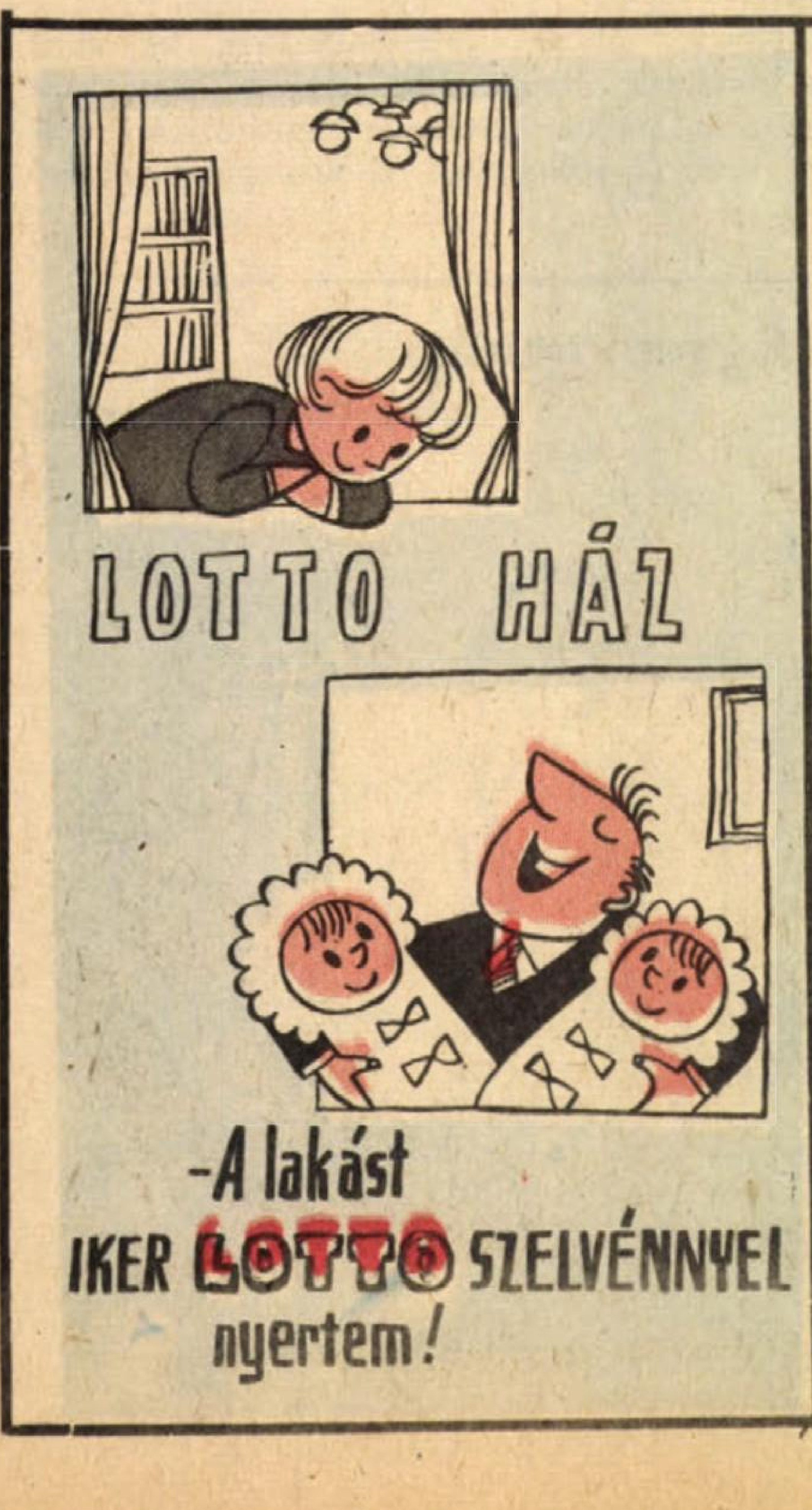

LOTTO HÁZ

–A lakást IKER LOTTO SZELVÉNNYEL nyertem!

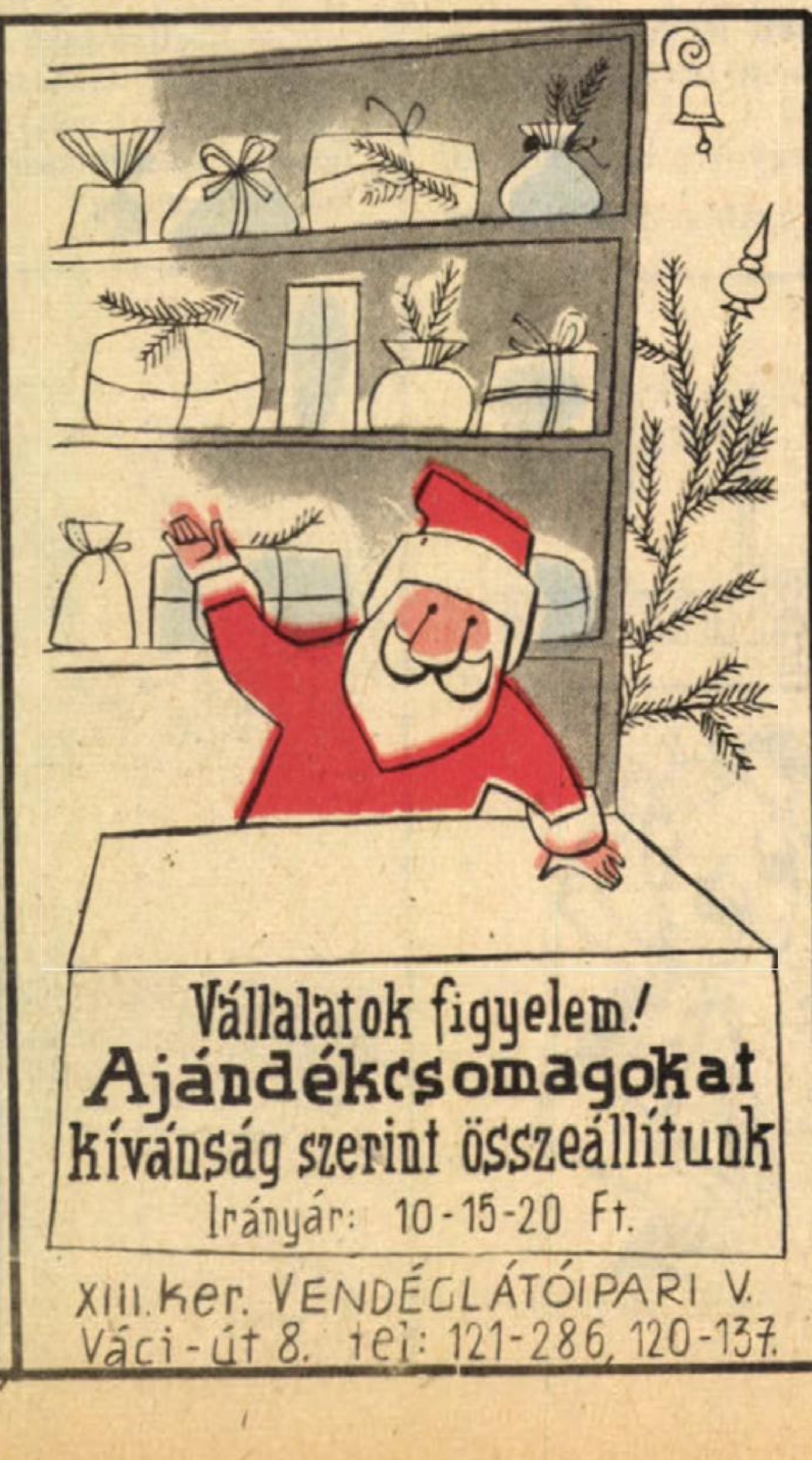

Vállalatok figyelem!
Ajándékcsomagokat
kívánság szerint összeállítunk
Irányár: 10-15-20 Ft.
XIII. ker. VENDÉGLÁTÓIPARI V.
Váci-út 8. tel: 121-286, 120-137.

Hetvenkedés

Mit tetszik szólni hozzá, betöltöttem hetvenedik életévemet. Önünneplés ez, netán holmi személyi kultusz csökevény, avagy egyszerű magánügy? Szó sincs róla! A legnagyobb mértékben közügy. Mert — miként azt bölcsen tudjuk — hála állandóan növekvő életszínvonalunknak, az orvosi tudomány rohamos fejlődésének, az ingyenes gyógykezelésnek, a majdnem ingyenes gyógyszerellátásnak és más tömérdek ismert tényezőnek — elérkeztünk oda, hogy az átlagos életkor hazánkban: hetven év. (Amenynyiben hiányoznék egy-két esztendő, majd társadalmi munkával kipótoljuk.)

A hetven év tehát átlagos. Ami átlagos, az már majdnem tipikus, már pedig a tipikusról nemcsak lehet, de kell is írni.

Petőfi még bánatosan dalolt arról a bizonyos húsz esztendőről, mialatt „az idő hogy eljár”; klasszikus bölcsek ötven éves koruk táján az öregség felett búsongtak, és magam is emlékszem, hogy hetven éves ember hajdanában-danában öregnek, aggastyánnak, sőt trottlinak számított; kegyes kímélettel „nagy idők tanújának” nevezték, és ha három mondatot dadogás nélkül elrebegett, a tiszteletteljes hallgatók imígyen lelkendeztek: „Lám, hetven éves, de még szellemi képességei teljes birtokában van!”

Ma? Igaz, hogy nem lehetünk kiszesek, sem a szakma ifjú mesterei, sőt a „Húszéves vagyok” refrénű slágert sem rólunk írták; viszont olvastam egy apróhirdetést, amelyben csinosnak mondott, kissé molett, 166 cm magas, hetvenes nyugdíjas özvegyasszony szépen bútorozott pestkörnyéki kertes házzal, hasonló korú élettársat keres „Tavasz az őszben” jeligére.

Korkép ez, kérem, a javából! Előre mutató és tipikussá váló eset! Mert ha az életszínvonal, az orvosi tudomány stb., stb. lépést tart velünk, hetvenesekkel, tíz év múlva, mint nyolcvanasok, ismét átlagok leszünk, és így megy ez az emberi kor legvégső határáig, amely legvégső határ elméletileg nincs is. Teljesítjük, sőt túlteljesítjük az elefántok és az óriásteknősök élettartamát!

Ezúton közlöm, hogy mint eddig, ezentúl is a saját élőmnek tekintem magam, s mint a kor — kissé koros — gyermeke, önkiszolgálóan emlékszem meg szerény ünnepemről, amely minden hetvenes ünnepe, és ígérem, hogy békekölcsön kötvényeim névértékének visszafizetését bevárom.

Részvétlátogatások és koszorúk mellőzését kéri

Gyöngyi László

HÁBÉ, KISZER, KÖNYVÁLLOMÁS

Festéket csomagoltunk a műhelyben, amikor belépett egy madzagbajuszú emberke, alaposan körülnézett, aztán köszönés helyett így szólt:

— A hábétól jöttem, kácsé nincs, csak encsé van?

Riadtan pislogtunk egymásra. A gyengébb idegzetűek hátrahúzódtak, mert mi jöhet még ilyen kezdet után? Együttesünk fürgébb észjárású tagjai pedig azon gondolkodtak, milyen halandzsával felelhetnének erre a halandzsára.

Pedig a hábétól jött ember különben teljesen normálisan viselkedett, és amint kiderült, eszeágában sem volt, hogy halandzsázzon. Egyszerűen csak a szakmai nyelvet beszélte, melyen a hábé háztartási boltot, a kácsé kis-, az encsé nagy csomagolást jelent.

Úgylátszik, minden szakmának szüksége van valami nyelvi titokzatosságra, tucatnyi nyakatekert kifejezésre, melyet a más szakmákban dolgozó jámborok nem értenek meg. A csomagolóvállalat kiszerelő tevékenységével kapcsolatban is évekig törtem a fejem azon, mi lehet a titokzatos kiszer? Arról nem is beszélve, hogy reszketek, ha a verteszre vagy a köptire gondolok.

S most a könyvtárosok is elirigyelték a hábétól a szakmai nyelvet. Legutóbb meglepődve láttam, hogy a mi könyvtárunk nem könyvtár, hanem könyvállomás. Aminek nyilván megvan az értelme, s valószínűleg a legifjabb könyvtáros is szabatosan el tudja mondani, mi a különbség könyvtár és könyvállomás között.

De mért zaklatnak ezzel engem?

Én könyvért továbbra sem az állomásra megyek, s fiam is a könyvtárba jár Jókaiért.

Ha már mindenáron szükség van hábéra, kiszerre és könyvállomásra, használják a szakmabeliek egymás közt.

Engem hagyjanak ki a játékból. Velem beszéljenek továbbra is magyarul.

Sipos Gyula

Váratlan fordulat egy délelőtti mozielőadáson

Mészáros András rajza

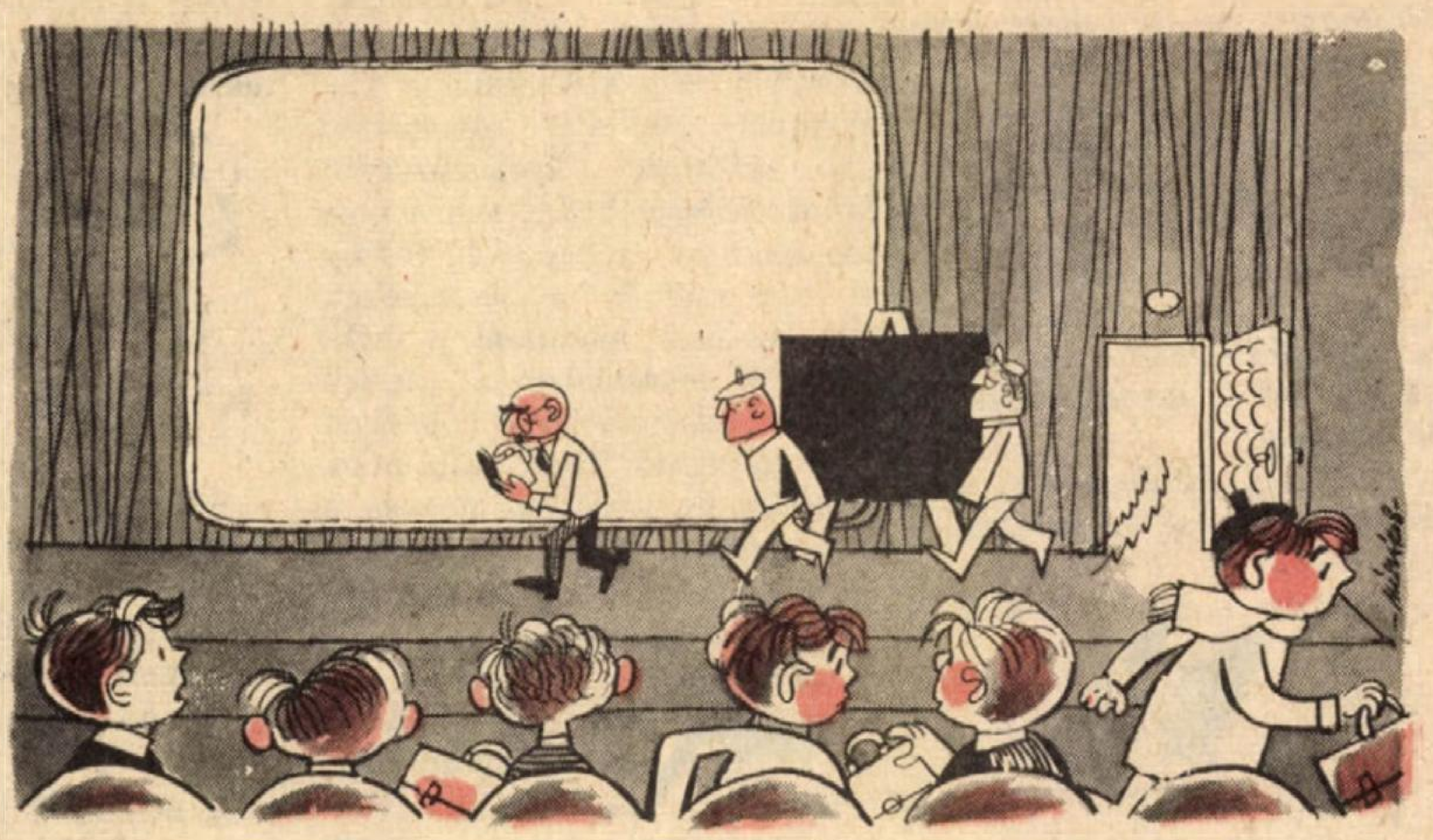

– Hát akkor most algebrából lesz felelés!

jutalom

A villamost már elcsengették. De nem indulhatott szegény, mert a villanyrendőr megálljt vezényelt neki. Ezt a kényszerpihenőt kihasználva, éppen fel akartam magam gyömöszölni a pótkocsi hátsó peronjára, amikor látom ám, hogy egy vidéki nénike egy kislánykát vonszolva, hatalmas iramban igyekszik a villamos felé. A villanyrendőr már sárgára váltott, mikor a néninek sikerült elkapnia a kapaszkodót. Felsegítettem őket, majd én is *felléptem a már mozgó villamosra.* Amikor a nénike villamost érzett a talpa alatt, megnyugodva hátraszólt:

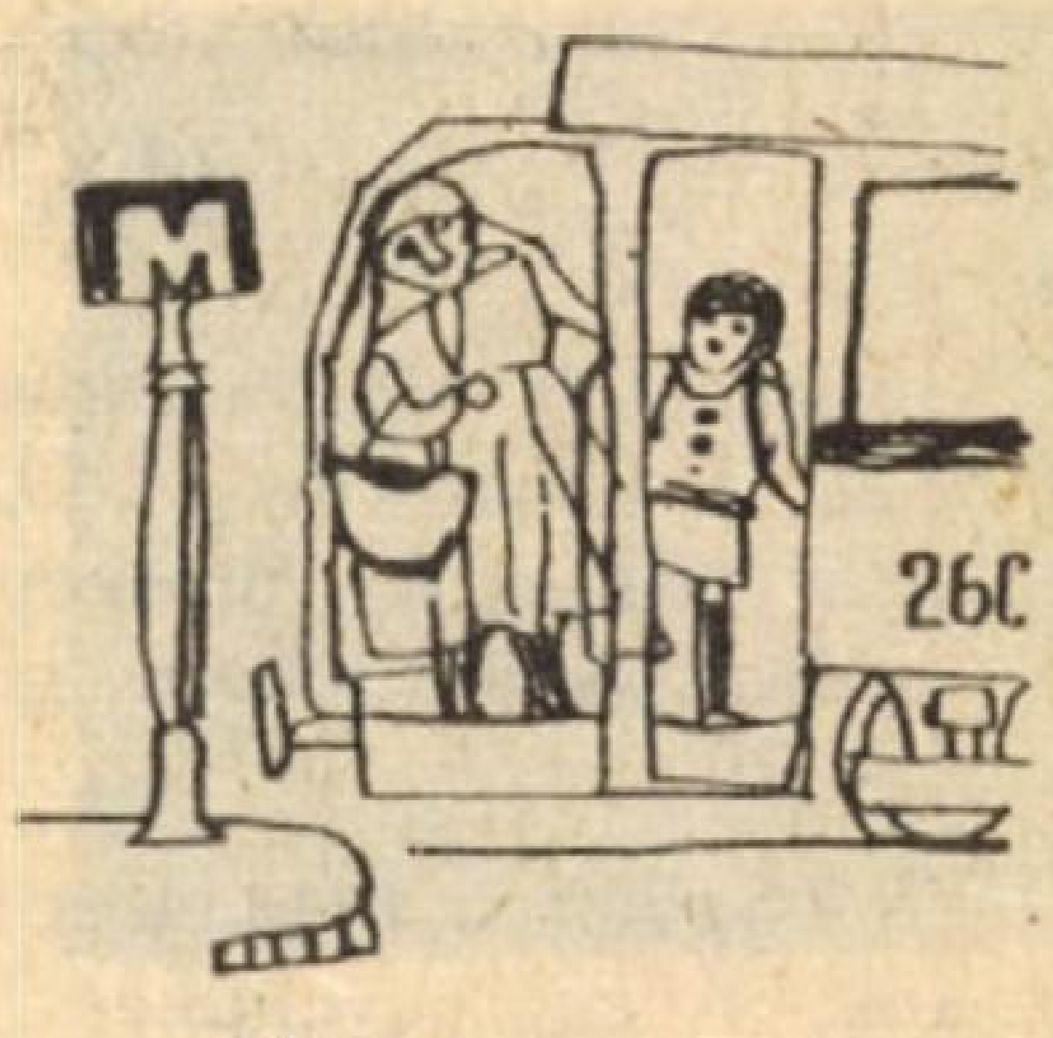

— Hiába no, vannak még udvarias emberek.

Én meg éppen büszkén el akartam könyvelni a hozsannát, amikor egy éles sípszó megállította a villamost, és egy valódi rendőr felszólt a peronra: „Az a bőrkabátos férfi szálljon le!” Mondanom sem kell, hogy ez a bőrkabátos férfi én voltam. Mikor morogva cihelődöm lefelé, hallom, hogy a nénike odaszól a kislánykának:

— Megvan a retikülöd, Rozikám!... Ez biztosan egy zsebmetsző volt, azért hajtotta el űtet a rendőr.

És én még fizettem húsz forint bírságot is...

B. E.

Felnőnek a gyerekek

Toncz Tibor rajza

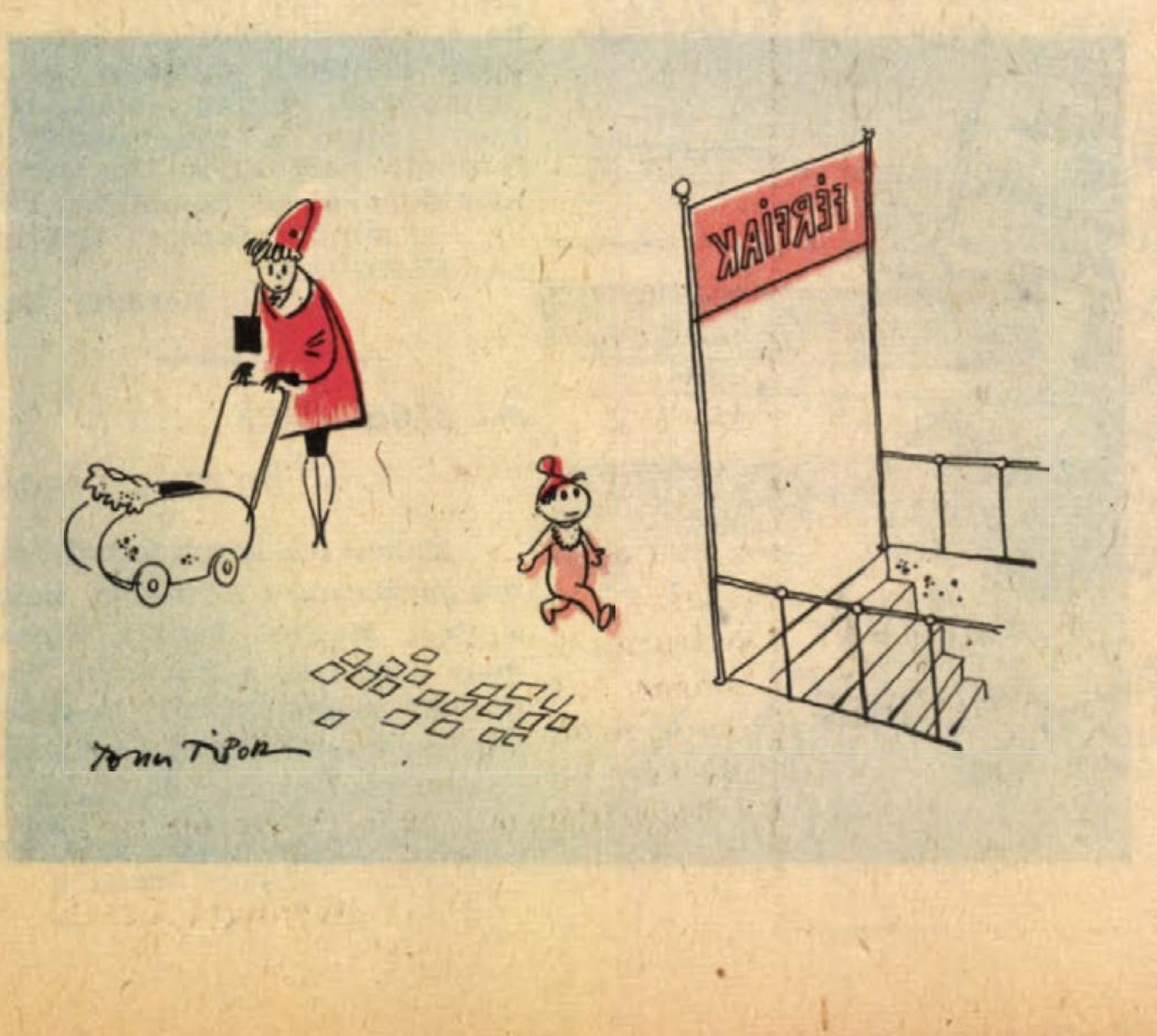

Társadalmi bíráskodás

Szűr-Szabó József rajza

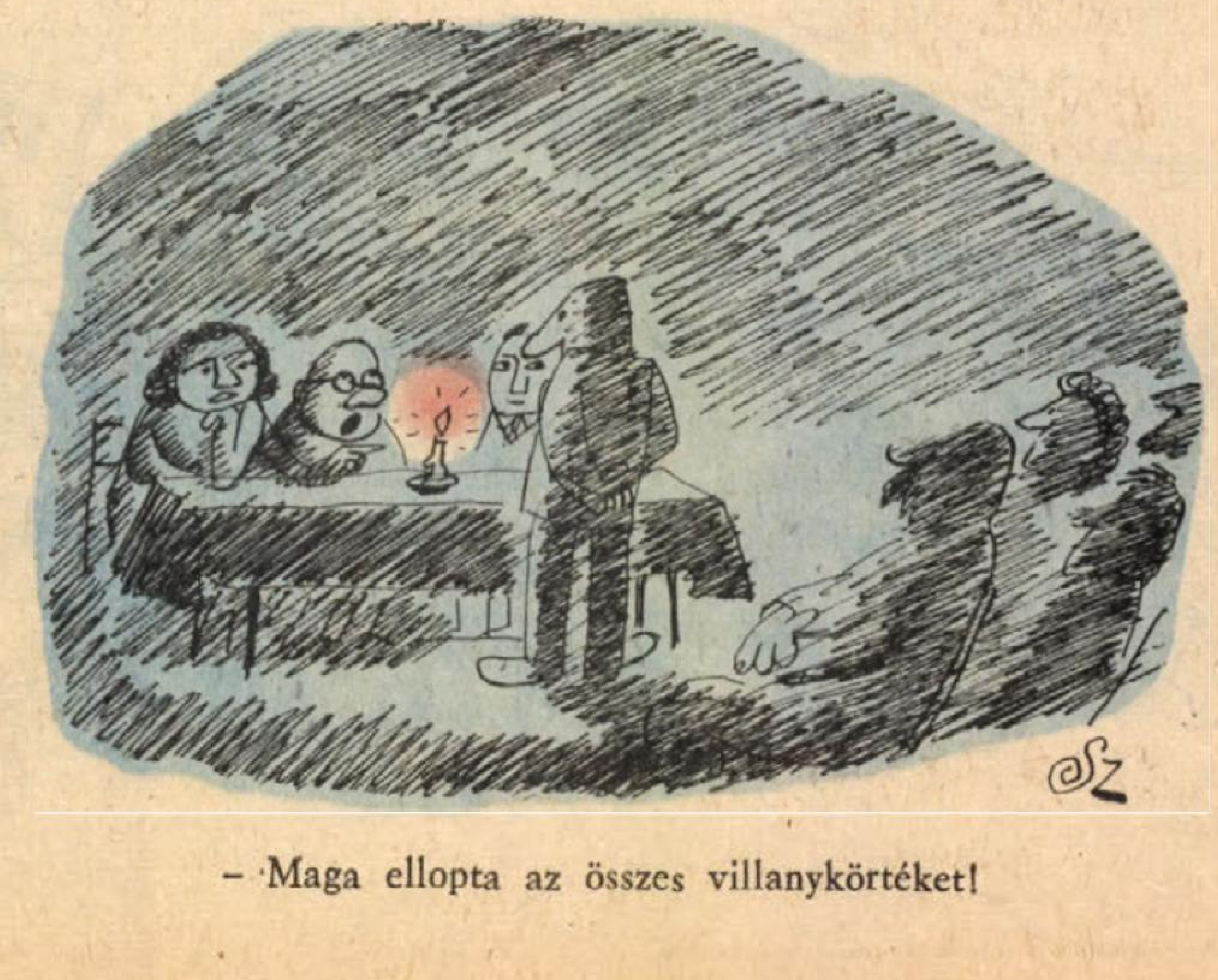

– Maga ellopta az összes villanykörtéket!

e a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával
áciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bür

AVOLA

A kislányom megkért, hogy hozzak neki avolát...

Minthogy „avola" olasz szó és „nagymamá"-t jelent, kissé elcsodálkoztam. Elvégre van az én lányomnak két magyar nagymamája, minek neki ráadásul egy olasz? De hát gyerekeknél az ember sohasem tudhatja miből, mi lesz. Anyai tekintélyem megóvása érdekében – még mielőtt felsülök – keresztkérdéssel próbálkoztam:

– Tudod te, kislányom, egyáltalán, hogy mi az az avola? – érdeklődtem.

– Hogyne tudnám! – bólintott rá. – Mandulás csokoládé, a Kati kínált meg vele az iskolában. De mondd, anyu, miért hívják avolának?

Na tessék! Ebbe megint beleestem. Most mit feleljek?

– Majd este megmagyarázom! – hebegtem diplomatikusan és sürgősen elrohantam nyomozni. Sikerült is megtudnom, hogy „avola" nemcsak olasz szó, hanem szicíliai városnév is. Erről a szicíliai kisvárosról – amelynek környékén kiváló minőségű mandula terem – nyerte nevét a magyar csokoládé. Igenám, csakhogy az avolának semmi köze Avolához, hazai mandulából készül. Kár volt hát olasz névvel komplikálni. Vagy talán azt várjuk, hogy az olaszok barackkrémmel töltött pralinéjukat cserébe Kecskemétnek nevezzék el?

(k. e.)

LEVÉLPÁRBAJ

A helybeli Tüzépnél vettem tavaly egy cserépkályhát, amelyet a Borsod–Abaúj–Zemplén megyei Kerámia és Cementipari Vállalat sárospataki cég szállított. Nyolcszázötven forint előleget befizettem a postán 1960. november 15-én (addig ki sem adták a csempéket, míg fel nem mutattam a csekket). A lakásomban a cserépkályhát felszerelték, s költségeit 1149 forint 20 fillért kifizettem. A csekk és a számla megvan a birtokomban, s úgy gondoltam, hogy a vállalatnál is nyoma maradt befizetésemnek.

1961 nyarán kezdődött a levélpárbaj, amelyre a vállalat hívott ki engem. Elküldte első levelét, amelyben kétségbe vonta, hogy befizettem a számla összegét. Erre én is megtöltöttem golyóstollamat, céloztam, illetőleg címeztem, s megírtam nekik, hogy tévedés van a dologban, ekkor és ekkor fizettem be a csekket. Válaszomat munkahelyem, a Magyar Likőripari Vállalat is hitelesítette. De a Cementipari Vállalat nevéhez méltó kemény ellenfél: újra lőtt, újra kétségbe vonta állításomat. Még hatszori levélváltás történt – az ő levelük engem mindig szíven talált, de az én leveleim hatástalanul pattantak le bürokráciából szőtt páncélzatukról.

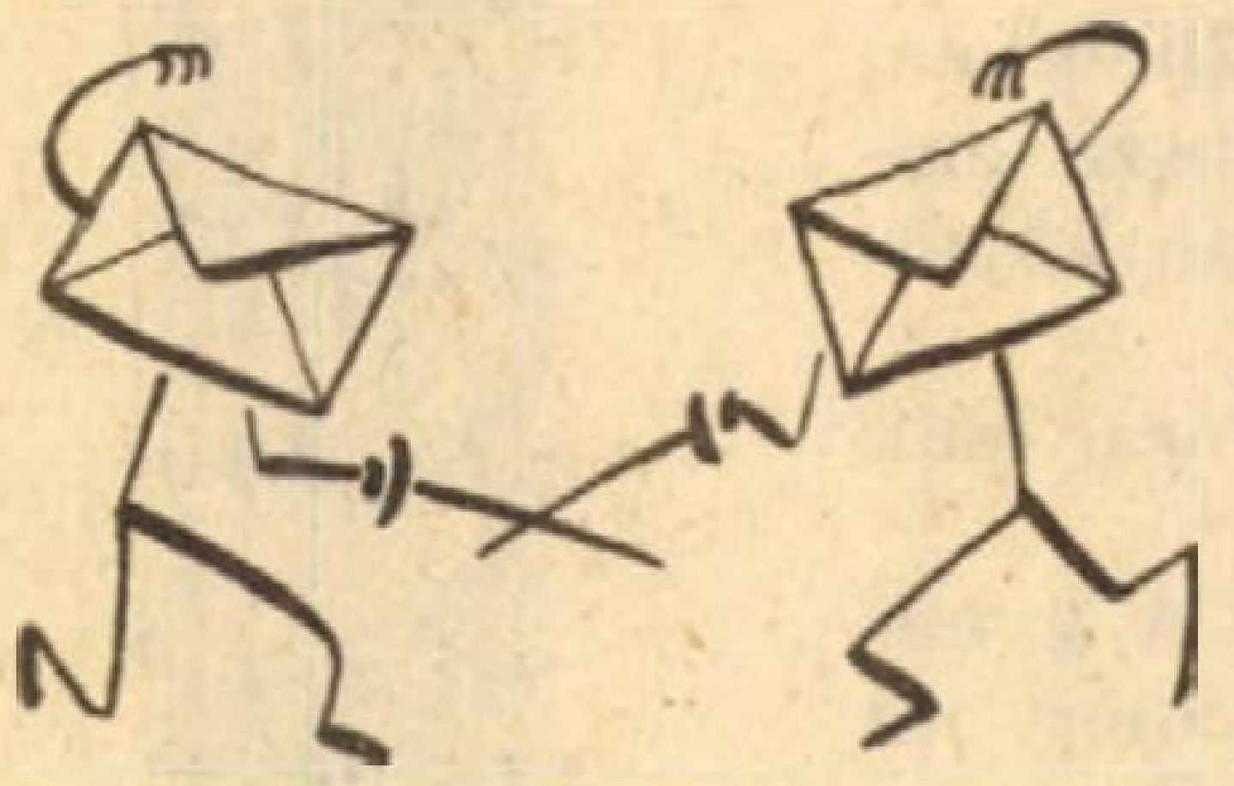

Volna ugyan egy golyóm még, hiszen őrzöm a csekket, amely bizonyítja, hogy nekem van igazam. Ezt azonban nem merem kiröpíteni feléjük, mert akkor végképp fegyvertelen maradnék...

A makacs levélpárbaj helyett a helybeli Tüzép megbízottal is ellenőriztethetnék állításom valóságát, sőt személyesen is eljöhettek volna hozzám pontot tenni a kínos becsületbevágó ügybe.

A zaklatásomért cserébe az sem vigasz számomra, hogy a fenti vállalat községünkben lakó több ügyfelével is ilyen ádáz levélpárbajt provokált...

Jámbor Miklós
Nyírbátor
Szabadság tér 5.

Egy mostoha pálya

Szeretett Budapestünk szívében, a Bajza és a Damjanich utca sarkán, a városkép sajátos színfoltjaként jókora grund terül el.

A telken, amely most már leginkább egy nyugdíjas csatatérhez hasonlít, nemrég még tenisz- és jégpálya virágzott, a környék ifjúságának őszinte örömére.

Ám a sport egykori derűs hajlékával ma szemlátomást a kutya sem törődik, s a lelkiismeretesen elhanyagolt helyen csupán a félig bedőlt kerítés, egy romos öltöző és némi dudva hirdeti a régi dicsőséget.

Aránylag kis fáradsággal és befektetéssel – akár társadalmi munkában is – rendbe lehetne hozni, hogy a télen ismét korcsolyapálya lehessen ott. Idejében szólunk, mert nem szeretnénk, ha lecsúsznának a jégről a környék gyerekei.

(d)

Már csak ez következhet!

Szűr-Szabó József rajza

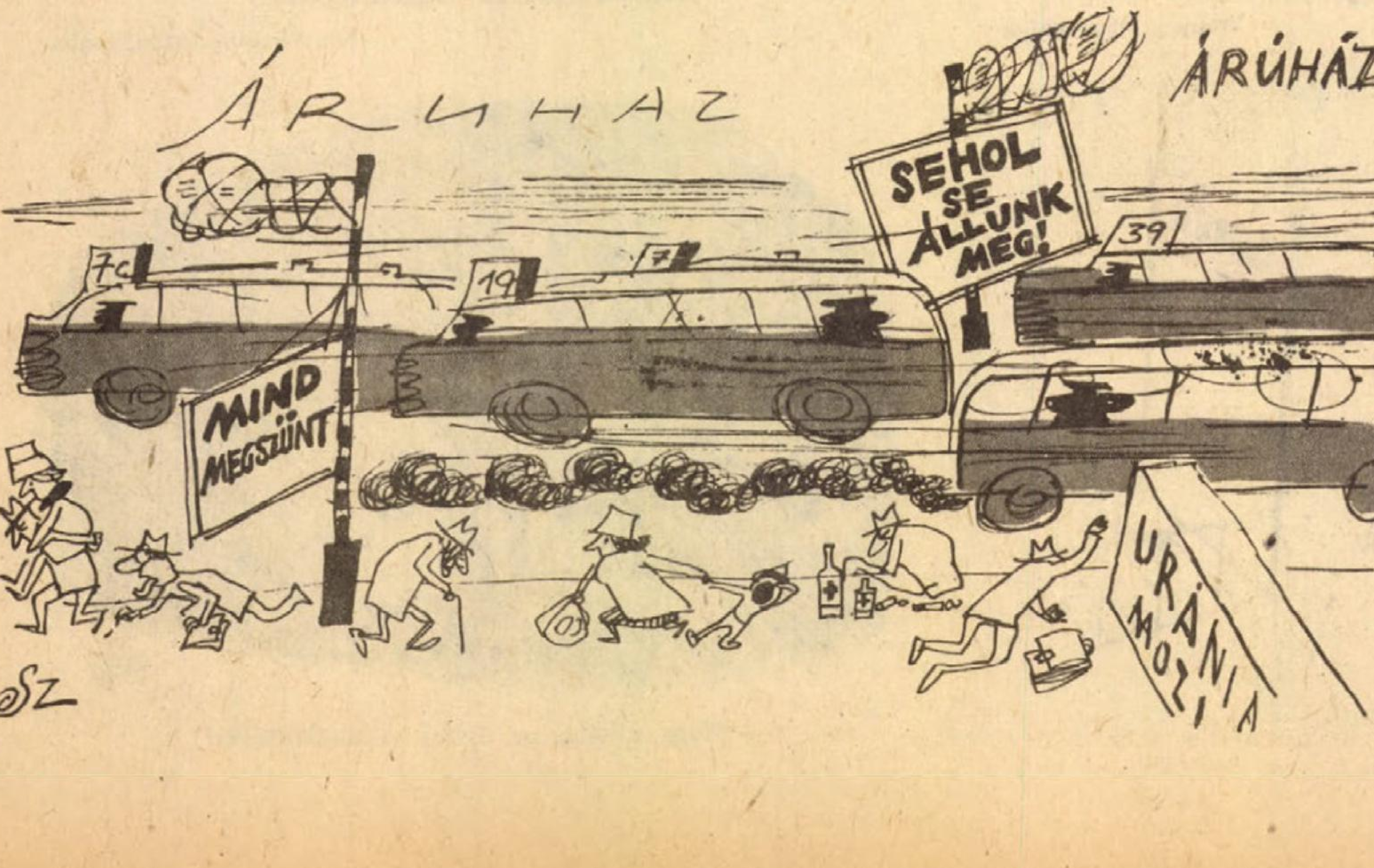

Tudunk mi dicsérni is

Állok a mohácsi Farostlemezgyár egyik automatája előtt, és nézem azt a gigászi küzdelmet, amit a gyár kiváló gépegységei folytatnak a puha természetű fűz- és nyárfarönkökkel, a faipari léchulladékokkal, hogy kemény és tartós farostlemezt gyúrjanak belőlük. Ha az olvasó nem tudná, mire jó ez a farostlemez, megmagyarázom: bútorfa nélkül kiváló bútorféleségeket készít belőle az asztalosipar.

Az automatizált gépegységek már a gyárudvaron futószalagra kényszerítik a gyenge kalóriájú fa-hadsereget, és futtatják a futószalagon... No de figyeljük a további küzdelmet! Amint a farönkök, mint valami faltörő kosok, imbolyogva elérik a gyár falát, rögtön egy hatalmas aprítókorong kapja el őket, és úgy ripityává aprítja valamennyit, mintha sohasem lettek volna koronás fák. A küzdelem tulajdonképpen itt már el is dőlt, mert hiszen a ripityává zúzott faegységek már ellenállás nélkül futnak az osztályozó felé. Az osztályozóból automatikusan a rostosítóba, onnan a keverőbe űzik a gépek a faforgácsokat. Ez a harci folyamat azonban láthatatlanul folyik le a gépek és a fa-hadsereg között. A síkszitán viszont már a szemünk előtt zajlik a további küzdelem. Egy tortalap vastagságú rost-lepedő vonul végig a szalagon, de nem sokáig vonul, mert egy elmés készülék feldarabolja, és tepsire tolja a „tortalapokat". Mikor a huszonöt tepsi megtelik, egy másik elmés készülék a tepsiket beleviszi a présbe, amely egyszuszra szárítja és préseli valódi farostlemezzé a megszelídített masszát. A fényes felületűvé varázsolt kemény farostlemezek innen az „edzőtáborba" kerülnek, aztán pihentetik őket, majd a kívánt méretekre szabdalva, elindítják őket hódító útjukra. (Évente 20 000 tonna kemény farostlemezt készítenek itt, ami 1 800 000 dolláros évi megtakarítást jelent a népgazdaságnak.)

Megvallom őszintén, első hallásra egy kicsit szépnek tartottam a menyasszonyt. Most viszont a látottak és a hallottak után azon sem csodálkoznék, ha a közeljövőben azt látnám, hogy ennek a mohácsi automatasornak egyik falán bemegy majd a nyárfaerdő, a másikon meg kijön egy sereg kiváló és olcsó kombinált bútor, és mindegyikre rá lesz írva: ELADVA!

Bernáth Ede

Az érdekeltek hozzászólnak

„Feketézés kényszerből" című bírálatukra közöljük, hogy a Pest Megyei Tanács Szeszipari Vállalata a Fővárosi Tanácstól megfelelő új irodahelyiséget kapott, ahová rövidesen beköltözik.

Pest Megyei Tan. VB
Ipari Osztálya

AKIKNEK SZÍVESEN TAPSOLUNK

A leningrádi Állami Miniatűr Színház négy művésze

Arkagyij Rajkin,
a színház művészeti
vezetője

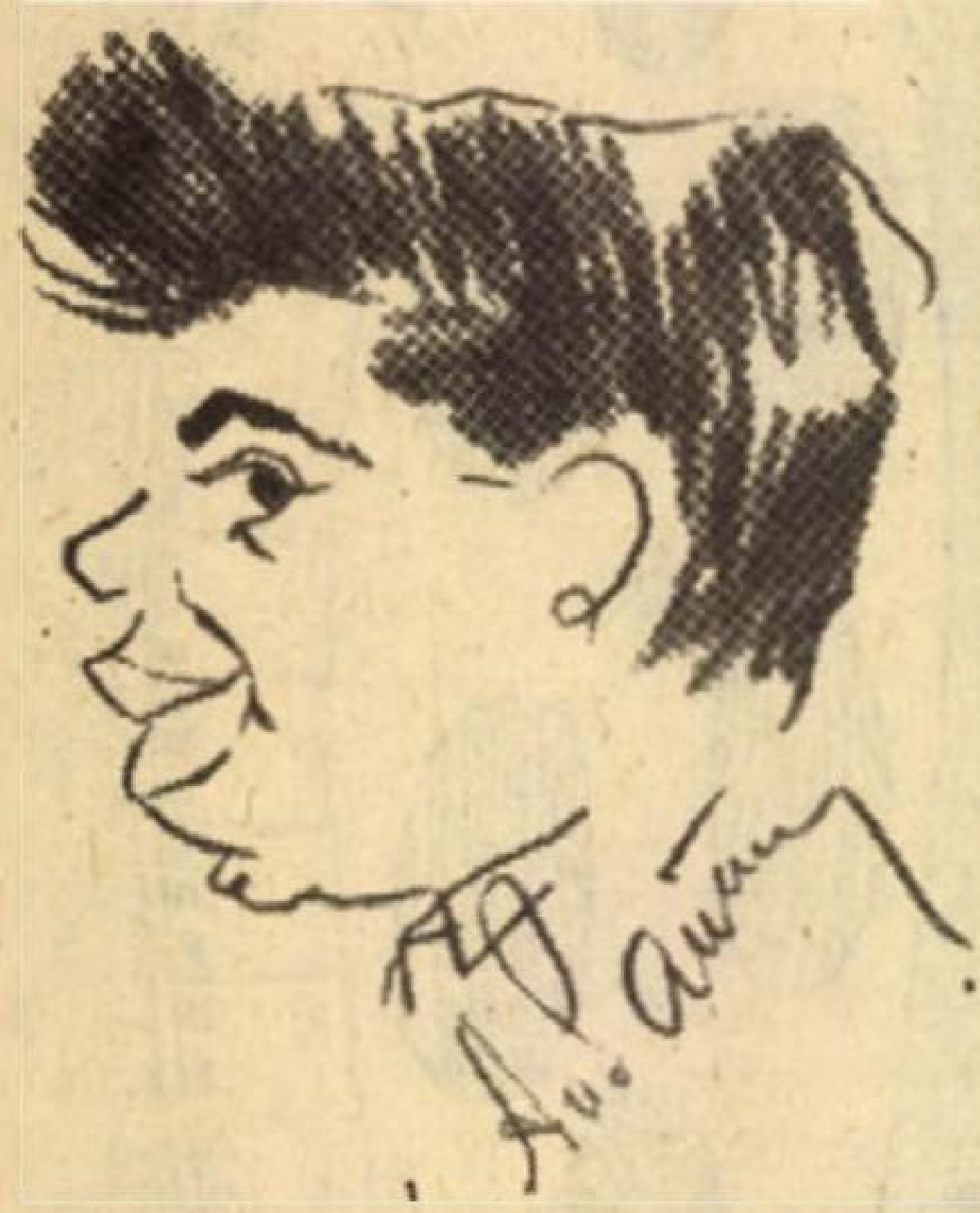

V. Liahoviczkij

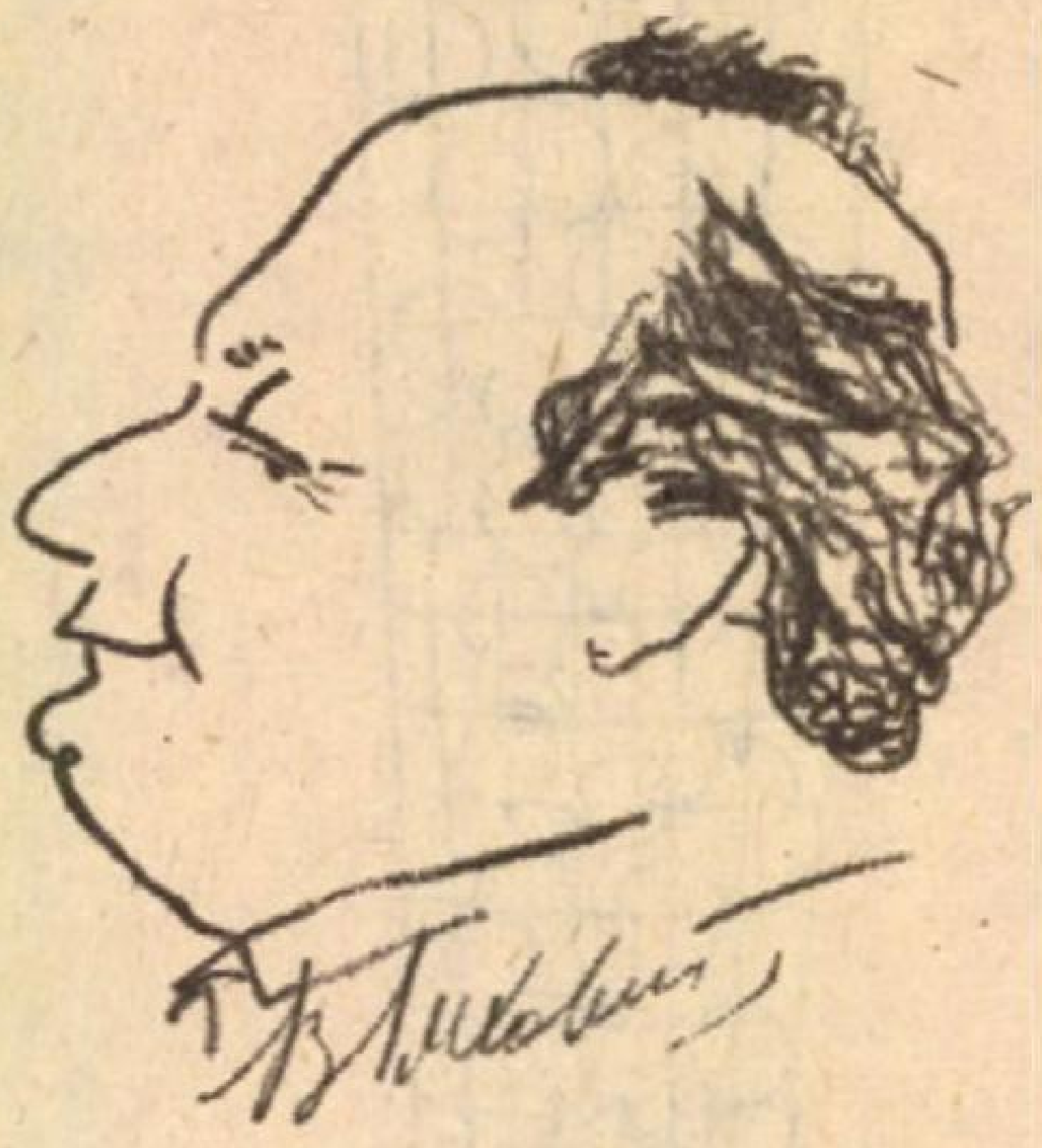

V. Gorsenyina

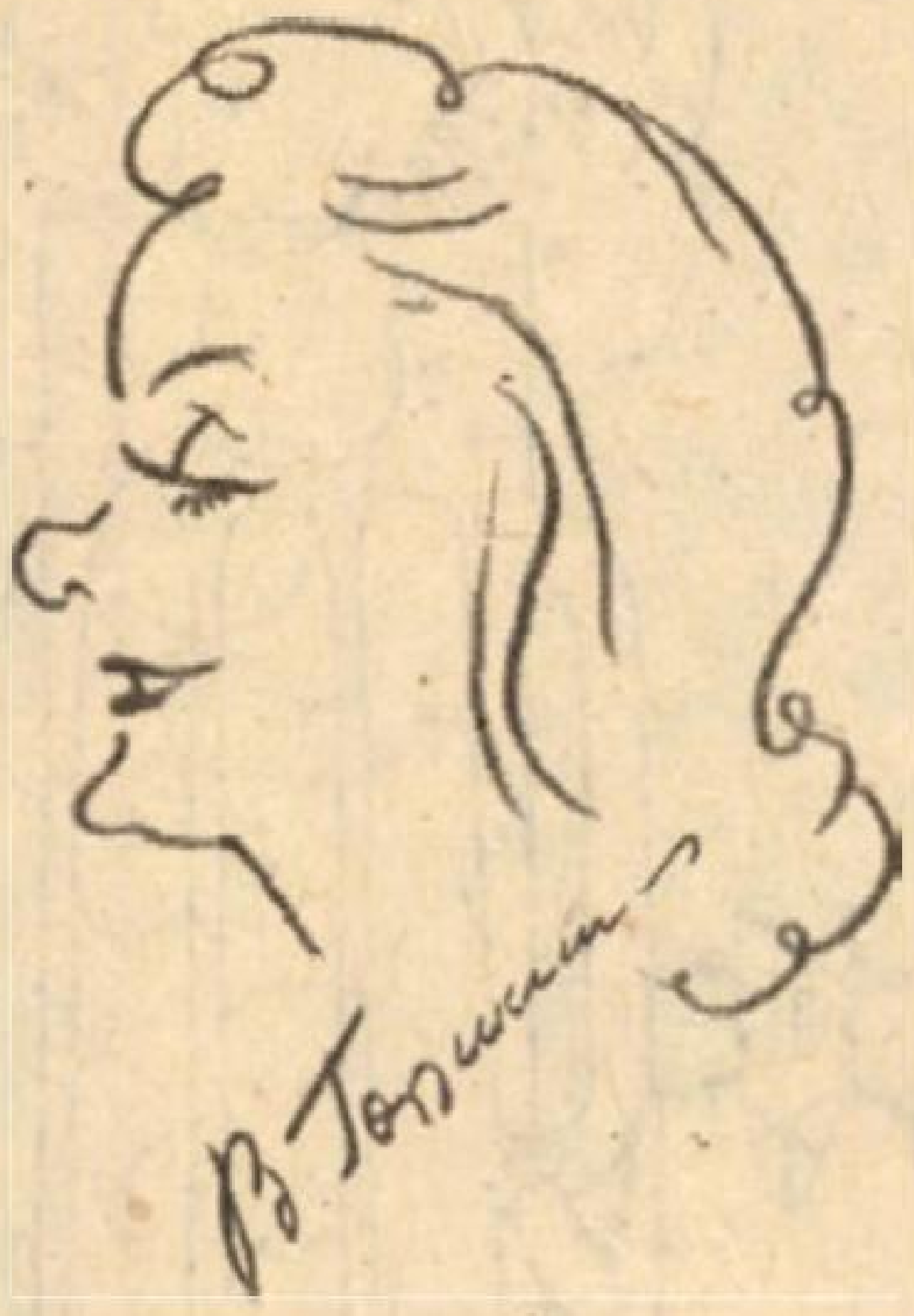

G. Novikov

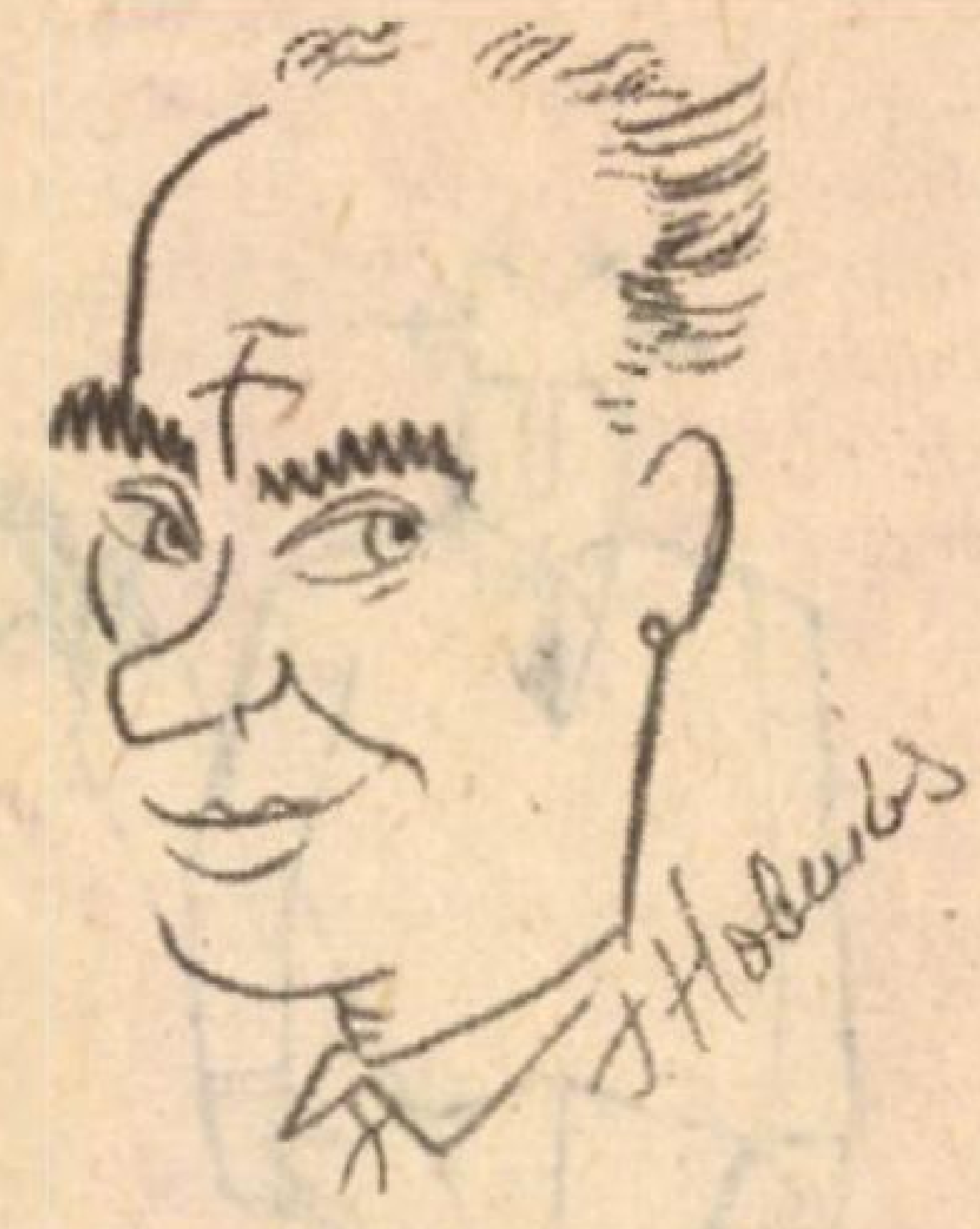

Kallus László rajzai

A humor könyvéből

Dohnányi Ernő, a filharmonikusok karmestere az első világháború idején ismételten eljárt katonaköteles zenekari tagok mentesítése ügyében. A minisztériumban csakhamar megelégelték a dolgot.

— Állítson be női zenészeket — ajánlotta egy tábornok.

— Velük rosszak a tapasztalataim — szabadkozott a nőbarát hírében álló Dohnányi. — Ha csinosak a nők, elvonják a közönség figyelmét, ha csúnyák, az én figyelmemet vonják el!

*

Krebs tanárt, az ismert biokémikust, a Sheffield-i egyetemen ünnepelték abból az alkalomból, hogy Nobel-díjat kapott. A helyi lap képviseletében egy idősebb hölgy kérdéssel fordult az ünnepelthez:

— Lelkészünk szerint a galamb, mely Noénak hírül adta az özönvíz elmúltát, feltétlenül hím volt. Mi a véleménye erről a tanár úrnak?

— Igaza van a lelkésznek. Nőstény létére a galamb nem tarthatta volna olyan sokáig a csőrét, amíg az olajágat átadja!

*

Marczinkó tanár főúri család sarjadékát vizsgáztatta római jogból. A jelölt még azt a fáradságot sem vette, hogy megismételje a kérdéseket. Nem szólt az egy kukkot sem, csak egy fölényes pillantással figyelmeztette a vizsgáztatót: ideje volna már abbahagyni a kérdezést.

Marczinkó csakugyan szólította a következő jelöltet, de a bukott grófnak félhangon megjegyezte:

— Azt, hogy főispán legyen Békés megyében, nem tudom megakadályozni. De legalább egy évvel elhalasztom a dolgot!

Leányiskolában

Hegedűs István rajza

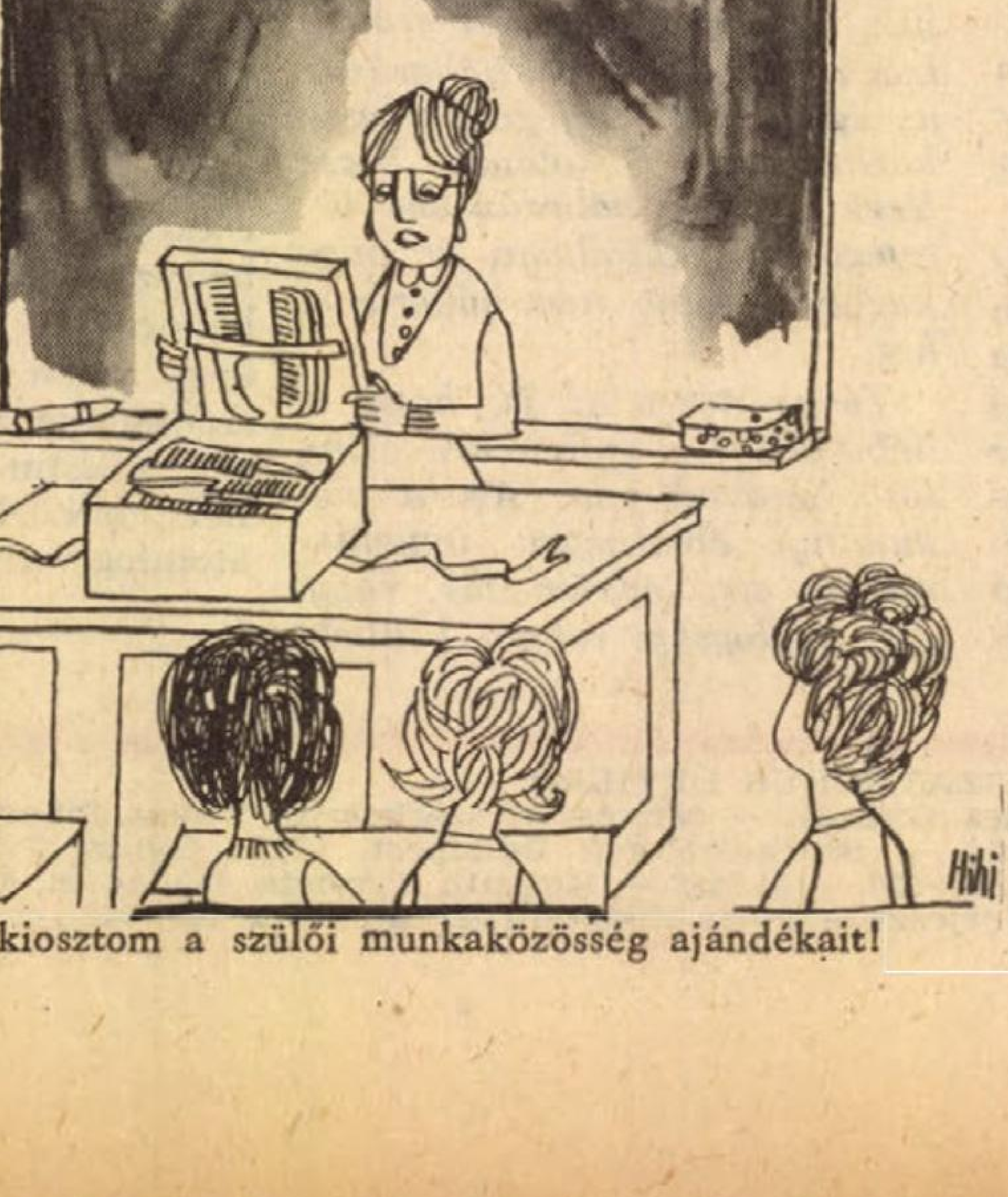

– Most pedig kiosztom a szülői munkaközösség ajándékait!

Mélyszántás

Kaján Tibor rajza

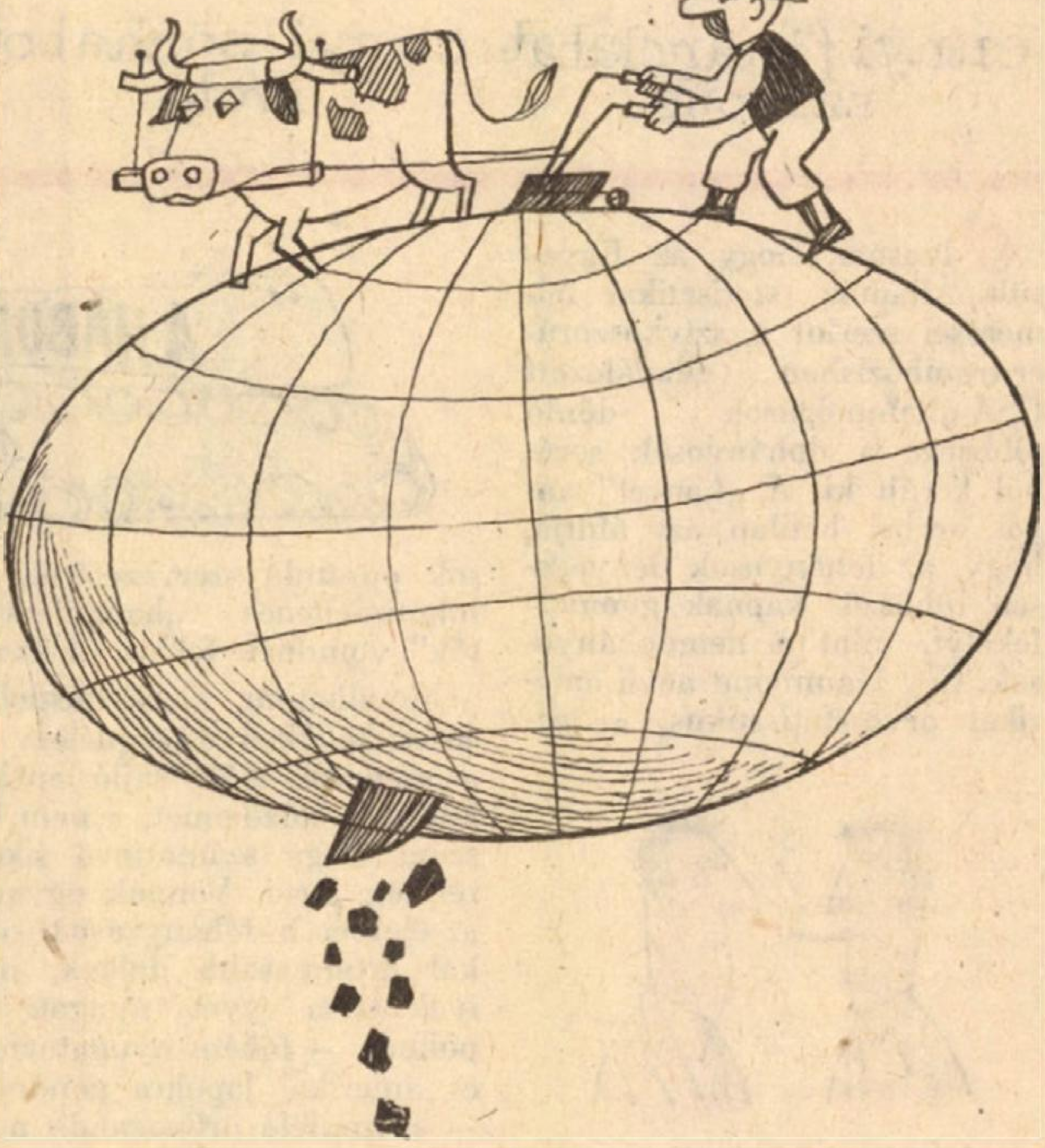

Divatba jött a köszönőtábla

Szegő Gizi rajza

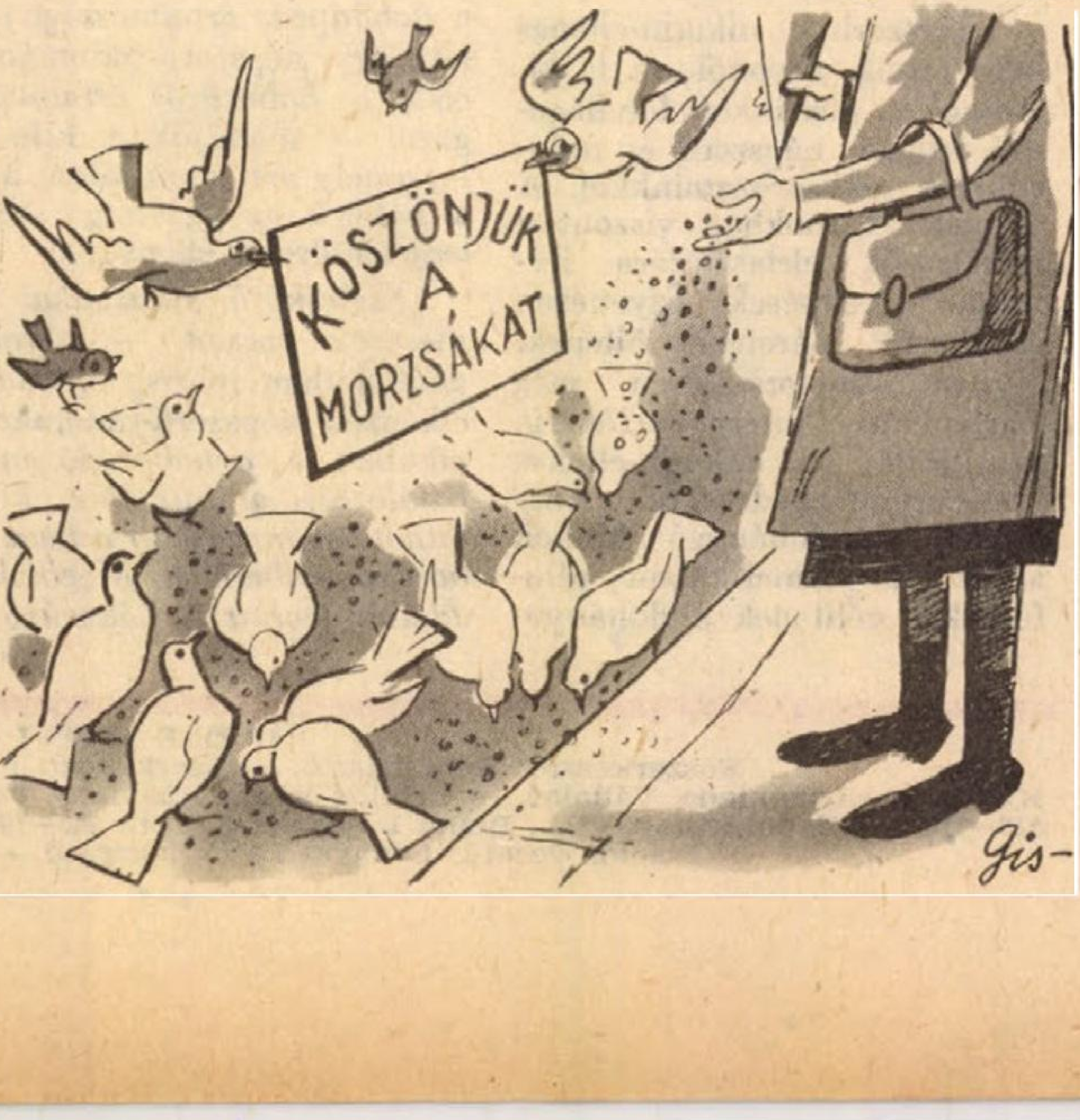

Évvégi statisztika

Hegedűs István rajza

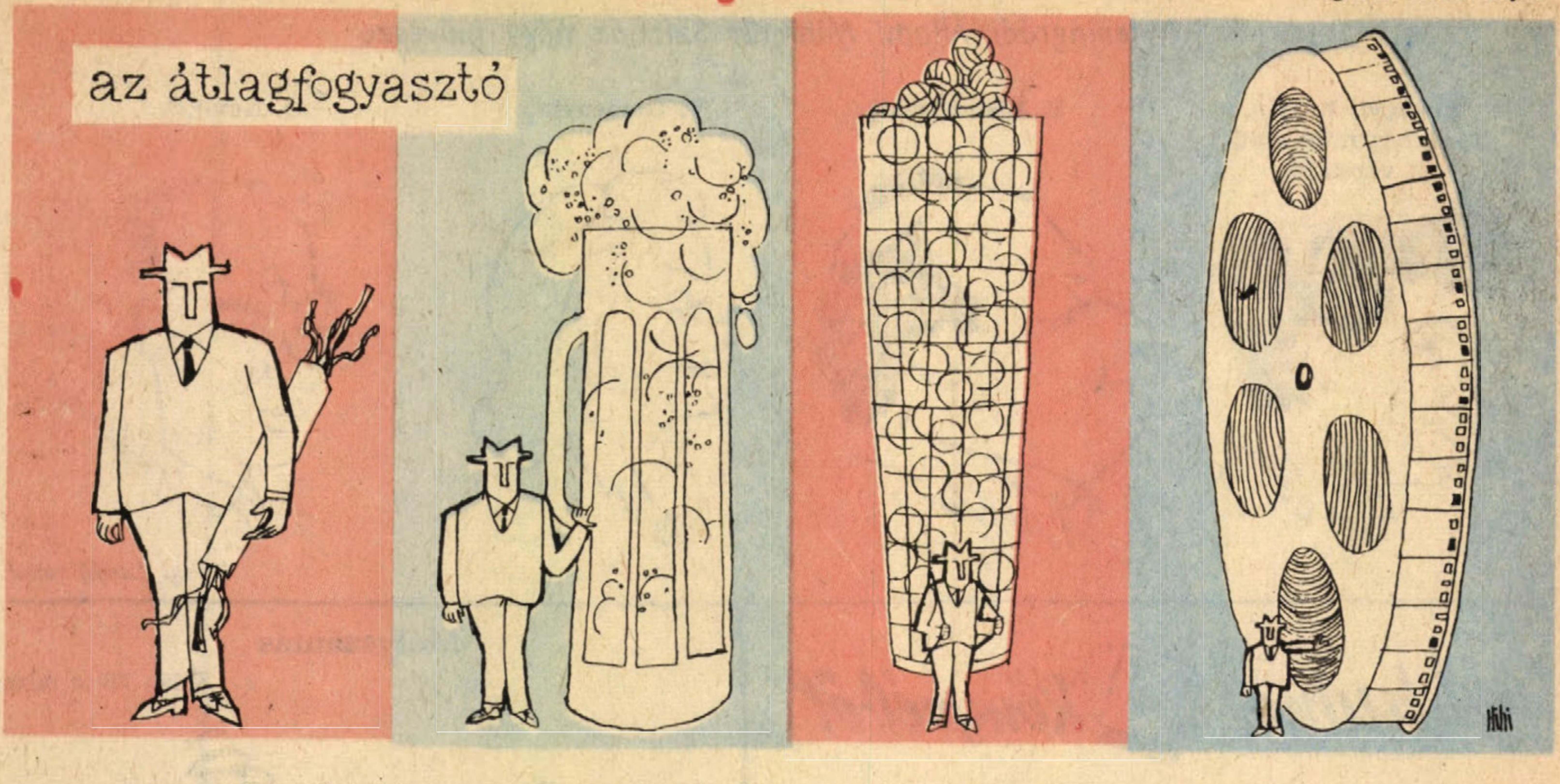

ennyi finánclábat szívott ennyi sörhabot ivott ennyi gólt kapott kedvenc csapata ennyi gyenge filmet látott

---

„A HÁBORÚZÁS ÁRTALMASSÁGÁRÓL"

Olvasom, hogy az Egyesült Államok statisztikai felmérései szerint a szívkoszorúér-trombózisban elhalálozott USA-állampolgárok döntő többsége a dohányosok sorából került ki. A „Lancet" angol orvosi hetilap azt állítja, hogy a dohányosok lényegesen többször kapnak gyomorfekélyt, mint a nemdohányosok. Egy Hammond nevű amerikai orvosstatisztikus, a legkorszerűbb elektronikus berendezésekkel vizsgálta meg és bizonyította, hogy a tüdőrák a dohányosok „előjoga".

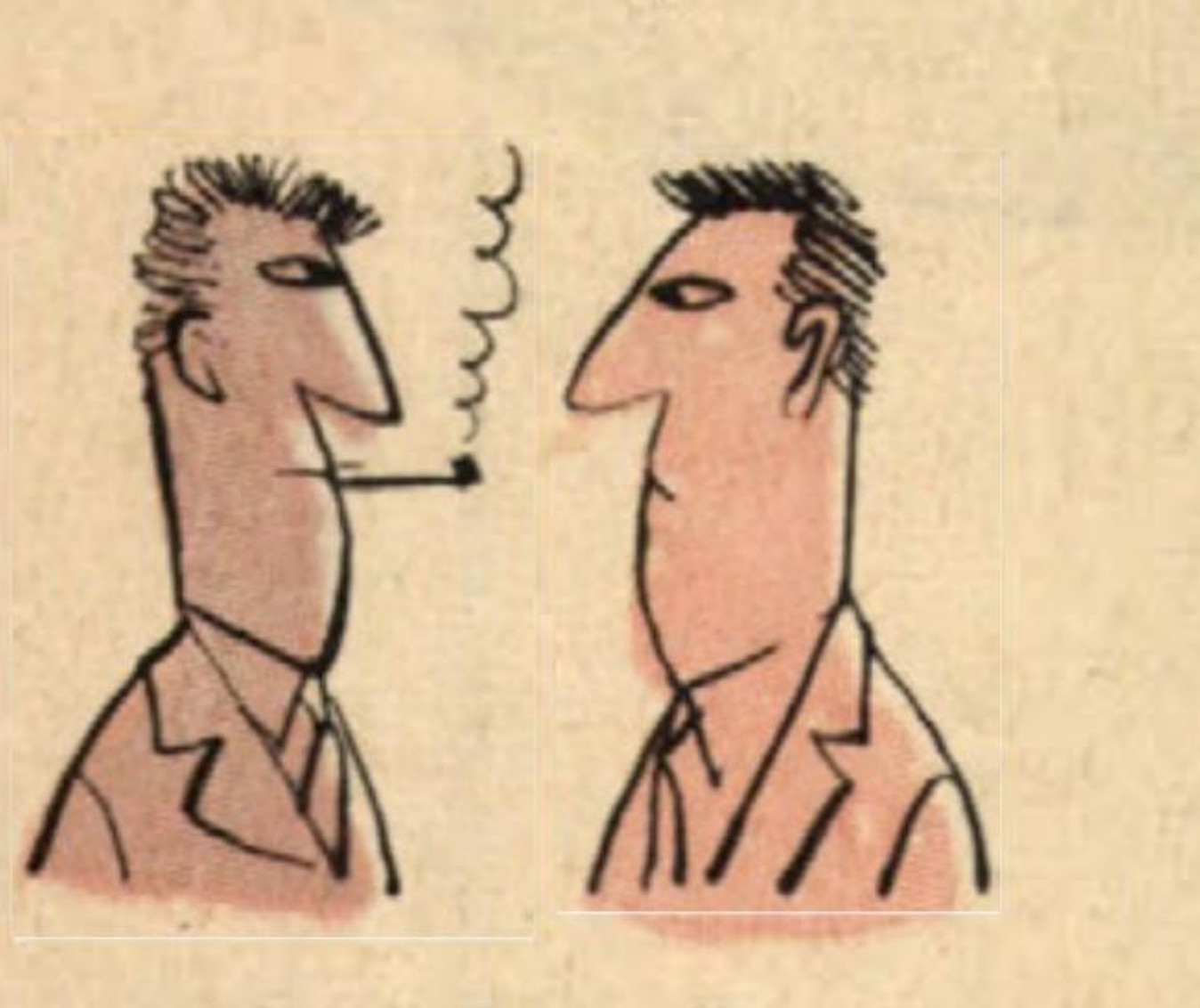

Világszerte nikotin-ellenes harc folyik, s ebből mi is kivesszük a részünket, felvilágosító jellegű, népszerű és tudományos cikksorozatainkkal. A nyugati államokban viszont a dohányzók elriasztására irányuló törekvések egyenesen rendkívüli méreteket öltenek. Nyugat-Németországban még parlamenti interpellációt is nyújtottak be, nikotin-ellenes kormányintézkedésekre. Angliában nemdohányzó klubok alakulnak. Amerikában rémfilmeket vetítenek a dohányosok pusztuló szervezetéről, és nikotin-ellenes „hangulatkeltők" vonulnak fel az utcákon.

Mondhatom, hogy meglehetősen kételkedve szemlélem ezt a szemünk előtt zajló antinikotinista küzdelmet, s nem hiszem, hogy számottevő sikerrel fog járni. Vannak ugyanis az életben a dohányzásnál sokkal ártalmasabb dolgok, melyek ellen egyes nyugati lapokban — főként nyugatnémet és amerikai lapokra gondolok — semmiféle propaganda nem folyik. Ilyen általánosan ismert, köztudottan egészségtelen dolog például a háborúzás. Milyen meggyőzően hangzana a *dohányzás ártalmassága* mellett egy népszerű-tudományos cikk a *háborúzás ártalmasságáról* — mondjuk a Life-ban —, amely azt propagálná, hogy a háború az egészség egyik legjelentősebb ellensége.

„Széleskörű statisztikai felmérések szerint — olvasom gondolatban máris, az általam elképzelt népszerű-tudományos cikkben —, *a háborúzó ember halálozási arányszáma kimutathatóan magasabb a nem háborúzó emberénél. Megbízható adatok szerint a háborúzó államok polgárainak átlagos életkora nem éri el a nem háborúzó államok polgárainak átlagos életkorát.*

Vegyészeti, biológiai és hadászati kutatások megállapították — írná a felvilágosító cikk —, *hogy a háború az emberi szervezetre igen sokszor káros és erősen mérgező anyagokat tartalmaz. A háborúban található bomba például a legszívósabb emberi szervezetre is ártalmas. Ennek egyik származékából, a szilánkból már egy köbcentiméternyi mennyiség halálos adag lehet, s ha elgondoljuk, hogy egy néhány perces tüzérségi össztűz több tízezer köbcenti szilánkot tartalmaz, megérthetjük, mennyire nem áll arányban a néhány perces háborúzás az egészséget fenyegető magas kockázattal. Sokoldalú becslések szerint háborúzókat lényegesen gyakrabban ér puskagolyó, mint nem-háborúzókat.*

Téves nézet az is, hogy a háborúzás az emberekre élénkítő hatással van. Azt a pillanatnyi élénkséget ugyanis, melyet egy légitámadás, vagy egy gyalogsági roham kelthet, később levertség és apátia követi. A háborúzó ember kéz-, láb-, esetleg fej-reszketése is a háborúzás egyik melléktermékéből, a légnyomásból fakad, nem pedig abból, hogy a háborúzó ember ma már nem tud meglenni háború nélkül, és idegesíti, ha elvonják tőle azt. Az idült háborúzók alkalmazkodóképessége idővel erősen megromlik, és egyre kevésbé képes saját maga és embertársai javára hasznos szerepet betölteni."

Ilyesféle egészségvédelmi cikkek nélkül hiába is ír a Life a cigarettázás ellen. Szent meggyőződésem ugyanis, hogy a dohányzó amerikai állampolgár is veszedelmesebbnek tartja egy hidrogénbomba mérgező hatását egy csomag Philipp Morris cigarettáénál. Sőt, még egy nemdohányzó amerikai is inkább vállalná a dohányzás kockázatát, mint a háborúét. Ezért gondolom, hogy nem lesz számottevő eredménye a nyugati sajtó heves, nikotin-ellenes küzdelmének, miközben mellette az atomfegyvereket népszerűsíti.

Somogyi Pál

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
— Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.6253 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.